ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ	ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
10 Ὀκτωβρίου 1933	ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ	Ἐσωτερικοῦ . . . . Δρχ. 75
Ἔτος Α΄.—Ἀριθ. φύλλου 14	ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ	Ἐξωτερικοῦ . . . Σελίνια 5
Τιμὴ τεύχους Δρχ. 3	Γραφεῖα : Σόλωνος 18α	Ἀμερικῆς . . . Δολλάριον 1
		Αἰγύπτου . . . Γ. Δ. 25

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΖΩΑ

«Ἀγαπάτε τὰ ζῶα». Μέσα στὴ λιγόλογη αὐτὴ φράσι κρύβεται ἕνας ὁλόκληρος πολιτισμός, καὶ ὄχι πολιτισμὸς, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἀνθρωπισμός, γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη ἄνθρωπος ποὺ νὰ λέγεται πολιτισμένος καὶ ν' ἀρνεῖται νὰ παραδεχθῆ ὅτι καὶ τὰ ζῶα ἔχουν ἴσα μ' ἐμᾶς δικαιώματα νὰ χαροῦν τὴ ζωή τους.

Ὅλοι πρέπει νὰ ἐργασθοῦμε γιὰ τὴν διάδοσι τῆς ζωοφιλίας στὸν τόπο μας καὶ νὰ μὴ ξεχνοῦμε ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦσαν οἱ πρῶτοι ποὺ εἶχαν θέση τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ αὐτοῦ φρονήματος. Ἐμεῖς λοιπὸν οἱ νεώτεροι Ἕλληνες κληρονόμοι τῶν εὐγενῶν παραδόσεων τῶν προγόνων μας ὀφείλομε νὰ μιμηθοῦμε τὸ ὡραῖο τους παράδειγμα.

«Ἡ Ἑταιρία προστασίας τῶν ζώων» ἡ ὁποία ἔχει συσταθῆ τὸ 1916 μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ ζῶα εἶχε τὴν ὡραίαν πρωτοβουλίαν νὰ ἑορτάση διὰ πρώτην φορὰν ἐφέτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀπὸ τοῦ 1928 καθιερωθεῖσαν ὡς παγκόσμιον ἡμέραν ὑπὲρ τῶν ζώων 4ην Ὀκτωβρίου καὶ τοῦτο διὰ νὰ δοθῆ μία ὤθησις καὶ ἐνισχυθῆ ἡ ζωοφιλία εἰς τὴν χώραν μας καὶ μὴ καθυστεροῦμεν εἰς τὸν ἀνθρωπιστικὸν αὐτὸν ἀγῶνα.

Ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα μποροῦν καὶ πρέπει νὰ συντελέσουν εἰς τὴν εὐόδωσιν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἀγῶνος καὶ μὲ τὴν σύστασιν τοῦ «Παιδικοῦ Ὁμίλου τὰ Ἑλληνόπουλα», ὁ ὁποῖος ἀρχίζει τώρα μόλις νὰ ὀργα-

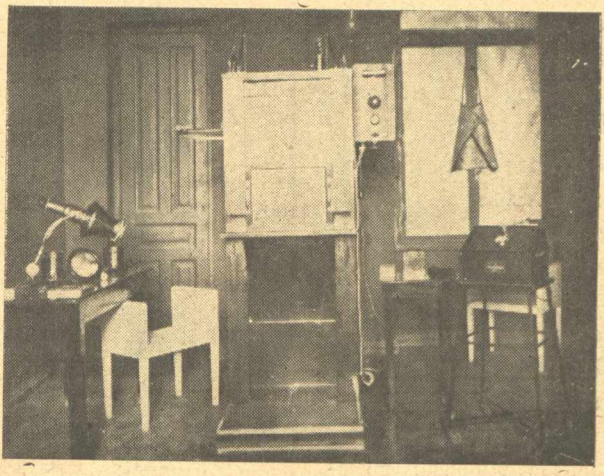

Θάλαμος Ἀκτινοσκοπίσεων τῆς Κτηνιατρικῆς κλινικῆς κ. κ. Κόντη καὶ Τοτόμη

νώνεται τῇ πρωτοβουλία τοῦ Περιοδικοῦ μας εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆ Ἑλλάδος ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας, μποροῦν νὰ τὸ ἐπιτύχουν εὐκολώτατα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὡραίων σκοπῶν, τοὺς ὁποίους θὰ ἐπιδιώξῃ ὁ «Παιδικὸς Ὅμιλος» ἄς ἐπιδιώξῃ καὶ τὴν διάδοσιν τῆς ζωοφιλίας.

Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη μας πρὸς τὰ ζῶα δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀρνητική. Δὲν ἀρκεῖ νὰ θαυμάζωμε ἕνα ζῶο, νὰ τοῦ δίδωμε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ τὸ ἐπιδεικνύωμεν. Πρέπει νὰ φροντίζωμεν καὶ διὰ τὴν εὐημερίαν του καὶ διὰ τὴν καλήν του συντήρησιν.

—Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ φθάσῃ ἡμέρα νὰ ἀποκτήσωμε καὶ εἰς τὸν τὸν τόπον μας, ὅπως ὑπάρχουν εἰς τὰς ἄλλας χώρας, Ἄσυλα ζώων καὶ νὰ μποροῦμε νὰ παραδίδωμεν ἐκεῖ ὅσα δυστυχισμένα ζῶα τυχαίνει νὰ συναντήσωμε εἰς τὸν δρόμον ἐγκαταλελειμένα καὶ ἄρρωστα. Ἀλλὰ ἕως ὅτου φθάσωμεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τοῦ πολιτισμοῦ ἄς περιποιούμεθα τὰ ζῶα μὲ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεων μας καί ἄς προσέχωμε, ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς, νὰ μὴ τὰ κάμνωμε νὰ ὑποφέρουν. Εὐτυχῶς ἔχωμεν εἰς τάς Ἀθήνας τουλάχιστον ἀρκετὲς κλινικὲς ζώων ποὺ λειτουργοῦν μὲ ὅλα τὰ νεώτερα τῆς κτηνιατρικῆς ἐπιστήμης καὶ βοηθοῦν τοὺς ζωοφίλους νὰ περιποιοῦνται τὰ ζῶα τους, νὰ τὰ προφυλάσσουν ἀπὸ κάθε ἀσθένεια καὶ νὰ τὰ θεραπεύουν.

Μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες κλινικὲς ποὺ ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθοῦμε εἶναι τῶν κτηνιάτρων κ. κ. Κόντη καὶ Τοτόμη ἐπὶ τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας 32 μὲ τελείας ἐγκαταστάσεις, μὲ θεραπευτήριον διὰ τὰ ζῶα ποὺ ἔχουν ἀνάγκην νὰ παραμείνουν εἰς τὴν κλινικὴν διὰ θεραπείαν καὶ τὸ κυριώτερον ὅλων μὲ τοὺς δύο διευθύνοντας ἀφοσιωμένους εἰς τὸ ἔργον των καὶ ἔχοντας τελείαν συναίσθησιν τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἐκπολιτιστικοῦ προορισμοῦ των.

Ἀνέκδοτα

Ἀγγλικὸν Φλέγμα

Σ' ἕνα καφενεῖο ποὺ ἦσαν μαζεμένοι διάφοροι θαμῶνες μπαίνει ἕνας Ἐγγλέζος μὲ τὴν πίπα του. Κάθεται σὲ μιὰ γωνιὰ διατάσσει νὰ τοῦ φέρουν ἕνα οὐΐσκυ καὶ ξεδιπλώνει τοὺς «Τάϊμς» γιὰ νὰ διαβάσῃ

Ἔξαφνα φωνάζει τὸ γκαρσόνι καὶ τὸ ρωτᾶ :

— Πῶς ὀνομάζεται αὐτὸς ὁ κύριος ποὺ κάθεται κοντὰ στὴ σόμπα.

— Δὲν ξέρω, κύριε, τοῦ ἀπαντᾶ τὸ γκαρσόνι.

Τότε ρωτᾶ τὸν καταστηματάρχη, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τοῦ ἀπαντᾶ ὅτι ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα του, γιατὶ δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς συνειθισμένους θαμώνας.

Ρωτᾶ ἕνα-δυὸ ἄλλους παρακαθημένους, ἀλλὰ οὔτε αὐτοὶ μποροῦν νὰ τὸν πληροφορήσουν, ἀπηλπισμένος τότε πλησιάζει τὸν κύριο ποὺ κάθεται κοντὰ στὴ σόμπα καὶ τὸν ρωτᾶ:

— Πῶς ὀνομάζεσθε, κύριε ;

— Ἰάκωβος Μπαρζάν, κύριε. ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος ἔκπληκτος.

— Λοιπόν, κύριε Ἰάκωβε Μπαρζάν, τοῦ λέγει ὁ Ἐγγλέζος, ἤθελα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι καίγεσθε.

Ἦταν καιρός ! Εἶχε καῆ ἐν τῷ μεταξὺ τὸ μισὸ σακκάκι του, ἀπὸ κάποια σπίθα τῆς σόμπας.

Ἀνωτέρα Βία

Ὁ Μιραμπὼ εἶχε ἕναν ἀδελφὸ ποὺ ἔπινε τόσο πολύ, ὥστε τὸν εἶχαν ὀνομάσει «Μιραμπὼ ὁ μπεκρῆς.»

Εἶχε ὅμως στὴν ὑπηρεσία του ἕνα ὑπηρέτη ποὺ δὲν ἐπήγαινε πίσω.

Μιὰ μέρα τὸν φωνάζει καὶ τοῦ λέει :

— Θὰ σὲ διώξω.

— Γιατί, κύριε ; ρωτάει ὁ ὑπηρέτης.

— Γιατὶ τολμᾶς νὰ παρουσιάζεσαι μεθυσμένος τὶς ἴδιες μέρες ποὺ παρουσιάζομαι κι ἐγώ.

— Θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κάμω ἀλλοιῶς κύριε.

— Καὶ γιατί;

— Γιατὶ σεῖς μεθᾶτε κάθε μέρα.

Ἡ Τέχνη

Ο ΦΑΝΗΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Εἶπα πὼς καθίσαμε στὸ καναπεδάκι νὰ ξεκουρασθοῦμε. Μὰ λάθος ἔκαμα... Ἐγὼ μόνο κάθισα, γιατὶ ἐγὼ ἤμουν κουρασμένη... Ὁ ἀκούραστος κι' ἀνήσυχος Φάνης βρισκόταν κι' ὅλας στὴ δεύτερη αἴθουσα τῆς γλυπτικῆς... Καὶ νά, δὲν πρόφθασα νὰ ξεκουρασθῶ καὶ ξαναβρέθηκε δίπλα μου.

— Θείτσα, σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα θᾶναι σπουδαῖα ἔργα... γιατὶ γράφει στοὺ. τοίχους μὲ μεγάλα χρυσᾶ γράμματα: «Φειδίας», Τιμόθεος», «Πραξιτέλης» κι' ἄλλα ὀνόματα ..

— Τὶ ἔργο τοῦ Φειδία ἔχει ἐκεῖ μέσα; Μήπως τὸ ἀντίγραφο τῆς χρυσελεφάντινης Ἀθηνᾶς ποὺ μοῦπες στὴν Ἀκρόπολι;

— Ἀκριβῶς, Φάνη... Ἡ πάνοπλος Ἀθηνᾶ ποὺ στέκεται στὴ μέση στὴν αἴθουσα αὐτὴ εἶναι τὸ ἀντίγραφο τοῦ Φειδιακοῦ ἔργου, ποὺ βρέθηκε στὸ Βαρβάκειο. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ αἴθουσα αὐτὴ λέγεται «Αἴθουσα Ἀθηνᾶς Παρθένου».. Μὰ ποῦ ἀφήνεις ἐσὺ κανένα νὰ ξεκουρασθῇ!.. ἄς σηκωθῶ... Πᾶμε νὰ σοῦ τὴ δείξω.

Καὶ νά μας μπροστὰ στὴν Ἀθηνᾶ τοῦ Βαρβακείου.

— Τὸ ἀντίγραφο ἔχει ὕψος 95 πόντους μόνο, Φάνη... ἐνῷ τὸ πρωτότυπο ἦταν 10 μέτρα χωρὶς τὸ βάθρο του καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ 12. Μόνο ἡ Νίκη, ποὺ κρατοῦσε ἡ Ἀθηνᾶ στὸ χέρι της, ἦταν στὸ φυσικὸ μέγεθος ἑνὸς ἀνθρώπου.. Μὰ εἴπαμε πὼς αὐτὸ εἶναι ἀντίγραφο.

— Τὶ ὡραῖο πωῦναι τὸ κράνος καὶ ἡ ἀσπίδα!.. Τὶ ὡραῖο ποῦναι τὸ φόρεμά της!.. Πέμου πῶς ἦταν τὸ ἀληθινό, θείτσα...

—Εἴπαμε πὼς ἦταν χρυσελεφάντινο... Τὰ χρυσελεφάντινα ἀγάλματα προῆλθαν ἀπὸ τὰ ξύλινα, Φάνη. Γι αὐτὸ κι' ὁ κορμὸς ἀπὸ μέσα ἦταν ἀπὸ ξύλο κι' ἀπέξω εἶχε προσκολληθῆ, πλάκες-πλάκες, ὡραῖα σκαλισμένες, ὁ χρυσὸς καὶ τὸ φίλντισι. Ὁ Φειδίας στάθηκε πολὺ ἔξυπνος σ' αὐτό... Σὰν τέλειωσε τὸ ἄγαλμα οἱ ἐχθροί του τὸν κατηγόρησαν, πὼς ἔκλεψε τὸ χρυσάφι... Μὰ αὐτὸς τὸ ξεκάρφωσε, τὸ ζύγισε μπροστὰ στοὺς Ἀθηναίους καὶ ὕστερα τὸ ξανάβαλε στὴ θέσι του ἀφίνοντας καταντροπιασμένους τοὺς συκοφάντες του. Τὰ φορέματα καὶ τὰ ὅπλα ἦσαν χρυσᾶ, τὸ κορμὶ φιλντισένιο... σκέψου τὶ ὡραία ἀντίθεσι θᾶκανε... Καὶ καθὼς τὸ ἄγαλμα φωτιζόταν, ὅταν ἄνοιγε ἡ πόρτα, μόνο ἀπὸ μπροστά, τὸ φῶς ἀντανακλοῦσε στὸ χρυσάφι κι' ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ ἴδιο τὸ ἄγαλμα ἀχτινοβολοῦσε... Ἦταν, ἀλήθεια ἕνα ἀριστούργημα...

Ἡ θεὰ μεγαλοπρεπής, σοβαρὰ καὶ γαλήνια, ὅπως ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Φειδία, δὲν ἦταν ἐδῶ ἡ θεὰ τῆς εἰρήνης, ἡ θεὰ ποὺ χάρισε τὴν ἐλιὰ στὴν πόλι της. Ἦταν πάνοπλη, ἕτοιμη γιὰ ἀγῶνα, ἦταν ἡ θεὰ τοῦ πολέμου, ἡ Ἀρεία Ἀθηνᾶ. Γι' αὐτὸ κρατεῖ τὴ φτερωτὴ Νίκη στὸ δεξί της χέρι ποὺ ἀκουμπᾶ ἀπάνω σὲ μιὰ μισμάρινη μικρὴ κολώνα. Στὰ πόδια της ἦταν ἡ Ἀσπίδα γεμάτη παραστάσεις κι' αὐτὴ καὶ μέσα σ' αὐτὴν κουλουριασμένο τὸ ἱερὸ φείδι τῆς θεᾶς... Ἔλα καμάρωσέ το λιγάκι κι' ἄς ξεκολλήσουμε κι' ἀπὸ δῶ.. ἔχομε πολλὰ ἀκόμη νὰ δοῦμε. Νὰ ἐδῶ πλάϊ ἕνα μεγάλο ἀνάγλυφο ποὺ λένε πὼς εἶναι ἴσως κι' αὐτὸ τοῦ Φειδία ἢ τοὐλάχιστο τῆς σχολῆς του... Τὶ παριστάνει;

— Ξέρω κι' ἐγώ;.. Δυὸ γυναῖκες ἔχουν στὴ μέση ἕνα ἀγόρι καὶ κάτι τοῦ δίνουν.

— Εἶναι ἡ Δήμητρα, ἡ θεὰ τῆς γεωργίας κι' ἡ κόρη της ἡ Περσεφόνη... Ὁ νέος εἶναι ὁ Τριπτόλεμος, τὸ βασιλόπουλο τῆς Ἐλευσίνας ποὺ ἡ Δήμητρα τοῦμαθε τὴν καλλιέργεια τοῦ σταριοῦ... Δὲς τὶ ὡραία ἔκφρασι ἔχει τὸ πρόσωπό του, καθὼς κυττάζει τὴ θεὰ ποὺ τοῦ δίδει τὸ στάρι...Εἶναι συγκινημένος καὶ τὸ βλέμμα του ἐκφράζει εὐλάβεια καὶ θαυμασμό... Βρέθηκε στὴν Ἐλευσῖνα κι' ἔμουν κι' ἐκεῖ ἀφήσει ἕνα ἀντίγραφο. Ξέρεις τὸ μύθο τῆς Δήμητρας Φάνη ;

—Νὰ τὸν ἀφήσῃς, θεί-

Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς

τσα, νὰ μοῦ τὸν πῆς μεθαύριο ποὺ θὰ πᾶμε στὴν Ἐλευσῖνα. Τί θὰ μοῦ πῆς ἐκεῖ πέρα...;

Ὁ κατεργάρης φοβήθηκε, μήπως δὲν τὸν πάω στὴν Ἐλευσῖνα καὶ δὲς μὲ τί ἔξυπνο τρόπο μοῦ λέει τὴ σκέψι του...

— Ἔννοια σου, Φάνη μου, θὰ πᾶμε καὶ κεῖ... ὄρεξι νἄχῃς. Ἄς προχωρήσουμε λοιπὸν πάραπέρα.

Στὸ βάθος ἡ κεφαλὴ ἑνὸς ἀλόγου καὶ τριῶν πολεμιστῶν ἔκαμαν ἐντύπωσι στὸ Φάνη γιὰ τὴν ἔκφρασί τους.

—Εἶναι ἔργα τοῦ Σκόπα, Φάνη. Σπουδαῖος γλύπτης, σύγχρονος τοῦ Φειδία. Ἔδωσε πρῶτος στὰ ἀγάλματα τὴν ἔκφρασι τοῦ πάθους, τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ πόνου. Τὰ κατάφερε μὲ τὰ βαθουλωτὰ μάτια, ποὺ τὰ σκιάζουν τὰ πυκνὰ φρύδια ποὺ ἐξέχουν... Σ' αὐτὸ συντελεῖ πολὺ καὶ τὸ στόμα μὲ τὰ κυματιστὰ χείλη καὶ γενικὰ ἡ κατασκευὴ τοῦ προσώπου.

— Νὰ καὶ μιὰ γυναικεία κεφαλή... Σίγουρα εἶναι κι' αὐτὴ τοῦ Σκόπα, γιατὶ ἔχει τὴν ἴδια πονεμένη ἔκφρασι.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ πατριώτισά σου, ἡ Ἀριάδνη, Φάνη.

— Ποιά; Ἡ κόρη τοῦ Μίνωος ποὺ βοήθησε τὸν Θησέα νὰ σκοτώση τὸ Μινώταυρο; Καὶ ποῦ βρέθηκε;

— Στὴν Ἀκρόπολι κοντά... γι' αὐτὸ ἴσως νὰ μὴν εἶναι τοῦ Σκόπα, γιατὶ αὐτὸς ἐργαζόταν στὴν Πελοπόννησο. Ἔχει ὅμως τὴν ἐπίδρασί του.

Τελειώνοντας τὴν αἴθουσα τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς εἴπαμε δυὸ λόγια καὶ γιὰ τὸν Τιμόθεο ποὺ ἐργάσθηκε στὴν Ἐπίδαυρο στὸ ναὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

— Ὁ Φάνης θαύμασε τὶς Νίκες καὶ τὶς Ἀμαζόνες ποὺ στόλιζαν τὸ Ἀσκληπιεῖο καθώς καὶ τὸ ἀντίγραφο τοῦ χρυσελεφάντινου ἀγάλματος τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

— Ὁ Ἀσκληπιός, θείτσα, ἦταν ὁ θεὸς τῆς ἰατρικῆς, δὲν εἶναι ἔτσι; Ὁ Φειδίας εἶχε κάμει τὸ ἄγαλμά του;

— Ὄχι, Φάνη... ἕνας ἄλλος καλλιτέχνης, γι' αὐτὸ ἦταν κατώτερο στὴν ἔκφρασι ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ καὶ τὸν Ὀλύμπιο Δία τοῦ Φειδία... Μὰ τώρα, Φάνη, θὰ ξεκουρασθῶ, ὁ κόσμος νὰ χαλάση. Ἂν ἔρθῃς νὰ μὲ σηκώσῃς, θὰ θυμώσω μαζί σου...

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΙ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τί εἶναι εὐτυχία

Εἴπαμε λοιπὸν ὅτι ὁ πλοῦτος δὲν εἶναι ἡ εὐτυχία. Αὐτὸ βέβαια θὰ φανῇ παράξενο σ' ἐκείνους ποὺ ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ καὶ ἀπὸ τὸ βράδυ ἕως τὸ πρωῒ ὀνειρεύονται «λεφτά» μὲ τὰ ὁποῖα φαντάζονται πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν ἄνετα καὶ συνεπῶς εὐτυχισμένα. Πῶς εἶναι δυνατὸν σοῦ λέγουν, νὰ ἔχω χρήματα καὶ νὰ μὴν εἶμαι εὐτυχής;

Καὶ λημονοῦν οἱ ἐπιπόλαιοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, ὅτι μὲ τὸ χρῆμα δὲν ἐξασφαλίζει κανεὶς οὔτε τὴν ὑγεία του οὔτε τὴν ἡτυχία οὔτε τὴν ψυχικὴν γαλήνη ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν εὐτυχία. Εἶναι μάλιστα παρατηρημένο ὅτι ὅσο περισσότερο πλούσιος εἶναι ἕνας ἄνθρωπος, τόσο περισσότερες σκοτοῦρες ἔχει στὸ κεφάλι του, τόσο περισσότερο ἀνήσυχος εἶναι, τόσο περισσότερες ἀνάγκες ἀντιμετωπίζει καὶ ἑπομένως κάθε ἄλλο παρὰ εὐτυχὴς εἶναι.

Ὁ πλοῦτος ἑπομένως δὲν εἶναι εὐτυχία.

Μπορεῖ βέβαια νὰ εἶναι καὶ αὐτὸς ἕνα *στοιχεῖον* εὐτυχίας, ὄχι ὅμως ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὴν ἐξασφαλίση οὔτε καὶ ἀπαραίτητο.

Τί εἶναι λοιπὸν εὐτυχία; πολλοὶ σοφοὶ προσπάθησαν νὰ δώσουν τὸν ὁρισμό της. Μὰ ὕστερα ἀπὸ διάφορες λοξοδρομίες κατέλειξαν ὅλοι εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι εὐτυχία εἶναι τὸ νὰ μένῃ κανεὶς εὐχαριστημένος μ' ἐκεῖνο ποὺ ἔχει. Μπορεῖ νὰ εἶσαι ἑκατομμυριοῦχος, νὰ εἶσαι βασιλεὺς ἢ Δαλαΐ—Λάμα εἰς τὸ Θιβὲτ ἢ Μαχαραγιὰς τῶν Ἰνδιῶν ποὺ κολυμπάει μέσα σὲ πολύτιμα πετράδια, ἂν ὅμως δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος μ' αὐτὰ ποὺ ἔχεις, εἶσαι δυστυχής.

Ἡ εὐτυχία δηλαδή, ἀγαπητοί μου φίλοι, κατὰ τὴν δική μου γνώμη, δὲν εἶναι κάτι ποὺ μᾶς ἔρχεται ἀπ' ἔξω, ποὺ μὰς τὸ φέρνει δηλαδὴ καὶ μᾶς τὸ προσφέρει ἡ Μοῖρα ἢ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Εὐτυχία εἶναι κάτι ποὺ ἔρχεται ἀπὸ μέσα μας, ποὺ τὸ δημιουργοῦμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, κάτι ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἐσωτερική μας διάθεσι. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία. Μπορεῖς νὰ εἶσαι πτωχός, νὰ σοῦ λείπουν ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν λεγομένη ἄνεσι, καὶ ἐν τούτοις νὰ εἶσαι εὐτυχὴς γιατὶ ἔχεις κατορθώση νὰ μένῃς εὐχαριστημένος μὲ τὴν κατάστασί σου. Κ' αὐτὸ τὸ κατορθώνεις ὅταν συνηθίσῃς νὰ μὴν παραβάλῃς τὴν θέσι σου μὲ τὴν θέσι ἄλλων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔτυχε τὰ ἔχουν περισσότερες ἀπὸ σένα ἀνέσεις εἰς νὴν ζωήν. Ἡ εὐτυχία λοιπὸν εἶναι πρωτίστως ζήτημα φιλοσοφικῆς νὰ ποῦμε διαθέσεως. Ἂν δὲν τὴν ἔχεις αὐτὴ τὴ διάθεσι δὲν θὰ εἶσα ποτὲ εὐτυχής. Διότι θὰ κυριαρχοῦν μέσα σου διάφορα πάθη, τὰ ὁποῖα ἔχει συνήθως ἡ πρωτόγονος φύσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν πραγματικὴν δυστυχία του. Τὰ πάθη αὐτά, εἶναι ἡ ἀπληστία, εἶναι ὁ φθόνος γιὰ τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων, εἶναι τὸ μῖσος, εἶναι ἡ κακία εἶναι ἡ σκληρότης. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κατορθώνει νὰ ὑποτάξῃ ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ αἰσθήματα καὶ νὰ τὰ θάψῃ μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι πραγματικὰ εὐτυχής. Βλέπετε λοιπὸν πὼς ἀπὸ σκέψι σὲ σκέψι ἐφθάσαμε σ' ἕνα ἄλλο συμπέρασμα: ὅτι εὐτυχὴς ἄνθρωπος εἶναι ὁ *καλός*, ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ κακία μέσα του, ποὺ μένει εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ ποὺ δὲν βλέπει τοὺς συνανθρώπους του μὲ ζηλόφθονο μάτι. Νὰ εἴμαστε λοιπὸν καλοί, ν' ἀγαποῦμε τοὺς ἄλλους, ὅπως ἄλλως τε τὸ εἶπε κι' ὁ Χριστὸς καὶ τότε θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, γιατὶ δὲν θὰ ἔχωμε μέσα μας κακία σαράκι νὰ μᾶς τρώγῃ.

Ο ΦΙΓΚΑΡΩ

Γ. Υ. Εὐχαριστῶ τὴν μικρά μου φίλη Αἰκατ. Σβορώνου γιὰ τὰ καλά της λόγια. Καὶ τὴν συγχαίρω γιὰ τὶς ἰδέες της. Πραγματικὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐργάζεται καὶ κοπιάζει γιὰ νὰ συντηρήση τὴν οἰκογένειά του, εἶναι κατὰ χιλίας φορὰς εὐτυχέστερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἔχει πολλὰ κ ἔχει τὴν διαρκῆ ἀγονία μήπως τοῦ τὰ κλέψουν ἢ μήπως βρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὰ ἐξοδεύσῃ.

Φ.

ΜΙΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΑΣΚΗΣΙΣ

ΠΩΣ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΚΑΚΙ

Γ'

Πρὶν νὰ συνεχίσω τὸ μάθημα, πρέπει νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ τῶν ἀναγνωστῶν μου σ' ἕνα τυπογραφικὸ λάθος ποὺ ἂν δὲν διορθωθῇ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ μιὰ τρομερὴ σύγχισι.

Στὸ περασμένο φύλλο ὁ πίναξ ἐδημοσιεύθη μὲ ἐσφαλμένη τὴν ἀρίθμησι τῶν ὁριζοντίων στηλῶν τῆς σκακέρας, δηλαδὴ μὲ τὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὴν σειρὰ τῶν μαύρων ἐνῶ τὸ 1 ἔπρεπε ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ τὴν πρώτη γραμμὴ τῶν ἄσπρων καὶ τὸ 8 νὰ φθάσῃ στὴν γραμμὴ τῶν μαύρων.

Παρακαλῶ νὰ τὸ διορθώσουν οἱ ἀναγνῶσται, προσέχοντας τὸν σημερινὸ πίνακα ὅπου ἡ ἀρίθμησις εἶναι ὀρθή.

Καὶ τώρα συνεχίζομε:

Ἀναφέραμε ἤδη πῶς κινοῦνται τὰ διάφορα κομμάτια. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς κανονικὲς αὐτὲς κινήσεις ὑπάρχουν καὶ δύο ἀκανόνιστες νὰ ποῦμε, τὰς ὁποίας θὰ ἀναφέρω χωριστά.

«Ἂν πασσὰν»

Ὅταν ἕνα πιόνι εἰς τὴν πρώτην του κίνησιν προχωρεῖ δύο κᾶζες καὶ προσπερνᾶ ἔτσι ἕνα ἀντίπαλο πιόνι, τότε τὸ ἀντίπαλο αὐτὸ πιόνι ἔχει δικαίωμα νὰ τὸ πάρῃ «ἂν πασσὰν» ὅπως λέγουν ἀπὸ τὴν γαλλικὴν φρᾶσι «en passant», ποὺ θὰ πῇ «περνῶντας» ἢ «διαβαίνοντας».

Παράδειγμα: Τὸ ἄσπρο πιόνι ποὺ εἶναι ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Β. εἰς τὴν κάζα ε 2 προχωρεῖ εἰς πρώτην κίνησιν καὶ τοποθετεῖται εἰς τὴν κάζαν ε 4. Εἰς τὴν κάζαν ὅμως ζ 4, δηλαδὴ δίπλα του, εὑρίσκεται προχωρημένο ἕνα μαῦρο πιόνι. Τὸ μαῦρο λοιπὸν αὐτὸ πιόνι δικαιοῦται νὰ πάρῃ τὸ ἄσπρο, διότι τὸ ἐπροσπέρασε, καὶ νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν κάζαν ε 3, εἰς ἐκείνην δηλαδή, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐτοποθετεῖτο ἐὰν τὸ ἄσπρο πιόνι ἐπροχωροῦσε μίαν μόνον κάζαν καὶ ὁ μαῦρος τὸ ἔπερνε κανονικά.

«Ρόκ»

Τὸ «ρόκ» (καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸ ρῆμα «ροκάρω») εἶναι ἐπίσης μιὰ ἄλλη ἀντικανονικὴ κίνησις, τὴν ὁποίαν κάμει ὁ Β. ὁ ὁποῖος ἀνταλλάσσει τὴν θέσιν του μὲ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ πύργους του κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον:

Ὅταν ἔχουν κινηθῇ τὰ ἄλλα κομμάτια ποὺ εὑρίσκονται μεταξὺ τοῦ Β. καὶ τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν Π. καὶ τὸ μεταξὺ των διάστημα εἶναι ἐλεύθερον ὁ παίκτης ἀντὶ ἄλλης κινήσεως δύναται νὰ ροκάρῃ. Κ' ἐὰν μὲν ροκάρῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πύργου τοῦ Βασιλέως τοποθετεῖ τὸν μὲν Β. εἰς τὴν κάζαν η 1 τὸν δὲ Π. εἰς τὴν κάζαν ζ 1 (διὰ τοὺς ἄσπρους) ἢ Β. η 8 καὶ π. ζ 8 (διὰ τοὺς μαύρους). Ἐὰν δὲ ροκάρῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Π. τῆς Βασιλίσσης τότε τοποθετεῖ τὸν μὲν Β. εἰς τὴν κάζαν γ 1 τὸν δὲ Π. εἰς τὴν κάζαν δ 1 (διὰ τοὺς ἄσπρους) ἢ Β. γ 8 καὶ Π. δ 8 (διὰ τοὺς μαύρους) ὅπως βλέπετε εἰς τὸν πίνακα 1.

Τὸ «ρόκ» γίνεται εἰς οἱανδήποτε στιγμὴν τοῦ παιγνιδίου ἀρκεῖ νὰ μὴν ἔχουν ἀκόμη διόλου κινηθῇ ὁ Β. καὶ ὁ Π., νὰ εἶναι τὸ μεταξὺ των διάστημα ἐλεύθερον καὶ νὰ μὴ περνᾶ κατὰ τὸ ρόκ ὁ Β. ἀπὸ θέσιν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ἄλλο κομμάτι.

Εἰς τὸν ἀνωτέρω πίνακα βλέπετε τὸ ρόκ καὶ τῶν δύο Β Ὁ ἄσπρος Β ἔχει ροκάρῃ μὲ τὸν Π. τῆς Βς (μεγάλο ρὸκ) ἐνῶ ὁ Μαῦρος ἔχει ροκάρῃ μὲ τὸν ἰδικόν του Π. (μικρὸ ρόκ).

Εἰς τὸ γράψιμο τὸ ρόκ σημειώνεται μὲ τὴν λέξιν «ρόκ» ἢ καὶ μὲ τὰ ψηφία Β.ο—ο (τὸ μικρὸ ρόκ) καὶ Β.ο—ο—ο (τὸ μεγάλο)

Αὐτοὶ εἶναι γενικῶς οἱ κανόνες κινήσεως τῶν διαφόρων κομματιῶν.

Καὶ τώρα θὰ ἐξετάσωμε τοὺς κανόνας τοῦ παιγνιδιοῦ, διὰ τοὺς ὁποίους χρειάζεται ἐπίσης μεγάλη προσοχή, καὶ οἱ ὁποῖοί εἶναι διεθνεῖς καὶ ἀποτελοῦν γιὰ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὅλας τὰς χώρας τοὺς νόμους σύμφωνα, μὲ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ παίζεται τὸ σκάκι.

Σκοπὸς τοῦ παιγνιδίου.—Τὸ σκάκι ἔχει ὡς τελικὸν σκοπὸν τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ ἀντιπάλου Βασιλέως. Ὅλαι λοιπὸν αἱ προσπάθειαι τοῦ παίκτου εἶναι νὰ προετοιμάσῃ μίαν μελετημένην καὶ προσεκτικὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου Β. ἐνῶ ταυτοχρόνως θὰ λαμβάνῃ κάθε ἀμυντικὴ προφύλαξι γιὰ τὸν δικό του Β. Δὲν πρέπει κανεὶς

νὰ βιάζεται διότι πολλὲς φορὲς συμβαίνει μὲ μίαν πρόωρον ἐπίθεσιν νὰ χάσῃ πολλὰ κομμάτια καὶ ἔτσι νὰ ἐξασθενήσῃ τὴν ἰδι-

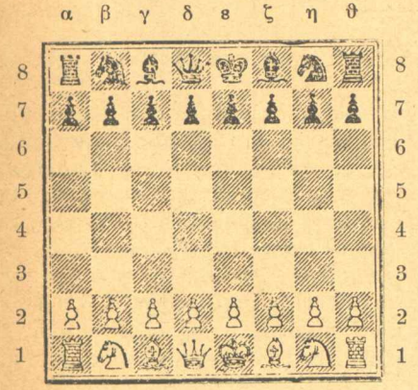

κήν του παράταξιν χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του.

Γενικοὶ κανόνες

1. Πρῶτοι ἀρχίζουν πάντοτε οἱ ἄσπροι, Γι' αὐτὸ στὴν πρώτη παρτίδα ρίχνουν κλῆρο γιὰ νὰ ἰδοῦν ποιὸς θὰ πάρῃ τὰ ἄσπρα καὶ ἑπομένως θὰ παίξῃ πρῶτος.

Στὴν κατόπιν παρτίδα γίνεται ἀλλαγὴ χρώματος, δηλαδὴ ἐκεῖνος ποὺ εἶχε στὴν πρώτη τὰ ἄσπρα πέρνει τὰ μαῦρα καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὅποιος ὅμως χαρίζει ἕνα κομμάτι εἰς τὸν ἀντίπαλόν του, παίζει πρῶτος καὶ ἂν ἀκόμη ἔχει τὰ μαῦρα.

2. Αἱ κινήσεις γίνονται ἐναλλάξ. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάμῃ κανεὶς δύο κινήσεις ταυτοχρόνως.

3. Ἐὰν ἡ σκακέρα ἔχει κακῶς τοποθετηθῇ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ ἡ ἄσπρη γωνιαία κάζα της δὲν εὑρίσκεται εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ παίκτου, τότε ὁ παίκτης, ὁ ὁποῖος ἔχη παρατηρήσῃ πρῶτος τὸ λάθος, πρὶν ἀκόμη παίξῃ τὴν τετάρτην του κίνησιν, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ νὰ ξαναρχίσουν ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἐὰν ὅμως καὶ οἱ δύο παῖκται ἔχουν κάμῃ πλέον καὶ τὴν τετάρτην των κίνησιν, τότε ἡ παρτίδα ἀναγκαστικῶς συνεχίζεται.

4. Ἐὰν μερικὰ κομμάτια ἔχουν τοποθετηθῇ λανθασμένα, ὁ πρῶτος, παίκτης ποὺ θὰ θὰ τὸ ἀντιληφθῇ δύναται νὰ τὰ διορθώσῃ ἢ νὰ ζητήσῃ τὴν διόρθωσιν ἐὰν δὲν ἔχει ἀκόμη κάμῃ τὴν τετάρτην κίνησιν. Ἐὰν ὅμως καὶ τὰ δύο μέρη ἔχουν κάμῃ τὴν τετάρτην των κίνησι τὰ κομμάτια διατηροῦν πλέον τὴν θέσιν ποὺ ἔχουν.

5.—Ὅταν ἐγίσης ἕνα κομμάτι μὲ τὸ χέρι σου, εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ παίξῃς ἐκτὸς ἐὰν εἴπῃς τὴν λέξιν« j' adoube» ἡ ὁποία εἶναι δύσκολον ν' ἀποδοθῇ σωστὰ εἰς τὴν ἑλληνικὴν. Κατὰ λέξιν σημαίνει «ἰσάζω» δηλαδὴ διορθώνω τὸ κομμάτι καὶ ἑπομένως δὲν πρόκειται νὰ τὸ παίξω. Εἰς ὅλα ὅμως τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ σκακισταὶ χρησιμοποιοῦν πάντοτε τὸν γαλλικὸν ὅρον «adoube».

—Ὅταν κινήσεις ἕνα κομμάτι καὶ τὸ ἀφήσης εἰς τὴν νέαν θέσιν του, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸ πάρης ὀπίσω καὶ νὰ τὸ τοποθετήσῃς ἄλλου. Κομμάτι ποὺ ἐπαίχθη δὲν πέρνεται πλέον ὀπίσω. Ἐφ' ὅσον ὅμως τὸ κρατῆς ἀκόμη μὲ τὸ χέρι σου δύνασαι νὰ τὸ τοποθετήσῃς εἰς ὅποιαν θέσιν θέλεις.

7.—Ἐὰν κάμης ἐσφαλμένην κίνησιν, ὁ ἀντίπαλος ἔχει τὸ δικαίωμα ἢ νὰ σὲ ὑποχρεώσῃ ν' ἀφήσης τὸ κομμάτι ἐκεῖ ποὺ τὸ ἐτοποθέτησες κατὰ λάθος ἢ νὰ τὸ τοποθετήσῃς ἄλλοῦ ἢ καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃς εἰς τὴν ἀρχικήν του θέσιν καὶ νὰ κινήσῃς τὸν Βασιλέα σου.

8.—Ἐὰν ἐγγίσης ἕνα κομμάτι, τὸ ὁποῖον ὅμω; δὲν ἠμπορεῖς νὰ κινήσῃς διότι θὰ ἀποκαλύψῃς τὸν Βασιλέα σου, τότε ὁ ἀντίπαλος δικαιοῦται νὰ σὲ ὑποχρεώσῃ ὅπως ἀντὶ τοῦ κσματιοῦ αὐτοῦ κινήσης τὸν Βασιλέα σου.

9.—Ὅταν ἀπειλῆς ἕνα ἀντίπαλο κομμάτι δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ ἀναγγείλης. Μόνον ἡ ἐπίθεσι κατὰ τοῦ Βασιλέως

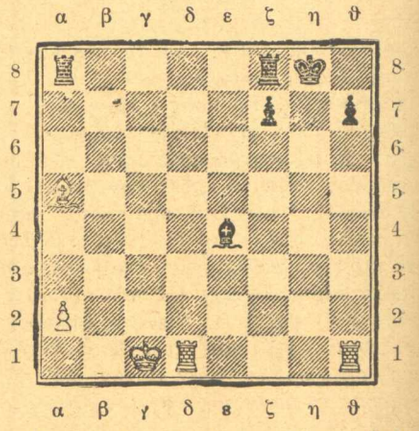

ἀναγγέλεται ἀπαραιτήτως. Ὅταν δηλαδὴ ἀπειλεῖς τὸν ἀντίπαλον Βασιλέα λέγεις τὴν λέξιν «Βασιλέα!» ἢ «Echec!» ἢ «Σάχ» ποὺ σημαίνει γερμανικὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΟΝ ΠΥΘΩΝΑ

—Γιαγιά, γιαγιά, μᾶς εἶπες χτὲς βράδυ πὼς ὁ Ἄη-Γιώργης σκότωσε μὲ τὸ κοντάρι του ἕνα θεριό. Ἐδῶ τὸ βιβλίο μου λέει πὼς τὸ ἴδιο κατόρθωμα ἔκαμε καὶ ὁ Ἀπόλλων ὁ θεός τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, εἶπε ἡ Ἄννα στὴ γιαγιά της ποὺ κείνη τὴν ὥρα μπῆκε στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν.

—Αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα, εἶναι σωστὸ Ἄννα, εἶπε ἡ γιαγιὰ πειραγμένη... Κύταξε καὶ τὴν εἰκόνα του στὴν ἐκκλησία, ποὺ καβαλάρης στὸ κάτασπρο ἄλογό του ὁ ἅγιος χώνει τὸ κοντάρι του μέσα στὸ στόμα τοῦ θεριοῦ κι' ἐκεῖνο κυλιέται στὸ χῶμα.

—Μὴ θυμώνης, γιαγιάκα μου, δὲν εἶπα ἐγὼ πὼς ἔκανες λάθος, ἄλλο θεριὸ βέβαια σκότωσε ὁ Ἀπόλλων καὶ ἄλλο ὁ μεγαλομάρτυς Γεώργιος... Ἔλα κοντά μου νὰ σοῦ πῶ τὴν ἱστορία ὅπως τὴν λέει τὸ βιβλίο μου.

Ἡ Ἄννα ξερόβηξε σὰν τοὺς μεγάλους ὅταν πρόκειται νὰ διηγηθοῦν κάτι κι' ἄρχισε νὰ παριστάνη τὴ δασκάλα.

—Ποιὸς εἴπαμε, Παῦλο, πὼς ἦταν ὁ Ἀπόλλων;

—Ὁ Ἀπόλλων εἴπαμε ὅτι ἦταν ὁ θεός τοῦ ἥλιου καὶ τοῦ κυνηγιοῦ, ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδας, ποὺ τὸν γέννησε ἡ Λητώ.

—Πολὺ ὡραῖα! Καὶ τί ἔκανε ἡ Ἥρα, Κλειώ;

—Ἡ Ἥρα ζήλευε τὴ Λητὼ καὶ τὴν καταδίωκε ὥς ποὺ γέννησε τὰ δίδυμα παιδιά της στὴ νῆσο Δῆλο.

—Πολὺ ὡραῖα! Ἀκούστε τώρα. Ἡ Ἥρα εἶχε στείλει ἕνα πελώριο θεριὸ νὰ καταδιώκη τὴ Λητώ, τὸ θεριὸ αὐτὸ λεγόταν Πύθων... Μὰ εἴπαμε πὼς ὁ Ἀπόλλων μόλις γεννήθηκε πῆρε τόξα καὶ βέλη κι' ἐκυνηγοῦσε. Τί λὲς νἄκαμε Παῦλο;

—Θὰ σκότωσε τὸ θεριὸ τοὺ κυνηγοῦσε τὴ μαμᾶ του.

—Μπράβο... Αὐτὸ ἔγινε. Τὸ θεριὸ αὐτὸ ἕνα ἄγριο τέρας κατοικοῦσε στοὺς Δελφοὺς μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ σπήλαιο στὸν Παρνασσὸ καὶ κατέστρεφε γύρω ὅλη τὴ φύσι, ὁ Ἀπόλλων πολέμησε μαζύ του τὸ σκότωσε καὶ τὸ πελώριο σῶμα τοῦ θεριοῦ σάπισε μέσα στὸ δάσος.

—Ἔχει αὐτὸ καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν, Ἄννα; ρώτησε ἡ γιαγιὰ ποὺ κἄτι εἶχε ἀκούσει κι' αὐτή.

—Μεγάλη σχέσι, γιαγιά μου, εἶπε μὲ καμάρι ἡ Ἄννα... Τὸ μαντεῖο καὶ τὸ ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνα στοὺς Δελφοὺς τὰ ἔχτισαν οἱ Ἕλληνες πρὸς τιμήν του ἀκριβῶς ἐπειδὴ τοὺς γλύτωσε ἀπὸ τὸ θεριό, τὸν Πύθωνα. Ἐκεῖ ἐγίνοντο καὶ ἀγῶνες ποὺ τοὺς ἔλεγαν «Πύθια».

—Μὰ κι' ἐκείνη θαρρῶ ἡ μάντισσα πούλεγε τοὺς χρησμοὺς τοῦ Ἀπόλλωνα κἄπως ἔτσι λεγόταν κι' αὐτή.

—Ναί. Πυθία. Κι' ὁ ἴδιος ὁ θεός ὠνομάσθηκε «Πύθιος Ἀπόλλων». Ἡ Πυθία καθόταν πάνω σ' ἕνα ἱερὸ τρίποδα, στημένο σ' ἕνα γκρεμὸ ποὺ ἀπὸ μέσα ἔβγαιναν καπνοὶ καὶ λογιῶν λογιῶν μυρουδιές. Ἡ μάντισσα μασοῦσε καὶ φύλλα δάφνης καὶ ζαλιζόταν.. Τότε ἔλεγε ὅ,τι τῆς ἐρχόταν στὸ νοῦ. Μὰ οἱ ἱερεῖς τοῦ μαντείου ἦσαν σοφοὶ κι' ἐξηγοῦσαν τὰ παράξενα λόγια της κι' ἔδιναν τὴν ἀπάντησι, πού ἔπρεπε, στοὺς προσκυνητὰς ποὺ ἐρχόντουσαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, φορτωμένοι δῶρα, νὰ ζητήσουν τὴ γνώμη τοῦ θεοῦ.

—Πολὺ ὡραῖα μᾶς τἄπες, Ἄννα, εἶπε ὁ Λάμπης ποὺ εἶχε ἔρθει καὶ κρυφάκουγε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα προσέχοντας νὰ βρῆ κανένα λάθος τῆς ἀδελφῆς του «μὰ ξέρεις πὼς κάθε μῦθος ἔχει καὶ τὴ σημασία του; Τί συμβολίζει ἐδῶ ὁ Πύθων τὸ θεριὸ ποὺ σκότωσε ὁ Ἀπόλλων;

—Δέ .. ξέρω εἶπε ἡ Ἄννα μὰ ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο ἐπρόσθεσε... Ἀφοῦ ὁ Ἀπόλλων εἶναι ὁ ἥλιος ὁ Πύθων ποὺ νικήθηκε ἀπ' αὐτὸν θἆναι τὸ σκοτάδι.

—Μπράβο, Ἀννούλα, φώναξε ἡ γιαγιᾶ, δὲν ξέρω ἀπὸ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ παραμύθια, μὰ δὲν μπορεῖ νἆναι ἀλλοιῶς.

Κι' ἔτσι ὁ ζηλιάρης ὁ Λάμπης μπῆκε πάλι στὴ θέσι του.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΙ

Ο. HANSTEIN

ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ ἐξάδελφος μου ἐξέτασε λεπτομερῶς τὴ μηχανὴ τοῦ ἀεροπλάνου μας κι ἐγὼ τὸν ἐρώτησα :

— Τί νομίζεις θὰ χρειασθῆ καμμιὰ ἐπιδιόρθωσις ;

— Ὄχι, μοῦ ἀπήντησε ὁ Ρολάνδος, μὰ στὸν ἐρχόμενο σταθμό μας θὰ βροῦμε μετρημένη βενζίνη, λοιπὸν πρέπει νὰ δουλέψη καλὰ ὁ μοτέρ μας ὡς τὸν μεθεπόμενο σταθμὸ στὴ Βομβάη. Ἐκεῖ θὰ βροῦμε ὁλόκληρα συνεργεῖα, ἀλλὰ πρέπει νὰ μπορέσωμε νὰ φθάσωμε πρῶτα στὴ Βομβάη, θὰ χρειασθῆ νὰ περάσωμε πάνω ἀπὸ τὶς ἀπέραντες ἔρημες ἐκτάσεις τῆς Ἀραβίας ὅπου δὲν συναντᾶ κανεὶς παρὰ ληστάς,

Ὁ Ἀβδοὺλ Κὲρ ποὺ δὲν καταλάβαινε λέξι ἀπὸ τὸν διάλογο μας μᾶς ἐκύτταζε μ' ἕνα ὕφος κοροϊδευτικὸ καὶ συγχρόνως περιφρονητικό. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, γιατί, καθὼς δὲν εἴμαστε συνειθισμένοι στὴν καυστικότητα τοῦ Ἀφρικανικοῦ ἥλιου εἴμαστε καταϊδρωμένοι καὶ δεύτερον, γιατὶ ὁ Ρολάνδος ἐννοοῦσε νὰ ἐξετάση μόνος καὶ τὴν παραμικρότερη βίδα. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα εἶπε κάτι στὴ δική του διάλεκτο, ποὺ ἔσπευσε ἕνας ἀστυνομικὸς νὰ μᾶς ἐξηγήση ὅτι ἐσήμαινε πὼς εἶχε ἐκφράση δυσαρέσκεια ποὺ δὲν εἴχαμε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν.

— Ὅταν πρόκειται γιὰ τὴ ζωή μας, εἶπεν ὁ Ρολάνδος, δὲν ἐμπιστεύομαι παρὰ μόνον τὸν ἑαυτό μου !

Ἔβαλε τὸν μοτὲρ εἰς κίνησιν ἐκύτταξε λεπτομερῶς ὅλες τὶς βίδες, τὰ ἄλλα ἐξαρτήματα καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Ἀβδοὺλ Κὲρ εἶχε τραβηχθῆ παράμερα δυσαρεστημένος καὶ ἐκάπνιζε. Ἔξαφνα ἀκούω τὸν Ρολάνδο νὰ βγάζη μία φωνή. Οἱ φελλάχοι καὶ ὁ ἀρχηγός τους βρισκόταν σὲ ἑνὸς μέτρου ἀπόστασι ἀπὸ ἕνα μεγάλο βαρέλι βενζίνης. Ἦταν ὁλόκληρη ἡ προμήθεια μας γιὰ τὴ συνέχισι τοῦ ταξειδιοῦ μας.

— Μὴ καπνίζετε ἐδῶ ! ἐφώναξε ὁ ἐξάδελφος μου

Ἀλλὰ ὁ Ἀβδοὺλ Κὲρ ποὺ δὲν ἐκαταλάβαινε τὴ γλῶσσα μας ἐξακολουθοῦσε νὰ καπνίζη στέλνοντας εἰς τὸν ἀέρα τολύπες καπνοῦ καὶ ρίχνοντας μας βλέμματα βλοσυρά.

Ὁ Ρολάνδος τότε τρέχει, τοῦ ἁρπάζει τὸ σιγαρέττο ἀπὸ τὸ στόμα, τὸ πετᾶ κατὰ γῆς καὶ τὸ πατᾶ χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

Ὁ φελλάχος κάνει μία χειρονομία θυμοῦ καὶ μία λάμψις μίσους φωτίζει τὴ φυσιογνωμία του, ἀλλὰ ἀπομακρύνεται χωρὶς νὰ πῆ λέξι στρίβοντας ἕνα ἄλλο σιγαρέττο.

Δὲν εἴχαμε ξαναπιάση καλὰ-καλὰ τὴ δουλειά μας ὅταν ἕνα νέο ἐπεισόδιο ἦλθε νὰ μᾶς ταράξη

Πέρασαν ἀπὸ κοντά μας μικρὰ γαϊδουράκια, ἀπὸ κεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῦνε στὴν Αἴγυπτο γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν περιηγητῶν στὶς Πυραμίδες καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁδηγοὺς ἕνας μικρὸς ἰθαγενὴς βρώμικος καὶ κουρελιάρης ἐκτυποῦσε ἀλύπητα ἕνα γαϊδουρᾶκι μ' ἕνα πελώριο καμτσίκι ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του.

—Ρολάνδε, φώναξα, κύτταξε πῶς κακομεταχειρίζονται αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο τὸ ζῶο.

Ἀργότερα μετάνοιωσα πολλὲς φορὲς ποὺ ἐρέθισα τὸν ἐξαδελφό μου. Διέταξε τὸν μικρὸ νὰ μὴ κακομεταχειρίζεται ἔτσι τὸ γαϊδουράκι, ἀλλὰ φυσικὰ ὁ ἰθαγενὴς δὲν ἐκατάλαβε τίποτε καὶ ὄχι μόνο δὲν ἐσταμάτησε, ἀλλὰ ἐζήτησε καὶ τὴ βοήθεια ἑνὸς ἄλλου μάγκα ἰθαγενοῦς καὶ ἐσυνέχισαν μαζὺ ὅσο ποὺ το ζῶο ἔπεσε κατὰ γῆς ἀναίσθητο.

Τότε ὁ Ρολάνδος κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς μάγκα τὸ καμτσίκι καὶ τὸ ἔκαμε νὰ κάνη στράκα στὸν ἀέρα γιὰ νὰ φοβερίση τοὺς ἰθαγενεῖς ἀλλὰ ὁ Ἀβδοὺλ Κὲρ εἶχε τρέξει μὲ τὴν πρόθεσι νὰ ἐπέμβη ὑπὲρ τῶν ἰθαγενῶν καὶ ἐδέχθηκε μία καμτσικιὰ στὸ πρόσωπο. Εἶμαι μάρτυς ὅτι δὲν τὸ ἔκαμε ἐπίτηδες, ἀλλὰ ὁ Ἀβδοὺλ Κὲρ ποὺ βέβαια δὲν τὸ ἤξερε ἔγινε θηρίο καὶ ἔρριξε μία

ματιὰ μίσους σφίγγοντας τὰ δόντια του. Εὐτυχῶς ἔτρεξαν οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ αὐτοὶ δὲν ἐδίστασαν ν' ἀρχίσουν στὶς καμτσικιὲς καὶ τοὺς ὀνηλάτες καὶ τοὺς φελλάχους καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν Ἀβδοὺλ Κέρ.

Σὲ λίγα λεπτὰ εἶχαν ἐξαφανισθῆ ὅλοι σὲ ὅλες τὶς διευθύνσεις.

— Λυποῦμαι γιὰ ὅτι ἔγινε, εἶπεν ὁ Ρολάνδος στοὺς ἀστυνομικοὺς, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐξηγῆστε σ' αὐτὸ τὸ φελλάχο ὅτι τὸν ἐκτύπησα κατὰ λάθος, χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

—Δὲν εἶν' ἀνάγκη, εἶπε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς, τοὺς φελλάχους πρέπει κανεὶς πάντα νὰ τοὺς δέρνη.

Γιὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήση ἐντούτοις εἶπε κάτι στὸν Ἀβδοὺλ Κὲρ ποὺ εἶχε ξαναπλησιάση ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ ἐκάπνιζε γιὰ νὰ δείξη ὅτι μᾶς ἐπεριφρονοῦσε.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ρολάνδος ἐτελείωσε τὴν ἐπιθεώρησί του καὶ ὕστερα ἐφώναξε τὸν Ἀβδοὺλ Κὲρ καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα φιλοδώρημα γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ μᾶς εἶχε δῆθεν προσφέρει.

Τὸ ἐδέχθηκε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψη τὸ περιφρονητικὸ ὕφος του.

Ἔκανε μιὰ ζέστη ἀποπνικτική. Ὁ ἥλιος ἔρριχνε τὶς καυστικὲς ἀχτίνες του πάνω στὴν ἄμμο, ἐβάλαμε τὸ ἀεροπλάνο μας στὸ ὑπόστεγο ἐκλείσαμε τὴν πόρτα κι' ἐπροχωρήσαμε πρὸς τὸ αὐτοκίνητο μας γιὰ νὰ ἐπιστρέψωμε στὴν πόλι

Λίγο πρὶν φύγωμε εἶδα τὸν Ἀβδοὺλ Κὲρ καθισμένον σ' ἕνα βράχο καὶ νὰ μᾶς παρακολουθῆ μὲ βλέμμα βλοσυρό. Ὕστερα τὸν εἶδα νὰ σηκώνη τὸ χέρι του στὸν ἀέρα, νὰ πετᾶ κατὰ γῆς τὸ νόμισμα, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ρολάνδος καὶ νὰ φτύνη μὲ περιφρόνησι.

Θέλησα νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή τοῦ ἐξαδέλφου μου, ἀλλὰ ἕνα καραβάνι περνοῦσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη καὶ ξεχάστηκα μὲ τὸ νὰ τὸ κυττάζω. Ἀποτελεῖτο ἀπὸ καμμιὰ ἑκατοστὴ γκαμῆλες ποὺ εἶχαν ξεκινήσει ἀπὸ τὸ Κάϊρο γιὰ νὰ ταξιδεύσουν ἑβδομάδες ὁλόκληρες ἀνάμεσα σὲ ἔρημες ἐκτάσεις. Τὰ ζῶα ἐπερπατοῦσαν τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ βῆμα κανονικό, ρυθμικὸ χωρὶς νὰ φαίνωνται ὅτι ἐθίγοντο ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ ἐσήκωναν στὶς πλάτες τους. Καθισμένοι ψηλά, στὴν εἰδικὴ γιὰ τὶς γκαμῆλες σέλλα οἱ ὁδηγοὶ μὲ τὰ λευκὰ μπουρνούζια τους καὶ τὰ κόκκινα σαρίκια τους ἐκάπνιζαν μὲ νωχέλεια ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ἀφόρητη ζέστη. Ὅταν τοὺς ἐπροσπέρασε τὸ αὐτοκίνητό μας δὲν μᾶς ἠξίωσαν οὔτε ἑνὸς βλέμματος καὶ σὲ λίγο εἶδα τὶς γκαμῆλες νὰ χάνωνται μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης ποὺ εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὸ πέρασμά μας.

Διασχίσαμε τὸν Νεῖλο, ἐπιστρέψαμε στὸ Κάϊρο καὶ καθὼς ἐρωτοῦσα τὸν Ρολάνδο ποῖο ἦταν τὸ πρόγραμμά μας ἐκείνης τῆς ἡμέρας μοῦ εἶπε:

— Πρῶτα, πρῶτα θὰ κάμωμε ἕνα μπάνιο, ἔπειτα θὰ προγευματίσωμε καὶ θὰ κοιμηθοῦμε λίγο γιὰ νὰ εἴμαστε ξεκούραστοι τὸ βράδυ.

Ὁ ἐξαδελφός μου ἦταν πάντα προνοητικὸς καὶ μολονότι πολὺ τολμηρὸς καὶ ἀτρόμητος δὲν παρέλειπε ποτέ νὰ σκέπτεται πολὺ προτοῦ ἐπιχειρήση κάτι. Ὁ καλὸς ἀεροπόρος, ἔλεγε πάντα, πρέπει νὰ προσέχη τὸν ἑαυτό του ὅσο καὶ τὸν μοτέρ του.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Ὕστερα ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ κούρασι μᾶς χρειαζόταν μιὰ καλὴ ἀνάπαυσις καὶ τὸ ἐκατάλαβα ὅταν εὑρέθηκα ξαπλωμένος στὰ δροσερά μου σινδόνια κι' ἐκοιμήθηκα ἀμέσως

Δὲν ἐξύπνησα παρὰ τὶς ὀκτὼ ἡ ὥρα ποὺ μᾶς ἐκτύπησε τὴν πόρτα ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου γιὰ νὰ μᾶς ἀναγγείλη ὅτι ἐπλησίαζε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος.

—Εὐχαρίστως θὰ ἔτρωγα στὸ κρεββάτι εἶπε ὁ Ρολάνδος. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν ἀπηγορευμένο καὶ τουναντίον ἔπρεπε νὰ κατεβοῦμε νὰ φάμε ἐπισήμως στὴν τραπεζαρία τοῦ ξενοδοχείου καὶ μάλιστα νὰ φορέσωμε καὶ τὰ σμόκιν μας.

Ἐπὶ πλέον εἴμαστε ἀναγκασμένει νὰ φάμε ἕνα σωρὸ φαγητά, τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων δὲν ἦσαν τοῦ γούστου μας καὶ νὰ δεχθοῦμε τοῦ κόσμου τὶς προπόσεις ποὺ θὰ ἐγίνοντο πρὸς τιμήν μας.

Ὅταν ἐτελειώσαμε καὶ ἀνεβήκαμε στὸ δωμάτιο μας ὁ καμαριέρης τοῦ ξενοδοχείου μᾶς ἔδωσε ἕνα γράμμα.

— Νέα ἀπὸ τὸν Ἀλφρέδο, εἶπεν ὁ Ρολάνδος.

— Ἀπὸ ποῦ εἶναι ;

— Ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο.

Καὶ ὁ ἐξάδελφος μου ἐδιάβασε τὸ ἀκόλουθο γράμμα :

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ἡμέρα τῶν Ζώων

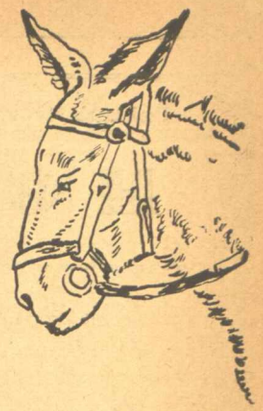

Ἡ γάτα νοσοκόμος

Στὸν τελευταῖο μεγάλο πόλεμο μιὰ μ
κροσκοπικὴ ὁλόμαυρη γατίτσα ἔδειξ
πὼς ἡ γάτσα τῶν αἰλουροειδῶν ἠμπορ
κι' αὐτὴ νὰ προσφέρη τὶς ὑπηρεσίες τ
Ἦταν ἡ χαϊδεμένη τοῦ χαρακώματ
Ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τὴν εἶχε
ριμαζέψη μιὰ μέρα, κι' ἀπὸ τότε δὲν ε
ξαναβγῆ ἀπὸ κεῖ μέσα, γιατὶ ὅλοι τὴν χάϊδευαν καὶ τὴν ἀγα
σαν, καὶ τὴν ἔλεγαν γουρλίδικη γιατὶ ἦταν μαύρη.

Κι' αὐτὴ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη ἴσως δὲν ἄργησε νὰ τοὺς δείξη
εἶχαν δίκηο.

Μιὰ νύχτα ποὺ οἱ ἐκπυρσοκροτήσεις ἔδειναν κι' ἔπερναν ἀπ'
ἡ γατίτσα στριμωγμένη σὲ μιὰ γωνία εἶχε γουρλώσει τὰ μάτια
Ἔξαφνα ἕνας δυνατὸς κρότος κι' ἕνα σῶμα βαρὺ κυλάει ἀπὸ
σκομμένη σκάλα μέσα στὸ χαράκωμα.

Ἡ γατίτσα κρύβεται ἀκόμη περισσότερο, σὲ λίγο ὅμως ἀφο
φασαρία εἶχε κοπάσει ξετρυπώνει καὶ δειλὰ δειλὰ προχωρεῖ
τὸ μέρος ποὺ εἶχε πέσει τὸ σῶμα.

Μυρίζει ἀπ' ἐδῶ, μυρίζει ἀπ' ἐκεῖ, κι' ἔπειτα μὲ τὴν μεθοδ
τητα ποὺ μόνον ἡ γάτες μποροῦν νὰ ἔχουν, ἀρχίζει νὰ γλύφη
γλύφη, ἀκούραστα . . . . . .
. . . . . .

Ὅταν δέκα μέρες ἀργότερα ἕνας πληγωμένος ἄνοιγε τὰ μ
του σ' ἕνα ἀπὸ τὰ στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα, ἡ ἀδελφὴ ποὺ τὸν
ριποιόταν τοῦ εἶπε χαμογελῶντας.

— Ξέρεις σὲ ποιὸν ὀφείλεις τὴν ζωή σου; Στὴν γατίτσα ποὺ
μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα γλύφοντας τὴν πληγὴ ποὺ σοῦ εἶχε ἀν
μιὰ σφαῖρα, ἐμπόδισε νὰ γίνη μόλυνσις.

Οἱ πτερωτοὶ φίλοι μας

Ἀκοῦμε συχνὰ νὰ μιλοῦνε γιὰ τὴν νοημοσύνη τοῦ ἀλόγου,
σκύλου ἢ τῆς γάτας.

Μὴ νομίσετε ὅμως πὼς αὐτὸ τὸ προτέρημα περιορίζεται μ
στοὺς τετράποδας φίλους μας.

Ὁ θεὸς ἐμοίρασε ἐξ ἴσου τὰ ἀγαθά του σὲ ὅλα τὰ πλάσματα
γῆς καὶ τοῦ αἰθέρος, καὶ οἱ πτερωτοὶ φίλοι μας ξέρουν κι' α
νὰ κρίνουν καὶ νὰ ἐξάγουν συμπερά σματα μὲ τὸ μικροσκ
μυαλουδάκι τους.

Ἔτσι διηγοῦντα πὼς κάποτε ἕνα ζευγαράκι πουλιῶν ἔχτισ
ρωλίτσα του στὸ παράθυρο μιᾶς ἐξοχικῆς ἐπαύλεως, καὶ γιὰ καλή του
τύχη τὸ παράθυρο αὐτὸ ἀνῆκε στὸ δωμάτιο μιᾶς καλόκαρδης κοπέλλας.

Ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἀγαποῦσε τόσο τὰ πουλιὰ ποὺ περνοῦσε ὧρες ὁλό-
κληρες παρακολουθῶντας τὶς κινήσεις τους καὶ τὰ πουλάκια βλέποντας
πὼς κανένας κίνδυνος δὲν τοὺς ἀπειλοῦσε, ἄρχισαν νὰ μπαινοβγαίνουν
μέσα στὴν κάμαρά της σὰν στὸ σπίτι τους.

Μιὰ μέρα ἡ φιλεναδοῦλα μας ἀντελήφθηκε πὼς τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πουλά-
κια εἶχε πληγωμένο τὸ φτερό του.

Δὲν δυσκολεύθηκε νὰ τὸ πιάση, εἶχε τόσο ἐξημερωθῆ, καὶ ἀμέσως τὸ
περιποιήθηκε, τοῦ ἔπλυνε τὴν πληγή του, τοῦ τὴν ἐκαυτηρίασε καὶ τό ἄφησε πάλι νὰ πετάξη.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πουλάκι σὰν νὰ κατάλαβε τὸ καλὸ ποὺ τοῦ εἶχαν κάμει, δὲν ἐπε-
μενε νὰ τὸ πιάσουν, ἀλλὰ ἐνῶ ἡ κοπέλλα καθισμένη στὸ γραφεῖο της ἔγραφε μπρο-
στὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, μιὰ καὶ δυό, πετάει μπροστά της, κι' ἄρχισε νὰ χοροπηδᾶ
πάνω στὸ καλαμάρι της

Φυσικὰ ἡ καλὴ νοσοκόμος ἔσπευσε νὰ προσφέρη καὶ πάλι τὴν βοήθειά της κι' ἀπὸ τότε
τὸ χαριτωμένο πουλάκι δὲν παρέλειπε κάθε πρωΐ νὰ εἰσορμᾶ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ νὰ λέη
καλημέρα μ' ἕνα χαριτωμένο κελάϊδημα, πολλὲς φορὲς δὲ νὰ ἀκολουθεῖται κι' ἀπὸ τὸ
ζευγάρι του, σᾶν νὰ ἤθελε νὰ τὸ μυήση κι' αὐτὸ στοὺς θησαυροὺς τῆς ἀνθρώπινης καρδιᾶς
ὅ τὸ μικρὸ πουλάκι τοὺς εἶχε γνωρίσει στὸ πρόσωπο μιᾶς μεγαλόψυχης κοπέλλας.

Ἡ ἀγάπη ἑνὸς σκύλου

Τὸ γεγονὸς ποὺ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε συνέβη τὶς προάλες, στὸ Σούνιο, στὸ γραφικὸ ἀκρω-
ριο μὲ τὶς ὄμορφες γραμμὲς καὶ τὸν πανάρχαιο ναὸ ποὺ τὸ στεφανώνει.

Καθὼς βέβαια ξέρετε ἐκεῖ κάθε φθινόπωρο μαζεύονται ἑκατοντάδες κυνηγοὶ γιὰ νὰ σημα-
τοῦνε τὰ ταξειδιάρικα πουλιὰ ποὺ διασχίζουν τὸν ὁρίζοντα.

Ὅπως κάθε χρόνο ἔτσι καὶ φέτο τὸ κυνήγι βρισκόταν σ'
ἀκμή του τὴν ἄναψι ὅταν μιὰ παρέα ἀπὸ φίλους ποὺ εἶχε ἐκ-
δρομὴ ἐκεῖ γιὰ τὸ ἀγαπημένο της σπὸρ ἀντελήφθηκε πῶς ἔ-
λειπε τῆς συντροφιᾶς ἔλειπε.

Οἱ ἀναζητήσεις δόθε κεῖθε ἀπέβαιναν μάταιες, ὅταν αἴφνις
ἕνας ἀπ' ὅλους νόμισε πὼς ἄκουσε τὸ κλᾶμμα ἑνὸς σκύλου.

Προσπάθησε ν' ἀκούση καλλίτερα, καὶ πράγματι ἀκολουθού-
μενος κι' ἀπὸ τοὺς φίλους του, καὶ ὁδηγούμενος ἀπὸ ἕνα λυ-
πητερὸ οὔρλιασμα, βρέθηκε σὲ λίγο μπροστὰ σὲ μιὰ συγκινη-
τικὴ σκηνή. Ὁ δύστυχος ὁ κυνηγὸς ἔκειτο χάμω χτυπημένος
ἀπὸ κάποια σφαῖρα ποὺ κατὰ λάθος τὸν εἶχε πάρη στὸ πέ-
τρωμά της.

Ἐπλωμένος στὸ πλάϊ του ὁ ἀγαπημένος του σκύλος μὲ τὸ
ἕνα πόδι του ἀκουμπισμένο στὸ στῆθος τοῦ νεκροῦ σὰν νὰ
τὸν εἶχε ἀγκαλιασμένο, ἄφηνε ν' ἀκουσθῆ ἕνα λυπητερὸ πα-
ράπονο ποὺ ἔσχιζε τὴν καρδιά.

4 Ὀκτωβρίου

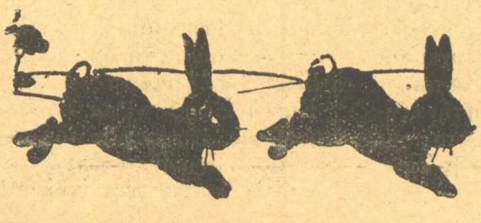

Γαλλικὸ Μυθιστόρημα

R. Dombre

ΗΘΕΙΑ ΧΑΛΑΣΤΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ὅταν ὁ κύριος ντὲ Κολὸνζ ἄκουσε τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ ἀποκάλυψι ἔγινε κατακόκκινος. Σηκώθηκε, ἐβημάτισε γιὰ λίγο μὲ νευρικότητα κι' ἔπειτα ἔπεσε μᾶλλον παρὰ ἐκάθησε στὸν καναπέ.

— Μὰ τέλος πάντων πῶς συνέβη αὐτὸ ἐρώτησε τέλος ;

—Ἀ!ξέρετε, δὲν εἶμαι διόλου δυνατὴ στὰ οἰκονομολογικὰ ἀπήντησε ἡ ἀδιόρθωτη Ζωρζέττα μας. Θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι πὼς δὲν ἔχω πιὰ οὔτε μιὰ πεντάρα. Ἀλλὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια τὸ κάτω κάτω δὲν σκοτίζομαι καὶ τόσο, εἴμεθα καὶ οἱ δυὸ νέοι, καὶ ἡ ἐργασία δὲν λείπει σ' ὅποιον θέλει νὰ ἐργασθῆ.

— Δὲν καταλαβαίνω, τί ἐννοεῖτε ;

— Ἁπλούστατα, θὰ κερδίσωμε τὸν ἐπιούσιο μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου μας, ὅπως λένε οἱ καλοὶ χριστιανοί.

— Μὰ ξεχνᾶτε πῶς δὲν φθάνει κανεὶς νὰ θέλη, πρέπει νὰ ξέρη καὶ νὰ ἐργασθῆ !

— Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ πῆ ὅποιος δήποτε ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς, ἀγαπητέ μου φίλε, ἀλλὰ ἕνας ἄνθρωπος ἔξυπνος σὰν καὶ σᾶς, ἐτόνισε μὲ σχετικὴ εἰρωνεία ἡ Ζωρζέττα.

— Τέλος πάντων θὰ τὰ ξαναποῦμε εἶπε ὁ Γουσταῦος ντὲ Κολόνζ, καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτησε μὲ μεγάλη ἐπισημότητα τὴν Ζωρζέττα, τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸν συγχωρήση ἂν τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἦταν κἄπως βιαστικός.

* * *

Εἶχαν περάσει μερικὲς μέρες καὶ ὁ ἐπίδοξος ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Ζωρζέττας δὲν εἶχε ἐμφανισθῆ στὸ μέγαρο τῶν ντὲ Πρέβ.

Ἡ θειὰ Χαλάστρα ποὺ ἐπιθυμοῦσε πολὺ αὐτὸν τὸν γάμο εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνησυχεῖ καὶ νὰ μὴ καταλαβαίνη περὶ τίνος πρόκειται.

Ὅταν ἕνα γράμμα ἦλθε νὰ δώση τὴν ἐξήγησι αὐτῆς τῆς ἀπουσίας. Ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν κύριον ντὲ Πρέβ, τὸν πατέρα τῆς Ζωρζέττας καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς :

«Ἀγαπητὲ Κύριε,

Μὲ μεγάλη μας λύπη ἐρχόμεθα ὁ υἱός μου κι 'ἐγώ, νὰ σᾶς ἐπιστρέψωμε τὸν λόγο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνταλλαχθῆ μεταξὺ τοῦ υἱοῦ μου καὶ τῆς δεσποινίδος Ζωρζέττας. Μὴ φανταστῆτε σᾶς παρακαλοῦμε ὅτι ἔχει τοῦτο καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν αἰφνιδία οἰκονομική σας καταστροφή. Τουναντίον ὁ υἱός μου θὰ ἦταν εὐτυχὴς νὰ σᾶς φανῆ χρήσιμος σὲ μιὰ τέτοια δύσκολη περίστασι. Δυστυχῶς ὅμως οἰκογενειακαὶ ὑποχρεώσεις θὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ἀπομακρυνθῆ γιὰ καιρὸ ἀπὸ τὴν Γαλλία καὶ δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ παρασύρη καὶ τὴν δεσποινίδα Ζωρζέττα μακρὰν τῶν ἀγαπητῶν της γονέων.

«Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ δεχθῆτε τὰς καλλιτέρας μας ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν σύντομη αὐτὴ γνωριμία

Σ. ντὲ Κολόνζ».

Ὁ κύριος ντὲ Πρέβ, ἐδιάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὸ γράμμα, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ κατορθώνη νὰ καταλάβη περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἔσπευσε νὰ καλέση τὴν σύζυγό του καὶ νὰ τῆς τὸ ὑποβάλη γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν ἐκείνη θὰ καταλάβαινε περισσότερα.

Ἡ θειὰ Χαλάστρα μόλις τὸ ἐδιάβασε δὲν ἄργησε νὰ εὕρη τὴν ἐξήγησι :

— Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, εἶπε, κἄποια σκανδαλιὰ τῆς Ζωρζέττας κρύβεται ἐδῶ πίσω.

— Πῶς εἴπατε, ρώτησε ἡ Ζωρζέττα μπαίνοντας ἐκείνη τὴν στιγμὴ καὶ ἀκούοντας τὸ ὄνομα της ;

Ὁ πατέρας της ἔσπευσε νὰ τῆς δείξη τὸ γράμμα καὶ ἡ Ζωρζέττα ἀντὶ νὰ ἀναλυθῆ σὲ δάκρυα, ὅπως ἐπερίμενε ὁ καλός της πατέρας ἔσκασε στὰ γέλια

— Μὰ τέλος πάντων τί συμβαίνει ἐξήγησέ μας, ἐρώτησε ὁ κύριος ντὲ Πρέβ.

— Ἁπλούστατα, ὁ κύριος ντὲ Κολὸνζ ὑπεβλήθη σὲ ἐξετάσεις καί . . . ἀπέτυχε.

Καὶ ἡ Ζωρζέττα μὲ λίγα σύντομα λόγια διηγήθηκε, τὴν φάρσα ποὺ εἶχε παίξη στὸν παρ' ὀλίγο ἀρραβωνιαστικό της.

— Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ δὲν ξέρετε κατέλη-

ξε ἡ Ζωρζέττα, εἶναι ὅτι αὐτὸς ὁ περίφημος κύριος ντὲ Κολόνζ, εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ εἶχε κάμει τόσο δυστυχισμένη τὴν ξαδελφοῦλα μου. Ἐκείνη βλέπετε τὸν εἶχε ἀγαπήσει, ἐγὼ ὅμως, ὅσο κι' ἂν μὲ λέτε κοκορόμυαλη ἔχω τὰ μάτια μου καὶ τ' αὐτιά μου δέκα τέσσαρα, καὶ σὰν κατάλαβα γιὰ ποιὸν ἄνθρωπο ἐπρόκειτο, εἶπα μέσα μου : Ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω, κύριε, ποὺ ἔκανες τὴν Λιλιάνα μου νὰ ὑποφέρη !

Ὁ κύριος ντὲ Πρὲβ μ' ὅλο ποὺ ἤθελε νὰ κρατήση τὴν σοβαρότητα του δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση ἕνα χαμόγελο, ἡ θειὰ Χαλάστρα ὅμως πάντοτε πιὸ αὐστηρὴ παρετήρησε :

— Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ πῶ Ζωρζέττα, πὼς ἕνα καθὼς πρέπει κορίτσι, ἔχει δικαίωμα νὰ φέρεται ἔτσι. Γιατὶ τέλος πάντων, ὅσο κι' ἂν ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα, εἶπες ἕνα μεγάλο ψέμμα σ' αὐτὸν τὸν κύριο, μὲ ἄλλα δηλαδὴ λόγια τὸν κοροϊδεψες !

— Δὲν πιστεύω, θεία μου, νὰ εἴσασθε εὐχαριστημένη νὰ παντρευόμουν μ' αὐτὸν τὸν κύριο, ἀφοῦ θὰ μ' ἔπερνε μόνον γιὰ τὰ χρήματα μου ;

Καὶ ἡ συζήτησις θὰ ἐξακολουθοῦσε ἴσως ἀκόμη γιὰ πολὺ ἂν τὴν στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἐκτυποῦσε ὁ ὑπηρέτης τὴν πόρτα καὶ μπαίνοντας δὲν ἔφερνε ἕνα τηλεγράφημα στὸν κύριον ντὲ Πρέβ.

Ἦταν ἀπὸ τὴν Λιλιάνα, ἡ ὁποία τοὺς ἐγνώριζε, πὼς εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐπιταχύνη τὴν ἐπιστροφή της στὸ Παρίσι καὶ πὼς τὸ ἄλλο πρωΐ θὰ βρισκόταν ἐκεῖ μαζὺ μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ὁ ὁποῖος κι' αὐτὸς ἤργετο γιὰ νὰ κανονίση μερικὲς ὑποθέσεις του.

Μπροστὰ στὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς Ζωρζέττας στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς εἰδήσεως ὅλα τὰ δυσάρεστα ξεχάστηκαν καὶ ὁ κύριος ντὲ Κολὸνζ καὶ ἡ φιλαργυρία του ἐμπῆκαν στὸ χρονοντούλαπο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐπῆγε νὰ ὑποδεχθῆ τὴν Λιλιάνα καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικό της καὶ ἐπηκολούθησαν πλέον οἱ προετοιμασίες γιὰ τὸν γάμο ποὺ θὰ ἐγίνετο μετὰ ἕνα μῆνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ

Ἔχουν περάσει δύο χρόνια ἀπ' ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ διαβάσαμε πάρα πάνω.

Ἡ εὔμορφη Λιλιάνα εἶναι ἐγκατεστημένη μὲ τὸν ἄνδρα της σὲ ἕνα ἐπαυλι τῶν ντὲ Φὲρ καὶ περνοῦν τὶς μέρες τους παρακολουθῶντας μὲ συγκίνησι τὰ πρῶτα βήματα ἑνὸς ὁλόξανθου μικροῦ ποὺ κυττάζει πότε τὸν ἕνα πότε τὸν ἄλλον μὲ τὰ ἀθῶα γαλάζια ματάκια του καὶ τοὺς χαμογελάει μ' ἕνα στοματάκι ποὺ θυμίζει ἕνα κόκκινο τριανταφυλλάκι.

Μὰ τὸ μωρουδάκι αὐτό, ἂν καὶ εἶναι μόλις ἑνὸς χρόνου ξέρει ἤδη νὰ ἔχη τὶς προτιμήσεις του. Ἡ μεγάλη του ἀδυναμία εἶναι μιὰ κοπέλλα ποὺ δὲν μοιάζει διόλου μὰ διόλου στὴν μαμά του καὶ ποὺ γίνεται γιὰ χατῆρι του κι' αὐτὴ μωρό, περπατῶντας χάμω μὲ τὰ τέσσαρα γιὰ νὰ τὸ κάνη νὰ γελάση, πέρνοντάς το καβάλλα στὸν ὦμο της, καὶ μιμουμένη μὲ τὴν φωνή της ὅλα τὰ τετράποδα καὶ τὰ πετούμενα τοῦ κτήματος.

Ἡ κοπέλλα αὐτή, περιττὸ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι εἶναι ἡ Ζωρζέττα μας, ποὺ ἔρχεται καὶ μένει κάθε τόσο μαζὺ μὲ τὴν ξαδέλφη της γιὰ νὰ χαρῆ κι' αὐτὴ τὴν εὐτυχία της, καὶ ποὺ ἀγαπάει τὸν μικροσκοπικὸ ἀνθρωπάκο μ' ὅλη της τὴν καρδιά.

Κι' ἔτσι ἡ καλή μας φίλη ἔπαυσε πιὰ νὰ βρίσκη τὴν ζωὴ μονότονη.

Σιγὰ σιγὰ ἡ σχέσεις μὲ τὴν θειὰ Χαλάστρα ἐξωμαλύνθησαν, γιατὶ ἡ μητρυιὰ τῆς Ζωρζέττας κατάλαβε τέλος πῶς μ' ὅλες τὶς σκανδαλιές της ἡ κόρη τοῦ κυρίου ντὲ Πρὲβ εἶναι κατὰ βάθος ἕνας ἄνθρωπος γεμάτος καρδιά. Κι' ἂν μ' ὅλα ταῦτα ἡ θειὰ Χαλάστρα ἐπιβεβαιώνη τὸ πορτσοῦκλι της, τότε ἡ Ζωρζέττα γιὰ ν' ἀφήση νὰ κατευνασθοῦν τὰ πνεύματα σπεύδει νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς προσκλήσεως τῆς ἐξαδέλφης της ποὺ τῆς ἔχει πάντοτε τὸ δωμάτιο της στὸ κτῆμα.

Κι ὅταν κἄποτε τόσο ἡ Λιλιάνα ὅσον καὶ ὁ ἄνδρας της τὴν ἐρωτοῦν :

— Πότε θ' ἀποφασίσης τέλος πάντων νὰ παντρευθῆς Ζωρζέττα

Ἡ Ζωρζέττα ἀπαντᾶ :

— Τόσο πιὰ μὲ βαρεθήκατε, ἀφῆστε πρῶτα νὰ χαρῶ τὴν δική σας χαρά, καὶ καμμιὰ μέρα, τὴν ὥρα ἴσως ποὺ θὰ τὸ περιμένετε λιγώτερο, θὰ σᾶς ἀναγγείλω κι' ἐγὼ πὼς συνήντησα τὸ θελκτικὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ.

Γιατὶ ἡ Ζωρζέττα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὅπως τὴν γνωρίσατε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα, μιὰ κοπέλλα γεμάτη εὐθυμία καὶ καλωσύνη, ποὺ χαίρεται τὴ ζωή της καὶ εἶναι εὐτυχισμένη ἡ ἴδια, βλέποντας τοὺς ἄλλους εὐτυχισμένους τριγύρω της.

ΤΕΛΟΣ

Γαλλικὸ Μυθιστόρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ RENE VIGO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ναὶ τὴν κλοπὴ ποὺ εἶχε γίνει στὸν ἀπεσταλμένο τῆς Γουατεμάλας ὅταν παρευρίσκετο στὴ συνεδρίασι τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Ποῖος μπορεῖ νὰ τὸ ξεχάση ἕνα τέτοιο πράγμα; Νὰ κλέψη τὸ πορτοφόλι του μέσα στὴ συνεδρίασι μέρα μεσημέρι.

— Εἶναι ἀπὸ τὰ συνειθισμένα κόλπα τοῦ Τζὶμ Γουΐλσον. Αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ καταστροφή του μιὰ μέρα.

— Ἐντούτοις κατορθώνει καὶ τριγυρίζει ἀκόμη ἀνενόχλητος;

— Ὄχι γιὰ πολὺν καιρὸ σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι, κ. Διευθυντά.

— Λὲς νὰ τὸν συλλάβουν.

— Μὲ τὴ βοήθεια τὴ δική μου.

— Ἔχεις καμμία ἔμπνευσι Ζάκ;

— Μάλιστα, κ. Διευθυντά. Μὲ στέλνετε στὴ Νίκαια;

— Καὶ τὶ θὰ κάνης στὴ Νίκαια;

— Θὰ σᾶς πῶ ὅταν γυρίσω.

— Καλά, πήγαινε. Ξέρεις ὅτι ἔχω ἀπόλυτη πεποίθησι σ' ἐσέ. Μόνο μὴν ἀργήσης νὰ γυρίσης.

— Σὲ τρεῖς μέρες τὸ πολὺ θᾶμαι στὸ Παρίσι.

— Μὲ τὸν Γουΐλσον;

— Ἴσως.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ζὰκ Ρομπὲρ ἔφευγε γιὰ τὴν Κυανὴ Ἀκτή.

Μόλις ἔφθασε στὴ Νίκαια διευθύνθηκε στὸ Παλὰς Ὀτὲλ καὶ ἐδιάλεξε αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ὄχι ἄλλο, γιατὶ τὴν προτεραία εἶχε λάβη αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ γραφεῖο του:

Κύριε Βασιλέα τῶν ρεπόρτερ,

«Ξέρω πὼς ἐνδιαφέρεσθε πολὺ γιὰ τὸ ἄτομον μου καὶ εἶμαι πολὺ κολακευμένος γι' αὐτό, πιστέψατε με. Ἀλλὰ σᾶς δίνω τὸν λόγο μου πὼς οἱ κόποι σας θὰ πᾶνε χαμένοι. Εἶσθε ἔξυπνος δὲν ἀντιλέγω, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη πιὸ ἔξυπνος καὶ δὲν πιάνομαι εὔκολα. Γιὰ νὰ σᾶς δείξω πὼς δὲν σᾶς φοβάμαι σᾶς ζητῶ νὰ συναντηθοῦμε στὴ Νίκαια στὸ Παλὰς Ὀτὲλ. Τὰς ὀκτὼ ἀκριβῶς τὸ βράδυ θὰ σᾶς ἀφαιρέσω ἀπὸ τὴν τσέπη σας τὸ πορτοφόλι σας καὶ θὰ τὸ ἀντικαταστήσω μὲ τὸ ἐπισκεπτήριο μου.

Μὲ φιλικοὺς χαιρετισμοὺς

Τζὶμ Γουΐλσον

— Τὸ παραξηλώνει αὐτὸς ὁ Τζίμ, εἶχε πῆ ὁ Ζὰκ ὅταν ἐδιάβασε τὸ γράμμα, ἀλλὰ δέχομαι τὴν πρόκλησί του.

Καὶ νὰ πῶς ἀποφάσισε νὰ φύγη γιὰ τὴ Νίκαια. Ἦταν Πέμπτη, ὥστε δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ μιὰ μέρα γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἐξακριβώση ἂν ὁ τυχοδιώκτης θὰ ἐκρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσί του.

Ἐπέρασε λοιπὸν ὅλη του τὴ μέρα μὲ διάφορους περιπάτους ὡς τὴν ἑπομένη τὸ ἀπόγευμα. Καὶ ὅταν ἔφθασε ἑπτὰ ἡ ὥρα ἐπῆγε στὸ Παλὰς Ὀτὲλ κι' ἐκάθησε ἥσυχα-ἥσυχα στὸ χώλ, ἀφοῦ ἐβεβαιώθηκε ὅτι τὸ πορτοφόλι του ἦταν στὴν τσέπη του.

— Ἤθελα, σκεπτόταν, νάμουνα κατὰ μιὰ ὥρα μεγαλείτερος γιὰ νὰ ἤξερα ἂν θὰ εἶχε πετύχη τὸ σχέδιό του ὁ Τζὶμ Γουΐλσον.

Περιμένοντας ἄρχισε νὰ διαβάζη μία εἰκονογραφημένη ἐπιθεώρησι.

Στὶς 8 παρὰ τέταρτο ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κυττάξη τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἦσαν τριγύρω του στὸ χώλ, ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα ὕποπτον. Μία ἡλικιωμένη κυρία μισοκοιμόταν σὲ μία γωνία, δύο ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ κουβέντιαζαν λίγο πάρα κάτω, τρεῖς περιηγηταὶ γερμανοὶ ἐδιάβαζαν ἐφημερίδες καὶ ἕνας νεαρὸς ἔγραφε γράμματα.

Ὁ Ζὰκ Ρομπὲρ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ὁ Τζὶμ Γουΐλσον, εἶπε δὲν ἦλθε ἀκόμη

Ἐφώναξε ὅπως δήποτε τὸν γκρούμ καὶ τοῦ ἐζήτησε πληροφορίες γιὰ τοὺς παρευρισκομένους. Ἦσαν ἐντελῶς ἱκανοποιητικές:

Ἡ ἡλικιωμένη κυρία ἦταν ἡ διευθύντρια ἑνὸς νοσοκομείου στὸ Μάντσεστερ, οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἦσαν ὁ κόμης ντὲ Μαλβὶλ καὶ ὁ βαρῶνος ντὲ Ροκρέ, οἱ τρεῖς περιηγηταὶ ὁ κ. Ἔρμαν καὶ ὁ κ. Λίπτιγκ μὲ τὸν

ἀνεψιό του καὶ ὁ νεαρὸς ποὺ ἔκανε τὴν ἀλληλογραφία του ὁ κ. Μπάρνετ σαμπιὸν τοῦ τέννις.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ ἡλικιωμένη κυρία ἐξύπνησε, ἄρχισε νὰ τρίβη τὰ μάτια της καὶ ἐσηκώθηκε. Τότε ὁ ρεπόρτερ παρετήρησε ὅτι ἐκούτσαινε καὶ ἐπερπατοῦσε μὲ ἀρκετὴ δυσκολία. Ἐπροχώρησε λίγα βήματα πρὸς τὸ μέρος του, ἀλλὰ καθὼς ἐπερνοῦσε ἀπὸ κοντά του ἐγλίστρησε καὶ θὰ ἔπεφτε φαρδυὰ πλατυὰ ἂν δὲν ἔσπευδε ὁ φίλος μας νὰ τὴν ὑποβαστάση.

Τὸν εὐχαρίστησε μὲ θέρμη σὲ ἀγγλικὴ διάλεκτο καὶ ἀπομακρύνθηκε ἐκείνη δὲ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ τὸ ρολόγι τοῦ ξενοδοχείου ἐσήμανε ὀκτώ.

Ὁ φίλος μας ἐχαμογέλασε:

— Μοῦ φαίνεται, ἐψιθύρισε πὼς ὁ Τζὶμ Γουΐλσον δὲν ἐκράτησε τὸν λόγο του. Εἶνοι

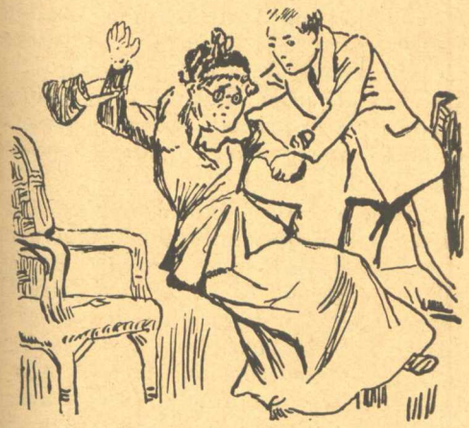

ὀκτὼ ἡ ὥρα καὶ τὸ πορτοφόλι μου εἶναι στὴ θέσι του.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώση τὴ φράσι του καὶ ἀντιλαμβάνετο πὼς τὸ πορτοφόλι του εἶχε ἐξαφανισθῆ καὶ στὴ θέσι του ἦταν τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ Τζὶμ Γουΐλσον.

— Διάβολε! αὐτὸ εἶναι φανταστικὸ ἀνέκραξε καὶ δὲν ἐχρειάσθηκε πολὺ νὰ καταλάβη ὅτι ἡ ἡλικιωμένη κυρία μὲ τὸ ἄκακο ὕφος δὲν ἦταν ἄλλη παρὰ ὁ Τζὶμ Γουΐλσον μεταμφιεσμένος. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ζὰκ ἔσπευδε νὰ τὸν βοηθήση τοῦ ἀφαίρεσε μὲ πολὺ τέχνη τὸ πορτοφόλι.

— Ἀ! μοῦ τὴν ἔφτιαξε! ἐμούγκρισεν ὁ Ζὰκ καὶ ἔτρεξε ἀμέσως νὰ ἀκολουθήση τὴν ἡλικιωμένη κυρία, μὰ εἶχε γίνη ἄφαντος.

— Ἀ! ἐσκέφθηκεν ὁ φίλος μας, αὐτὸς ὁ Τζὶμ Γουΐλσον μετεμφιέζεται θαυμάσια. Περνάει τὸν μεταμορφωτὴ τοῦ Μιοῦζικ Χὼλ Μὰκ Δίκσον ..

Ἀλλὰ καθῶς ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια ἐξαφνιάσθηκε.

— Ὁ Δίκσον εἶναι ἀκριβῶς ἐδῶ στὴ Νίκαια ἀπόψε καὶ παίζει στὸ Καζίνο... Μήπως;... Καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνη τὴ μνήμη του...

(Ἀκολουθεῖ)

Μάθημα Οἰκονομίας

Ἕνας πατέρας θέλει νὰ μάθη τὸν γυιό του οἰκονομία καὶ τὸν πέρνει μαζύ του στὴν ἀγορά.

— Πᾶμε, τοῦ λέει, νὰ ἰδοῦμε τί θὰ βροῦμε πιὸ φθηνὸ σήμερα γιὰ νὰ φᾶμε.

Μπαίνει πρῶτα σ' ἕνα φοῦρνο καὶ ζητάει ψωμί.

— Εἶναι καλὸ τὸ ψωμί σου;

— Πρώτης τάξεως, κύριε, ἀφράτο καὶ ὄμορφο σὰν βούτυρο φρέσκο.

— Πᾶμε λοιπὸν νὰ πάρωμε βούτυρο.

Μόλις φθάνουν στὸν ἔμπορο τοῦ βουτύρου ρωτάει:

— Εἶναι καλὸ τὸ βούτυρο;

— Φίνο σὰν λάδι διυλισμένο.

— Τότε νὰ πάρωμε λάδι.

Καὶ ρωτάει τὸν ἔμπορο τοῦ λαδιοῦ:

— Εἶναι καλὸ τὸ λάδι σου;

— Φίνο καὶ διαυγὲς σὰ νερό.

— Ὡραῖα! — καὶ λέει στὸν γυιό του.— Πᾶμε τότε στὸ σπίτι νὰ γευματίσωμε μὲ νερό.

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Σκοπὸς τῆς Ἑταιρίας εἶναι νὰ ἀναπτύξη τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ζῶα, νὰ καταργήση τὴν σκληρὰν συμπεριφορὰν πρὸς αὐτὰ καὶ νὰ τὰ προστατεύη μὲ κάθε τρόπο.

Νὰ ἐπιτηρῆ διὰ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων ποὺ ἔχουν γίνει γιὰ τὴν προστασία τῶν ζώων, νὰ ἐπιβλέπη διὰ τὴν ἰατρικὴν περίθαλψιν καὶ θεραπείαν τῶν ζώων ποὺ ἀσθενοῦν καὶ νὰ μεριμνήση διὰ τὴν ἀνέγερσιν καὶ τακτικὴν λειτουργίαν Νοσοκομείων Κτηνῶν εἰς ὅλο τὸ Κράτος.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΜΟΡΦΩΝΕΣΤΕ

Ἡ ἀντοχὴ ἑνὸς πλοίου

Μολονότι προωδεύσαμε τόσο πολὺ σὲ ὅλα τὰ πράγματα μερικὰ ἐν τούτοις ἔμειναν στάσιμα. Λ. χ. δὲν κατώρθωσαν νὰ παρατείνουν τὴ ζωὴ τῶν πλοίων. Τὸ καλλίτερο σκάφος ἔστω καὶ ἂν εἶναι καμωμένο ὅλο ἀπὸ σίδερο σὲ εἴκοσι χρόνια εἶναι σχεδὸν ἄχρηστο, γιατὶ ἔχει ὑποστῆ τέτοια φθορὰ ποὺ γιὰ νὰ διορθωθῆ θὰ στοιχίση σὰν καινούριο.

Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο μὲ τὰ πλοῖα ποὺ κατεσκεύαζαν ἄλλοτε ἀπὸ ξύλο, ἰδίως τὴν ἀρχαία ἐποχὴ ποὺ ἐχρησιμοποιοῦσαν ξύλο ποὺ εἶχε προηγουμένως ξηρανθῆ.

Ἐνῶ τώρα ἕνα σκάφος ποὺ κατεσκευάσθη τὸ 1910 εὑρίσκεται ἐν ἀχρηστία ὑπῆρχαν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας δέκα ἰστιοφόρα 14—60 τόννων ποὺ εἶχαν κατασκευασθῆ τὸν 18ον αἰῶνα. Τὸ ἀρχαιότερο εἶχε κατασκευασθῆ τὸ 1723 δηλαδὴ πρὸ διακοσίων ἐτῶν. Φυσικὰ γιὰ μεγάλα σκάφη ἡ κατασκευὴ ἀπὸ μέταλλο εἶναι προτιμωτέρα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ διάρκεια εἶναι πολὺ μικροτέρα. Καὶ ἔτσι βλέπουμε πὼς κάθε καλὸ ἔχει καὶ τὸ μειονέκτημά του.

Τὰ ἀεροπλανοφόρα

Τὰ ἀεροπλάνα, εἶναι γνωστόν, ὅτι προσέφεραν πολύτιμες ὑπηρεσίες τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου ὄχι μόνον στὴν ξηρὰ ἀλλὰ καὶ στὴ θάλασσα. Καθὼς ἔχουν μεγάλη ταχύτητα καὶ ὑψώνονται πολὺ ἐκτελοῦν χρέη ἀγγελιοφόρου. Παρακολουθοῦν τί γίνεται στὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο, ἀνακαλύπτουν τὴ θέσι τῶν πυροβόλων, τῶν ὑποβρυχίων, τῶν θωρηκτῶν καὶ εἰδοποιοῦν τὸν στρατάρχη ἢ τὸν στόλαρχο.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως εἶναι καλὰ ἐφ' ὅσον αὐτὲς οἱ κατοπτεύσεις γίνονται κοντὰ σὲ κάποια ἀκτὴ ποὺ ὑπάρχει ἀεροδρόμιο, τί γίνεται ὅμως ὅταν ὁ στόλος βρίσκεται στὴν ἀνοικτὴ θάλασσα; Γιὰ νὰ μὴ στερεῖται ὁ στόλος ἕνα τόσο πολύτιμο σύμμαχο ἐσκέφθηκαν νὰ κατασκευάσουν ἕνα πλοῖο ποὺ εἶναι καμωμένο μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ ἔχη ἕνα μεγάλο κατάστρωμα στὴν πρύμνη ὅπου νὰ μπορῆ νὰ προσγειωθῆ ἀεροπλῦνο καὶ ἐν ἀνάγκη νὰ διορθωθῆ ἂν ἔχει ὑποστῆ καμμία βλάβη.

Τὰ πλοῖα αὐτὰ ποὺ ἐκτελοῦν αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία λέγονται ἀεροπλανοφόρα καὶ ὅλοι οἱ στόλοι τώρα σπεύδουν νὰ πλουτίσουν τὰς ναυτικὰς δυνάμεις των μὲ αὐτά.

Ἡ Βιομηχανία τῶν Ἐφουγγαριῶν

Ὅλοι σας βέβαια ξέρετε ὅτι τὰ σφουγγάρια ποὺ χρησιμοποιεῖτε στὴν τουαλέττα σας εἶναι ὑπολείμματα ζώων καὶ ζοῦν στὰ βάθη τῆς θάλασσας στερεωμένα πάνω σὲ βράχους καὶ ἀπὸ κεῖ τὰ ξεριζώνουν οἱ σφουγγαράδες.

Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν σφουγγάρια. Τὰ πιὸ λεπτὰ βρίσκονται στὶς θερμὲς θάλασσες: στὸν κόλπο τοῦ Μεξικοῦ, στὶς ἀκτὲς τῆς Φλωρίδος, τῆς Συρίας κτλ. Γίνεται δὲ τέτοια ἐξαγωγὴ, ὥστε ὑπάρχει φόβος νὰ ἐκλείψουν μιὰ μέρα. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ γίνονται μεγάλες μελέτες, ὥστε νὰ μπορέση νὰ βρεθῆ τρόπος καλλιεργείας τῶν σφουγγαριῶν.

Κατέγιναν πολλοὶ ἐπιστήμονες γι' αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ βροῦν ἀκόμη κάτι θετικό. Μερικοὶ ἐπεχείρησαν νὰ μεταφέρουν σφουγγάρια σὲ ἄλλες ἀκτὲς ποὺ δὲν ὑπῆρχαν, ἀλλὰ ἡ ἀπόπειρα ἀπέτυχε. Ἄλλοι ἐπεχείρησαν νὰ ἐπιτύχουν τὸν πολλαπλασιασμὸ ἐπὶ τόπου κόβοντας τὸ κάθε σφουγγάρι σὲ πολλὰ κομμάτια κι' ἔτσι νὰ μπορέσουν ἀπὸ κάθε κομμάτι ν' ἀναπτύξουν ἕνα ἄλλο ζῶο.

Στὸ Σφὰξ τῆς Τύνιδος κατώρθωσαν σ' ἕνα ναυτικὸ ἐργαστήριο νὰ ἐπιτύχουν μερικὰ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Δηλαδὴ ἐπὶ 150 σφουγγαριῶν ποὺ μετέφεραν τὰ 5 μόνον ἀπέθαναν, ὅλα τὰ ἄλλα ἔζησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν λαμπρά. Χρειάζονται δύο ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ δώση ἕνα ἔμβρυο ἕνα σφουγγάρι μὲ διάμετρο 30 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ ἡ ἀνάπτυξις προχωρεῖ μὲ μεγάλη βραδύτητα.

Ἡ βιομηχανία γιὰ νὰ ἀντιδράση στὴν διαρκῶς αὐξανωμένην ἔλλειψιν τῶν σφουγγαριῶν ἐπενόησε τὰ σφουγγάρια ἀπὸ καουτσούκ. Ἀλλὰ φυσικὰ αὐτὰ δὲν ἠμποροῦν νὰ παραβληθοῦν μὲ τὰ πραγματικὰ σφουγγάρια.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Νύκτα

Ἡ Νύκτα μὲ ἕνα μεγαλοπρεπέστατο κατάμαυρο πέπλο σκέπασε ὅλη τὴν φύσι. Ἡ ἡσυχία βασιλεύει παντοῦ μόνον ἀκούγεται τὸ ρυάκι ποὺ σιγοτραγουδᾶ καὶ ἡ ἄγρια βραχνὴ φωνὴ ἑνὸς σκύλου. Τὰ λουλουδάκια ἔκλεισαν καὶ κοιμοῦνται καὶ τὸ σιγανὸ ἀγεράκι τὰ νανουρίζει λικνίζοντάς τα καὶ τραγουδῶντας ἕνα σιγανό, γλυκὸ τραγοῦδι. Γαλήνη! Τὰ πουλάκια κούρνιαξαν καὶ κοιμοῦνται ἥσυχα καὶ ὁ καλὸς Θεὸς τὰ φυλάει. Τὸ φεγγάρι φέγγει μὲ τὸ μελαγχολικό του φῶς καὶ γελῶντας ρίχνει μερικὲς ἀκτίνες μέσα σὲ ἕνα κουκλίστικο δωματιάκι ὅπου δύο χαριτωμένα μικρούλικα μωρουδάκια ἔχουν κλείσει τὰ ματάκια τους πρὸ πολλοῦ καὶ τὰ ἀγγελούδια πετοῦν γύρω τους.

Ἡ καλὴ κούνια κουνάει σιγὰ καὶ πάντα προσεκτικὴ νὰ μὴν τὰ ρίξη κάτω. Τὰ κυματάκια σιγοκυλοῦν, πάνω στὴν καθαρὴ ἄμμο καὶ σφυρίζουν κι' αὐτὰ τὸν σκοπὸ τους ποὺ νανουρίζει τοὺς κουρασμένους ψαράδες. Ξαφνου μιὰ ἀστραπὴ αὐλακώνει τὸν ὁρίζοντα. Μαῦροι ὄγκοι φαίνοντοι στὸν οὐρανὸ νὰ κινοῦνται. Τὸ φεγγάρι τοῦ κάκου προσπαθεῖ νὰ φέξη. Ὁ σιγανὸς μπάτης μετατρέπεται σὲ δυνατὸ ἀέρα. Δεύτερη ἀστραπὴ αὐλακώνει τὸν οὐρανὸ καὶ συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ βροντή. Σὰν σύνθημα ἀρχίζουν νὰ πέφτουν χοντρὲς σταλες καὶ νὰ κτυποῦν ἄγρια τὰ τζάμια.

Τώρα οἱ βροντὲς μουγκρίζουν μὲ περισσότερη λύσσα καὶ οἱ ἀστραπὲς λάμπουν σὰν πύρινα φείδια στὸν οὐρανό. Τὰ κύματα ὑψώνονται καὶ ἀφρίζουν ἀπειλητικά: Ὁ ἀέρας σφυρίζει τὸ τραγοῦδι του σὰν δαφνοστεφανομένος νικητὴς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα... ποὺ πέφτουν.

Ἡ βροχὴ σιγὰ σιγὰ σταματᾶ. Στὸ τέλος δὲν ἀκούγεται τίποτα. Πάλι ἡ ἴδια γαλήνη ξαπλώνεται στὴν φύσι... ἦταν μιὰ καλοκαιριάτικη βροχή.

Θεσσαλονίκη 11—9—33

Ἄγγελος Χ. Λέσσιος

Χωριό μου...

Χωριό μου ποὺ μὲ δέχεσαι θερμὰ τὸ [καλοκαῖρι,
σὰ σώνουν τὰ μαθήματα, σὰ σώνει [τὸ σχολεῖο,
γιὰ νὰ μοῦ δείξῃς τίς χαρὲς ποὺ[χουνε σοῦ τὰ μέρη,
γιὰ νὰ μοῦ δείξῃς μὲ χαρὰ τὸ κάθε [σου τοπεῖο.
Χωριό μου μέσ' τὰ σπλάχνα μου [νοιώθω γιὰ σὲν, ἀγάπη,
ἀγάπη ποὺ μοῦ πλημμυρεῖ τὰ στήθη, [ὅλο τὸ σῶμα
ὅταν τὴν πόλη ἀφήνοντας πατῶ [στὸ μονοπάτι,
Στὰ χόρτα ποὺ φυτρώνουνε στὸ ἀ[γιό σου χῶμα.
Στὸ χῶμα ποὺ μὲ γέννησε ποὺ μοῦ[δειξε τὸν ἥλιο,
ποὺ μ' ἄνοιξε πλατειά-πλατειὰ τὸ [δρόμο γ.ὰ νὰ ζήσω
Ὦ! Μιὰ χάρη σοῦ ζητῶ εὔσπλαχνε [Θεέ: Τὸ Πήλιο
πάνω ποὺ 'ψώνουνε, ἡ Μηλιές ποτὲ [νὰ μὴν ἀφήσω.

Βόλος 19 Σεπτεμβρίου 1933

Α. Μακρυγιάννης

Γιὰ νὰ γελᾶτε

Ἕνα φερίεργον

Ἕνας συγγραφεὺς γράφει εἰς ἕνα μέρος ἑνὸς διηγήματός του: «Εἶναι μεσάνυχτα. Ὁ ἥλιος λάμπει στὸν οὐρανὸ ἐνῶ τ' ἀστέρια τρεμοσβοῦνουν».

Τὶ καιρὸς εἶναι;

Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶναι μύωψ ἐνῶ περιπατεῖ μαζὶ μὲ ἕναν φίλο του λέγει εἰς αὐτόν:

—Τὶ ὡραῖος καιρός! Ὁ οὐρανὸς εἶναι κατακάθαρος καὶ φυσᾶ δροσερὸ ἀεράκι!.. Καὶ ὁ φίλος του τοῦ ἀπαντᾶ ἐρωνικά.

—Ναὶ γι' αὐτὸ καὶ τὰ σύννεφα ἔβγῆκαν νὰ κάνουν τὸν περίπατό του!!!...

Ὁ Τοτὸς καὶ ὁ σκύλος

Μαμά: Γιατὶ κλαῖς Τοτό μου;

Τοτός: Μὲ δάγκωσε ὁ σκύλος μαμά.

Καὶ ἡ μαμὰ ἀπάνω στὴν ἔξαψί της!

—Καὶ δὲν τὸν δάγκωνες καὶ σύ;

Πᾶνος Στρατηγέας

Η ΣΤΗΛΗ ΚΑΛΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Ἡ ἀνταμοιβὴ τοῦ καλοῦ

Ἦταν ἄνοιξις ἐπήγαινα σχολεῖο ἡ ὥρα ἦτο 3 μ.μ. Ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου ὁ Νῖκος διασχίζαμε τὴν ὁδὸν Σίνα. Ἔξαφνα βλέπουμε μιὰ γρηὰ μὲ μαλλιὰ κάτασπρα καὶ μιὰ τρεμουλιαστὴ φωνὴ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα της: «ἐλεῆστε με, ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἐλεήσῃ», ψαχτήκαμε ἀλλὰ τίποτα δὲν ἐβρήκαμε, ὅταν ἔξαφνα ὁ Νῖκος βρίσκει μιὰ δραχμὴ καὶ τῆς τὴν δίδει. Ὅταν στρήψαμε τὴν ὁδὸ Σκουφᾶ ὁ Νῖκος ἐβρῆκε ἕνα πεντόδραχμο καὶ θυμιθήκαμε τὰ λόγια τῆς γρηᾶς «ὁΘεὸς νὰ σᾶς ἐλεήσῃ».

Μίκι-Μάους

Παιδικὸς Ὅμιλος «Τὰ Ἑλληνόπουλα»

Ἀρχίζουμε ἀπὸ σήμερα νὰ δημοσιεύουμε τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν ποὺ ἀναλαμβάνουν τὸ καθένα στὴν πόλι ποὺ βρίσκεται, τὴν διοργάνωσι τοῦ παιδικοῦ Ὁμίλου, ὑπὸ τὸν τίτλο «Τὰ Ἑλληνόπουλα».

Τὸ περιοδικό μας μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ προσφέρη αὐτὸ πρῶτο τὴν ὑλικὴ ὑποστήριξι εἰς τὸ Ταμεῖον ἑκάστου Ὁμίλου θὰ διαθέτη ὑπὲρ αὐτοῦ ἕνα εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ ἑκάστης συνδρομῆς, ἡ ὁποία θὰ ἐπιτυγχάνετο γιὰ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ Ὁμίλου.

Ἀναλαμβάνουν τὴν ἵδρυσιν παιδικῶν Ὁμίλων, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ Ἑλληνόπουλα» οἱ ἑξῆς:

Ἄγγελος Ν. Λέσσιος ὁδὸς Χρυσοστόμου Σμύρνης, 15, *Θεσσαλονίκη.*

Α. Μακρυγιάννης καὶ Βλ. Μακρυκώστας ὁδὸς Περραιβοῦ 63, *Βόλος* ὧραι συναντήσεως 5—6 μ. μ.

Νῖκος Πολίτης, Λευκάς, τὸν ὁποῖον παρακαλοῦμε νὰ μᾶς στείλη μέχρι τῆς ἑπομένης ἐκδόσεως μας τὴν ἀκριβῆ του διεύθυνσι, διότι τὸ «Πόστ-ρεστάντ» δὲν εἰμπορεῖ νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν.

ΣΗΜ. Διοργανωταὶ ἠμποροῦν νὰ εἶναι τόσο κορίτσια ὅσο καὶ ἀγόρια.

Ἀθῆναι— Σόλωνος 18α Ὧραι γραφείου 6-8 μ. μ. πλὴν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταξύ μας

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Καθὼς θὰ δῆτε σὲ γειτονικὴ στήλη, ἡ ἰδέα ποὺ ἔρριψε κάποιος καλός μας φίλος, γιὰ σύστασι δηλαδὴ ἑνὸς παιδικοῦ Ὁμίλου ἄρχισε νὰ πραγματοποιεῖται. Δυὸ τρεῖς, νομίζω ἤδη ἀναγνῶσται μας ἔσπευσαν νὰ μᾶς γνωρίσουν πὼς ἀναλαμβάνουν τὴν διοργάνωσι στὴν πόλι τους, καὶ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» μοῦ ἀναθέτουν νὰ τοὺς εὐχηθῶ, καλὴ ἐπιτυχία!

Ἀλλὰ ἔχω μιὰ ἀπορία, γιατὶ μεταξὺ αὐτῶν νὰ μὴν εἶναι καὶ κανένα κορίτσι. Μήπως οἱ ἀναγνώστριές μας εἶναι πιο τεμπέλες ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας; Δὲν θέλω νὰ τὸ πιστέψω αὐτό, κι' ἐλπίζω γρήγορα νὰ διαβάσω καὶ κανένα ὄνομα καλῆς μας φίλης ποὺ θὰ θελήση κι' αὐτὴ νὰ δώση κάτι ἀπὸ τὴν ψυχή της, ἀναλαμβάνοντας μιὰ τέτοια πρωτοβουλία.

Ἀλλὰ σταματῶ ἐδῶ σήμερα αὐτὸ τὸ ζήτημα, γιατὶ ἔχω καὶ κάτι ἄλλο νὰ σᾶς ἀνακοινώσω.

Δύο, τρεῖς ἀπὸ τοὺς φίλους μας μᾶς ἐρωτοῦν ἂν θὰ θέλαμε νὰ διοργανώσωμε μιὰ στήλη ἀνταποκρίσεων. Θαυμασία ἰδέα κι' αὐτὴ καὶ τὴν δεχόμεθα εὐχαρίστως. Ὅποιος λοιπὸν ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ συντελέση στὴν ἐγκαινίασι αὐτῆς τῆς στήλης ἂς σπεύση νὰ μᾶς στείλη τὴν πρώτη ἀνταπόκρισί του σχετικῶς μὲ τὸ ἄνοιγμα τῶν σχολείων καὶ τὴν μαθητικὴ ζωὴ ποὺ ξαναρχίζει μὲ τῆς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ὀκτωβρίου.

Τὶς ἀνταποκρίσεις ὅμως αὐτὲς γιὰ νὰ ἔχουν περισσότερο κῦρος θὰ τὶς δεχόμεθα ἀπὸ τοὺς διοργανωτὰς τοῦ Παιδικοῦ Ὁμίλου «Τὰ Ἑλληνόπουλα» καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ.

Γι' αὐτὸ θὰ παρακαλέσουμε τὰ παιδιὰ ποὺ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀναλαμβάνουν τὴν διοργάνωσι νὰ μᾶς στέλνουν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν φίλων των ποὺ θὰ ἐνεγράφοντο στὸν Ὅμιλο.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ σήμερα, παιδιά μου, ἐκ μέρους τοῦ περιοδικοῦ σας καὶ τώρα σᾶς ἀφίνω καὶ σᾶς εὔχομαι καλὴ δουλειά.

Ἡ φίλη σας

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Αἰκατερίνη Σβορώνου. Τὸ καλό σου γράμμα, μικρή μας φίλη, μᾶς γέμισε χαρά. Σὲ αἰσθανόμεθα τόσο κοντά μας μὲ ὅσα μᾶς λὲς γιὰ τὸ «Ἑλληνόπουλα» ποὺ εἴμεθα πιὰ βέβαιοι, πὼς θὰ κάνης ὅτι σοῦ εἶναι δυνατὸν γι' αὐτά. Τέτοια παιδιὰ σὰν καὶ σένα χρειάζονται στὸ περιοδικό μας γιὰ νὰ κατορθώση σιγὰ-σιγὰ νὰ θεμελιώση τὰ ἰδανικά του. Τὸ βιβλίο μὲ τὰ παιδικὰ διηγήματα δὲν θὰ ἐκδοθῆ ἀκόμη, γιατὶ καθημερινῶς οἱ ἀναγνῶσται μας μᾶς στέλνουν νέα συνεργασία καὶ περιμένουμε νὰ συγκεντρώσουμε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερη. Σοῦ συνιστοῦμε ἐξ ἄλλου ἀφοῦ εἶσαι πιὰ τόσο τακτικὴ στὴν συνεργασία, νὰ πάρης καὶ σὺ ψευδώνυμο, γιατὶ εἰς τὸ ἑξῆς μόνον οἱ κάτοχοι ψευδωνύμων θὰ μποροῦν νὰ συνεργάζωνται.

Ζ. Ἀντωνόπουλον. Καλῶς ἦλθες, μικρέ μας φίλε, στὴν οἰκογένεια τοῦ περιοδικοῦ μας, κι' ἂς ἐλπίζουμε ἡ πρώτη μας αὐτὴ γνωριμία νὰ ἐξελιχθῆ σὲ μιὰ καλὴ καὶ δυνατὴ φιλία. Εἶσαι τυχερός, ἀπὸ τὸ φύλλο αὐτὸ ἀρχίζει ὁ καινούριος μας διαγωνισμὸς λύσεων ποὺ θὰ κρατήση ἕνα ἑξάμηνο, σπεῦσε λοιπὸν νὰ λάβης μέρος, ἀφοῦ διαλέξεις κι' ἕνα κατάλληλο ψευδώνυμο καὶ μᾶς τὸ πῆς γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἐγκρίνουμε.

Πολὺ γρήγορα, ἴσως στὸ ἑπόμενο φύλλο θὰ προκηρύξωμε καὶ τὸν πρῶτο μας διαγωνισμὸ συνθέσεως πνευματικῶν ἀσκήσεων, θὰ θέλωμε δὲ καὶ σ' αὐτὸν τὴν συμμετοχή σου.

Ἐμμ. Καζαμπάκαν. Τὸ γράμμα σου λάβαμε καθὼς καὶ τὴν ἔγκρισι ψευδωνύμου. Τὴν συνεργασία σου θὰ τὴν λάβουμε ὑπ' ὄψι, ἀλλὰ πρόσεχε εἰς τὸ ἑξῆς νὰ συμμορφώνεσαι στοὺς ὅρους ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡρίσαμε, δηλαδὴ κάθε συνεργασία πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη μόνον ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ φύλλου. Ἀστυνομικὸ διήγημα δεχόμεθα φθάνει ἡ βάσις του νὰ εἶναι ἠθική. Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὴν ὑποστήριξί σου.

Ν. Ὡρολογόπουλον. Τὸ φύλλο 12-13 θὰ τὸ ἔλαβες βέβαια, Εἶχε ἀργοπορήσει λίγο ἡ ἔκδοσίς του, γι' αὐτο θὰ νόμισες πὼς χάθηκε. Θὰ ἐξακολουθήσουμε λοιπὸν νὰ σοῦ στέλνουμε τὰ φύλλα στὴν πρώτη διεύθυνσι ποὺ μᾶς ἔχεις δώσει ἐφ ὅσον ἀνανεώσεις τὴν συνδρομή σου.

Χρυσὼ Σταυροπούλου. Τὰ λίγα σου λογάκια μᾶς ἔκαμαν μεγάλη εὐχαρίστησι καὶ ἡ συνεργασία σου θὰ δημοσιευθῆ, ἀλλὰ πρέπει νὰ διαλέξης ἕνα ψευδώνυμο καθὼς θὰ δῆς ὅτι γράφομε καὶ στοὺς ἄλλους.

Ἄγγελον Λέσσιον. Ἔχουμε νὰ σοῦ ἀπαντήσουμε σὲ ὡρία γράμματά σου ποὺ λάβαμε στὸ διάστημα τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ θὰ τὸ κάνωμε ἀφοῦ πρῶτα σ' εὐχαριστήσωμε μ' ὅλη μας τὴν καρδιὰ γιὰ τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον σου, ποὺ τόσο πολύτιμο μᾶς εἶναι. Μᾶς γράφεις καὶ σὺ ὅπως κι' ἄλλοι μας ἀναγνῶσται πὼς θἄθελες τὰ «Ἑλληνόπουλα» ἑβδομαδιαῖα. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν εἶναι εὔκολο νὰ γίνῃ, ἴσως ὅμως μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ τὴν καλή σας ὑποστήριξι κατορθωθῆ κι' αὐτό.

Γιὰ τὴν βαρκοῦλα σοῦ ὑποσχόμεθα τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι νὰ σοῦ δώσουμε τὰ στοιχεῖα. Σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὴν ἐτησία σου συνδρομή, ἀρχίζει ἀπ' αὐτὸ τὸ φύλλο, καὶ θὰ διαρκέση φυσικὰ ὡς τὸν ἐρχόμενο Ὀκτώβριο τοῦ 1934. Τὴν συνεργασία σου ἐλάβαμε καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Χαιρόμεθα γιὰ τὴν πρωτοβουλία σου ν' ἀναλάβῃς τὴν διοργάνωσι τοῦ Παιδικοῦ Ὁμίλου «Τὰ Ἑλληνόπουλα» καὶ καθὼς θὰ ἰδῆς σὲ ἄλλη στήλη δημοσιεύουμε τὸ ὄνομά σου.

Κατίνα Σαββανῆ. Τὸ ὄμορφο γραμματάκι σου, ποὺ μιλάει μὲ τόσο ρωμαντισμὸ γιὰ τὴν φύσι μᾶς ἔκαμε ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι. Ὅποιος ξέρει νὰ τὴν νοιώθῃ μπορεῖ νὰ λογίζεται ἕνας εὐτυχισμένος ἄνθρωπος γιατὶ ἀτέλειωτες εἶναι οἱ ἱκανοποιήσεις ποὺ μπορεῖ νὰ προσφέρῃ. Σχετικῶς μὲ τὸν ἥλιο, κάποιος γάλλος συγγραφεὺς εἶπε κάπου «χωρὶς αὐτὸν ὅλα τριγύρω δὲν θἄταν τίποτα περισσότερο ἀπ' ὅτι εἶναι»! Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο, μιὰ ἀχτίδα του μονάχα μεταβάλλει τὸ κάθε τι σὲ ἀνεκτίμητο θησαυρό. Τὶς σταυρωτές σου λέξεις τὶς λάβαμε, θὰ τὶς δημοσιεύσουμε, μὲ τὴν σειρά τους. Θἄπρεπε ὅμως νὰ πάρης ψευδώνυμο.

Μ. Γρηγοριάδην. Τὸ 12-13 θὰ τὸ ἔλαβες βέβαια· Ἐλάβαμε τὰ γραμματόσημα ποὺ μᾶς ἔστειλες καὶ σ' εὐχαριστοῦμε, γιατὶ ἀκριβῶς σκοπεύαμε νὰ σὲ παρακαλέσουμε νὰ προσέχης νὰ μὴ στέλνης γράμματα χωρὶς τὸ γραμματόσημο ποὺ χρειάζεται. Ἐλάβαμε ἐπίσης καὶ τὴν προκήρυξί σου. Δυστυχῶς δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ σοῦ τὴν δημοσιεύσουμε, ἐξ αἰτίας τῆς πολιτικῆς της χροιᾶς ποὺ δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὸ παιδικὸ ἀναγνωστικό μας κοινό.

Τάκην Τσᾶτσον. Καλῶς ὥρισες καὶ σύ, καλό μας παιδί, στὸν φιλικό μας κύκλο. Μὲ χαρὰ διαβάσαμε τὴν συμπάθεια ποὺ μᾶς ἐκφράζεις, κι' ὅλα τὰ καλά σου λόγια γιὰ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» καὶ χαιρόμεθα ἀκόμη περισσότερο ποὺ τὴν φιλία σου τὴν ὀφείλομε στον παλιό μας καὶ πολὺ ἀγαπητό μας φίλο Θεόφιλο Ἀριστόπουλο. Τὰ φύλλα στὰ στείλαμε, ἐλπίζομε νὰ τὰ ἔλαβες.

Παναγιώτην Κοροβέσην. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ νὰ συγχαρητήριά σου καὶ χαιρόμεθα ποὺ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ἀνταποκρίνονται στὶς προσδοκίες σου.

Δανάη Παυλίδου. Τὸ γραμματάκι σου λάβαμε καθὼς καὶ τὴν συνεργασία σου μαζὺ μὲ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Λυπηθήκαμε ποὺ βρῆκες τὰ γραφεῖα κλειστά, ἐλπίζομε ὅμως νὰ μᾶς ἔλθετε καμμιὰ ἄλλη μέρα καὶ νἄμεθα πιὸ τυχεροί.

Ἡρακλῆ Παπαδάτο. Δὲν φταίμε ἐμεῖς ἂν δὲν σοῦ ἀπαντήσαμε ποτὲ σὲ κάποιο καλό σου γράμμα, ἀλλὰ δὲν ἐκράτησες τοὺς ὅρους ποὺ καθωρίσαμε στὴν ἀρχή, δηλαδὴ πὼς κάθε συνεργασία πρέπει νἆναι γραμμένη σὲ χωριστὴ κόλλα χαρτὶ καὶ ὄχι μαζὺ μὲ τὸ γράμμα, κι' ἔτσι τὸ γράμμα σου μπερδεύτηκε μὲ τὶς λύσεις τοῦ διαγωνισμοῦ λύσεων. Λοιπὸν ἔστω κι' ἀργὰ σὲ πληροφοροῦμε πὼς τὸ ἐξάρτημα ράχης στοιχίζει 150 δρχ. Ἐποφελούμεθα συγχρόνως νὰ σὲ συγχαροῦμε γιὰ τὴν ἐντιμότητα χαρακτῆρος ποὺ δείχνει ἡ παράκλησίς σου, νὰ μὴ διορθώνωμε τὴν σύνταξι τῆς συνεργασίας σου ἐμεῖς γιατὶ ἔτσι ὁ ἔπαινος τῶν ἄλλων δὲν θὰ ἀπευθύνεται καθ' ὁλοκληρίαν σὲ σένα. Σοῦ εὐχόμεθα νὰ διατηρήσης πάντα αὐτὴ τὴν εὐθύτητα στὴ ζωή σου.

Κάκια Κουγιουμτζοπούλου. Ἐλάβαμε τὸ ἐνθουσιῶδες γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα τὰ καλὰ ποὺ μᾶς γράφεις. Ἐπίσης ἐλάβαμε καὶ τὴν τρίμηνη συνδρομή σου κι' ἐλάβαμε ὑπ' ὄψει καὶ τὴν ἀλλαγὴ τῆς διευθύνσεως. Ἔχομε μεγάλη πεποίθησι στὶς ἐνέργειές σου καὶ περιμένουμε τ' ἀποτελέσματα τώρα ποὺ θὰ ξαναρχίση τὸ σχολεῖο.

Θεόφιλον Ἀριστόπουλον. Τὸ γράμμα σου μᾶς ἐλύπησε μικρέ μας φίλε, γιατὶ ἀντιληφθήκαμε πὼς ὑπάρχει κάποια μικρὴ παρεννόησις. «Τὰ Ἑλληνόπουλα» εἶναι πάντα πρόθυμα νὰ νοιώσουν, καὶ νὰ συμπονέσουν καὶ νὰ παρηγορήσουν κάθε μικρό τους φίλο, ποὺ γι' αὐτὸν ἴσως ἡ ζωὴ νὰ μὴν εἶναι ρόδινη. Δὲν τοὺς εἶναι ὅμως πάντα δυνατόν, τὴν ἀπελπισία του, τὴν ἀπογοήτευσί του νὰ τὴν φιλοξενήσουν ἐπισήμως σὶς σελίδες τῆς συνεργασίας, γιατὶ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» προσβεύουν, πὼς ἕνα παιδὶ ποὺ ἀρχίζει τὴ ζωὴ πρέπει νὰ διώχνη πολὺ μακρυά του κάθε ἴχνος ἀπελπισίας καὶ ἀπογοητεύσεως. Ἡ ζωὴ εἶναι δύσκολη, δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴ τὸ ξέρη, μὰ ὅσο κανεὶς εἶναι πιὸ νέος τόσο ἡ κάθε δυσκολία πρέπει νὰ εἶναι μιὰ ἀκόμη ὤθησις πρὸς τὰ ἐμπρός. Δὲν χρησιμεύει τίποτα ν' ἀπελπιζώμεθα, ἡ ἀπογοήτευσις εἶναι μιὰ ἄρνησις καὶ κάθε τι τὸ ἀρνητικὸ εἶναι ἐνάντιο πρὸς τὴν πραγματικότητα. Μίλησε σχετικὰ στοὺς φίλους σου καὶ γράψε μας πάλι. Θὰ μᾶς ὑποχρεώσης ἂν καταγγέλης ὅσους ξέρεις ὅτι ἀντιγράφουν. Δυστυχῶς δὲν μᾶς εἶναι πάντα δυνατὸν νὰ τὸ ἀνακαλύπτουμε. Ἡ ἀλληλογραφία μεταξὺ φίλων ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ ἐξακολουθήση.

Βλάσιον Μακρυκώσταν καὶ Α. Μακρυγιάννην. Τὰ συγχαρητήριά μας γιὰ τὴν πρωτοβουλία σας τῆς κοινῆς συνεργασίας γιὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ παιδικοῦ Ὁμίλου «Τὰ Ἑλληνόπουλα» εἰς τὴν πόλι σας, σᾶς εὐχόμεθα γρήγορη ἐπιτυχία. Ἐπίσης χαιρόμεθα γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας ποὺ σᾶς διακρίνει, καὶ δεχόμεθα τὴν ἀποστολὴ τῆς συνεργασίας σας σ' ἕνα κοινὸ φάκελλο.

Πολὺ πρωτότυπη ἡ ἰδέα τοῦ διαγωνισμοῦ ποὺ προτείνετε, σᾶς παραχωροῦμε εὐχαρίστως μισὴ στήλη.

Ὁ ἐγκυκλοπαιδικὸς διαγωνισμὸς κι' αὐτὸς καλὸς θὰ τὸν ἐφαρμόσουμε ἀργότερα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε καὶ τοὺς δυὸ γιὰ ὅλη τὴν συνεργασία σας καὶ τὸ μεγάλο σας ἐνδιαφέρον ποὺ μᾶς εἶναι ἀνεκτίμητο.

Πᾶνον Στρατηγέα. Σ' εὐχαριστοῦμε ἀγαπητέ μας φίλε, γιὰ τὸ καλό σου γράμμα καὶ γιὰ ὅλη τὴν φιλία καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ μᾶς δείχνεις. Πρέπει νὰ ξέρης πὼς «Τὰ Ἑλληνόπουλα» σὲ συγκαταλέγουν μεταξὺ τῶν πιὸ ἀγαπητῶν των παιδιῶν, καὶ εὔχονται νὰ διατηρήσουν πάντοτε τὴν φιλία σου καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη σου. Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὴν συνεργασία σου, ποὺ ἐλάβαμε, θὰ σὲ παρακαλέσουμε δὲ ἐξ ἄλλου νὰ προσέχης κατὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν γραμμάτων σου, νὰ ὑπάρχουν στὸ φάκελλο τὰ ἀπαιτούμενα γραμματόσημα γιατὶ διαφορετικὰ ἐπιβαρύνεται τὸ περιοδικό.

Κωνσταντῖνον Μαλακούτην. Μὴ λαμβάνοντας εἰδήσεις σου εἴχαμε πράγματι ἀνησυχήσει, γιατὶ εἴμεθα βέβαιοι πὼς δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἀμέλεια ἐκ μέρους σου. Τὸ γράμμα σου ἦλθε νὰ μᾶς τὸ ἐπιβεβαιώσει, ἀλλὰ περασμένα ξεχασμένα, κι' ἀφοῦ τώρα εἶσαι καλὰ χαιρόμεθα μ' ὅλη μας τὴν καρδιὰ καὶ περιμένομε νὰ σὲ δοῦμε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας.

ΛΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΛΤΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἐλάβαμε Λύσεις καὶ δελτία Διαγωνισμοῦ τοῦ φύλλου 10—11 ἀπὸ τοὺς: Μ. Γρηγοριάδην, Θ. Ἀριστόπουλον, Δ. Καλλιβωκᾶν, Κ. Σαββανῆ, Φ. Ζαγγογιάνην, Β. Μελᾶ, Λ. Φάρου, Ν. Πολίτην, Ι. Ξυπολυτίδην, Ι. Κοκκινάκην, Ν. Ὡρολογόπουλον, Μ. Γεωργαντᾶ, Γ. Πανᾶ, Β. Παυλίδην, Κ. Ἀξελόν, Αἰκ. Σβορώνου, Δ. Ἀνταναστώτην.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ Α΄ ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων τοῦ Α΄ τριμήνου τοῦ περιοδικοῦ μας.

Σύμφωνα μὲ αὐτὰ ἀπὸ τὴν 1ην κατηγορίαν, ἡ ὁποία περιλαμβάνει παιδιὰ 13 ἐτῶν καὶ ἄνω ἔρχονται ἰσόπαλοι οἱ ἑξῆς:

Διὰ τὸ πρῶτον βραβεῖον οἱ Μιχαὴλ Λευκαδηνὸς ἐτῶν 13 ὁδὸς Πύρρωνος 12, Ἀθῆναι.

Νικόλαος Πολίτης, ἐτῶν 14, Λευκάς.

καὶ Κωνσταντῖνος Χατζηαθανασίου ἐτῶν 13 ὁδ. Καλλίπου 22 Ἀθῆναι.

Διὰ τὸ δεύτερον βραβεῖον οἱ Ἀγνὴ Καλλίρη, ἐτῶν 13 Κόρινθος.

καὶ Ἡρακλῆς Παπαδᾶτος ἐτῶν 13, Κέρκυρα.

Καὶ διὰ τὸ τρίτον βραβεῖον οἱ Μιχαὴλ Γρηγοριάδης ἐτῶν 14, Θεσσαλονίκη.

Γεώργιος Βρεττὸς ἐτῶν 15, Χαλκίς.

Κατίνα Σαββανῆ ἐτῶν 16 Κέρκυρα.

Ἀπὸ τὴν 2αν κατηγορίαν ἡ ὁποία περιλαμβάνει παιδιὰ 12 ἐτῶν καὶ κάτω βραβεύονται οἱ ἑξῆς:

1ον ὁ Γουΐλλιαμ Πανᾶς ἐτῶν 12, Πλατεία Ἁγ. Γεωργίου Καρύστη 12 Ἀθῆναι.

2ον ἡ Λένα Ἀργυριάδη ἐτῶν 10, ὁδὸς Συνεσίου καὶ Κυρήνης Ἀθῆναι.

3ον ὁ Κωνσταντῖνος Ζαγγογιάννης ἐτῶν 11, Λαμία.

Ὅσον ἀφορᾶ τὴν 2αν κατηγορία παρακαλοῦμεν τοὺς Γουΐλλιαμ Πανᾶ καὶ Λένα Ἀργυριάδη νὰ διέλθουν τῶν γραφείωνμας ὅπως παραλάβουν ὁ μὲν πρῶτος τὸ παιχνίδι του ἡ δὲ δευτέρα τὸ κιβώτιον μπισκότων εὐγενῶς προσφερόμενον ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον τοῦ κ. Ν. Παπαδοπούλου.

Τὸν δὲ Κωνσταντῖνον Ζαγγογιάννην, ὅπως μᾶς γνωρίση τὸ ταχύτερον πῶς θέλει νὰ τοῦ ἀποστείλωμε τὸ κιβώτιον σοκολάτας Ἴον τὸ ὁποῖον προσφέρεται ἐπίσης εὐγενῶς ἀπὸ τὸ Ἐργοστάσιον Σοκολάτας «Ἴον».

Ὅσον ἀφορᾶ τὴν πρώτην κατηγορίαν, ἐπειδὴ ἔρχονται ἰσόπαλοι περισσότεροι τοῦ ἑνὸς εἰς ἑκάστην σειρὰν παρακαλοῦμεν τοὺς Μ. Λευκαδηνὸν καὶ Κ. Χατζηαθανασίου, ὡς μόνους κατοικοῦντας εἰς Ἀθήνας, ὅπως διέλθουν τῶν γραφείων μας καὶ διὰ κλήρου, τὸν ὁποῖον θὰ τραβήξουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι καθορισθῆ ποῖος θὰ λάβη τὸ πρῶτον βραβεῖον δηλαδὴ ἕνα βιβλίο τῆς παιδικῆς Βιβλιοθήκης Ἐλευθερουδάκη καὶ ποῖοι τὰ δύο δεύτερα ἤτοι εἴδη γραφείου.

Πλὴν ὅμως αὐτῶν λαμβάνουν ἔπαινον, ὡς προσεγγίσαντες τοὺς βραβευομένους ἐκ μὲν τῆς πρώτης κατηγορίας οἱ Νικόλαος Ὠρολογόπουλος, Ἀπόστολος Κουλουβᾶτος, Κωνσταντῖνος Μαλακούτης, Δημήτριος Παπακώστας, Δ. Ἀντανασιώτης, Γ. Ζητρίδης, Εὐτυχία Θεοφιλοπούλου, Ἐδουάρδος Βράτιτς.

Ἐκ τῆς δευτέρας οἱ Δ. Καλλιβωκᾶς, Λιλὴ Φάρου, Θ. Χουτζούμης.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Β΄. ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Δεχόμεθα λύσεις ἕως τὰς 10 Νοεμβρίου.

87. Ἀκροστοιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν διάσημον Γερμανὸν μουσικοσυνθέτην.

Κινητήριος δύναμις, Μαθητὴς Ἰησοῦ, Βασιλεὺς Ἀγγλίας, Ρῶσσος συγγραφεύς, Ὄρος Ἑλλάδος, Θεὸς τῶν Ἰνδῶν, Πολιτικὸς τῆς Γαλλίας, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.

Ἀλήτης Βασιλεὺς

88 Σταυρωτὲς λέξεις

Ὀριζοντίως: 1. Ἐπαρχιακὴ πρωτεύουσα, 2. Ἑλληνικὴ πόλις,

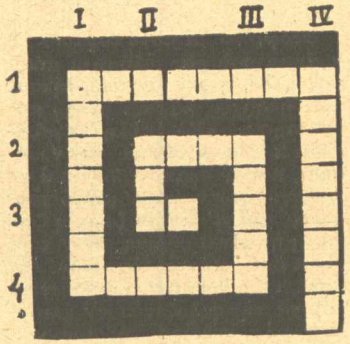

3. Ἀντωνυμία, 4. Κράτος Ἀσίας.

Καθέτως: I. Κράτος Εὐρώπης, II. Ἐπίθετο, III. Πόλις τῆς Κούβας, IY. Σοφός.

Ἀτθὶς

89. Ἐλλιποσύμφωνον

αε—εο—ααα—ωα—α—εααα

Γίνος Γούβας

90. Ψαροκόκαλο

.....
.
.....
. .
. .....
. .
. .....
. .
. .....
. .
. .
.
.

Ὀριζοντίως: Ποταμὸς Ἰταλίας, ζῶον φυτοφάγον, εὐκαταστασία, κοντός, πρᾶγμα.

Καθέτως: ραδιουργία, κατοικίδιον, εὐπρόσδεκτος, ὄνομα κύριον, θηρίον.

Ἑλληνόπουλο

91. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

—Δὲς πεῖνα ποῦχει τὸ κοριτσάκι!

—Ποιὸ καλέ;

—Αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα.

Πονηρὴ Ἀλεπουδίτσα

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Ξανθὸς ἱππότης (α) Μικρὸς Ρεπόρτερ (α).

ΣΗΜ. εἰς τὸ ἑξῆς κάθε παιδὶ ποὺ θέλει νὰ τοῦ δημοσιευθοῦν πνευματικαὶ ἀσκήσεις, ἢ Συνεργασία Φίλων, πρέπει νὰ ἔχη τὸ ψευδώνυμό του.

Ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο

Ἑλληνόπουλα,

Ὑποστηρίζετε τὰ Ἑλληνικὰ προϊόντα.

Ἐγγραφῆτε στὸ Ἐθνικὸν Σῶμα Ἀλκίμων.

Ζήτω τὸ ἔνδοξον Ἑλληνικὸν Ἔθνος!

Ἄλκιμος

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

✻ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ✻

ΑΘΗΝΑΙ
25 Ὀκτωβρίου 1933
Ἔτος Α'.—Ἀριθ. φύλλου 15
Τιμὴ τεύχους Δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
Γραφεῖα: Σόλωνος 18α

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ . . . . Δρχ. 75
Ἐξωτερικοῦ . . . Σελίνια 5
Ἀμερικῆς . . . Δολλάριον 1
Αἰγύπτου . . . . Γ. Δ. 25

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

«Τὰ Ἑλληνόπουλα» θεωροῦν καθῆκον τους ν' ἀφιερώσουν σήμερα τὴν πρώτη τους σελίδα στὴν Σαπφὼ Ἐνυάλη, σὰν μιὰ ἐλαχίστη ἔνδειξι τιμῆς κι' εὐγνωμοσύνης, τῆς παιδικῆς ψυχῆς, πρὸς τὴν ἐκλειποῦσαν φυσιογνωμίαν, ἐκείνης ποὺ ὑπῆρξε μιὰ μεγάλη φίλη τῶν παιδιῶν.

Ἡ Σαπφὼ Ἐνυάλη, κόρη τοῦ ἄλλοτε προξένου τῆς Ἑλλάδος καὶ γνωστοτάτου λογίου, Λάμπρου Ἐνυάλη, εἶχε ἀφοσιωθῆ ἀπὸ τὴν νεαρωτάτη ἡλικία της στὸν διδασκαλικὸ κλάδο.

Ἐδόθηκε στὴ μεγάλη ἀποστολὴ μὲ ὅλη της τὴν ψυχή, ἔχοντας ὡς μόνο σκοπὸ τῆς ζωῆς της νὰ σκορπίζη τὴ χαρὰ σ' ὅσα παιδάκια εἶχε κοντά της.

Γιὰ τὰ παιδάκια αὐτὰ ἡ Σαπφὼ Ἐνυάλη δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἡ δασκάλα, ἡ δασκάλα ποὺ ἐμπνέει τὸν φόβο καὶ τὸν στεγνὸ σεβασμό.

Θέλησε στὴ λέξι αὐτὴ νὰ περικλείση ὅλη τὴν ἀπέραντη ἔννοια ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς δώση ὅποιος τὴν νοιώθη πραγματικά, περιβάλλοντας τοὺς ἑκάστοτε μαθητάς της μὲ μιὰ συγκινητικὴ μητρικὴ στοργὴ καὶ ἀποβλέποντας ὄχι μόνον στὴν πνευμάτική τους ἀνάπτυξι, ἀλλὰ πρὸ πάντων στὴν ἐξέλιξι ὅλων τῶν ψυχικῶν παιδικῶν των δυνάμεων.

Τὸ ὅπλο της ἦταν ἕνα μονάχα, ἡ τρυφερότης, καὶ μ' αὐτὴν κατώρθωνε θαύματα, ὅπως πολλὲς φορὲς τὴν εἴχαμε ἀκούσει τὴν ἴδια νὰ τὸ ὁμολογῆ.

Ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ὀκταετία διηύθυνε τὸ Ὀρφανοτροφεῖο τῆς «Ἐθνικῆς Στέγης» καὶ οἱ ἑκάστοτε ἐπισκέπται ἀπεκόμιζαν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι τὸ Ὀρφανοτροφεῖο αὐτὸ δὲν ἐστέγαζε μικρὰ ὀρφανά, ἀλλὰ μία

Ἡ Σαπφὼ Ἐνυάλη

εὐτυχισμένη οἰκογένεια, ποὺ ἀπαρτίζετο ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ τὰ ἑκατὸ καὶ πλέον παιδάκια της, ὅλα γελαστὰ, εὔθυμα καὶ καλομίλητα.

Καὶ τὰ παιδάκια αὐτὰ, μὲ τὸ μοναδικὸ ἔνστικτο ποὺ χαρακτηρίζει τὴν παιδικὴ ψυχή, εἶχαν ὅλα μὲ μιὰ φωνὴ ἐπονομάση τὴν διευθύντρια τους:

«Μαμά κυρία!»

Ἡ Σαπφὼ Ἐνυάλη δεχότανε τὸν τίτλο αὐτὸ μὲ κάποια συγκρατημένη συγκίνησι, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη αὐθόρμητη παιδικὴ ἐκδήλωσι.

Τὸ παιδί! Τὸ παιδί, γιὰ τὴν Σαπφὼ Ἐνυάλη ἤτανε μιὰ θρησκεία.

Γι' αὐτὸ ζητοῦμε σήμερα ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας, νὰ σταματήσουν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν σκέψι τους, στὰ πενιχρά μας αὐτὰ λόγια, ποὺ τόσο ἀνίσχυρα εἶναι ν' ἀπεικονίσουν τὴν ἀληθινὴ ὀμορφιὰ μιᾶς μεγάλης μητέρας, γι' αὐτὸ καὶ γιὰ κάτι ἄλλο ἀκόμη, γιατὶ ἡ Σαπφὼ Ἐνυάλη ὅταν ἐσχεδίαζαμε τὴν ἔκδοσι τοῦ Περιοδικοῦ σας ὑπῆρξε ὁ καλὸς καὶ ἐμπνευσμένος συμβουλός μας.

Ἀνέκδοτα

Εὐθυγικὴ ἀνεκτικότης

Ἡ σύζυγος τοῦ Σωκράτους Ξανθίππη ἀφοῦ ἐπανηλλειμένως τὸν ὕβριζε μὲ τὰς χυδαιοτέρας ἐκφράσεις κατέληξε μία ἡμέρα νὰ τοῦ πετάξη ἕνα κουβὰ νερὸ στὸ κεφάλι.

Ὁ Σωκράτης μὲ τὴν περιώνυμο ἀνεκτικότητα του παρετήρησε εἰς τοὺς παρευρισκομένους φίλους του:

«Δὲν εἶχα μήπως προβλέψη πῶς ἔπειτα ἀπὸ τοὺς κεραυνοὺς θὰ ἐρχόταν ἡ βροχή!»

× × ×

Πατριοτισμὸς

Ἕνας βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων ἐνῶ προετοιμάζετο γιὰ μία καταστρεπτικὴ ἐπίθεσι, ἠθέλησε νὰ προφυλάξη ἕνα γέρο ὀγδόντα χρόνων ἀπὸ τὸν κινδύνο, ἀπομακρίνοντάς τον ἀπὸ τὴν Σπάρτη.

«Ἄρχοντά μου, εἶπε ὁ γέρων, γιατὶ νὰ μὲ στείλης τόσο μακρυὰ γιὰ νὰ εὕρω τὸν τάφο μου, ἀφοῦ τὸ πεδίον τῆς μάχης μπορεῖ νὰ μοῦ τὸν προσφέρη;

Ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐπέτρεψε νὰ παραμείνη, καὶ ὁ γέρων συγκεντρώνοντας ὅλας του τὰς δυνάμεις ἔπεσε ἐνδόξως ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς πατρίδος του.

× × ×

Ἀκούσιος Ἔωαινος

Ὁ περίφημος ζωγράφος Βὰν-Ντάϊκ ἦταν μαθητὴς τοῦ ἐπίσης περιφήμου Ροῦμπενς.

Μίαν ἡμέρα ποὺ ὁ Ροῦμπενς εἶχεν ἀπουσιάσει ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό του, ὁ Βὰν Ντάϊκ καὶ οἱ συμμαθηταί του, ἐκύτταζαν μὲ θαυμασμὸ ἕνα πίνακα, τὸν ὁποῖον ὁ Ροῦμπενς εἶχε μόλις ἀρχίσει νὰ ἐκτελῆ.

Καθὼς ἔσπρωχναν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὅμως, γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν καλλίτερα ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ μεγάλου ζωγράφου ἐξ ἀπροσεξίας ἐσκόνταψε καὶ ἔπεσε ἐπάνω στὸν πίνακα καταστρέφοντας μέγα μέρος τῆς ἐργασίας τοῦ καθηγητοῦ των.

Τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν καταστροφὴ ποὺ εἶχε γίνει οἱ μαθηταὶ τοῦ Ροῦμπενς ἔσπευσαν νὰ παρακινήσουν τὸν Βὰν Ντάϊκ, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ ἐπιτηδειότερος μεταξύ των νὰ ἐπανορθώση τὴν ἀπροσεξία προτοῦ τὴν ἀντιληφθῆ ὁ Ροῦμπενς.

Ὁ Βὰν-Ντάϊκ σπεύδει νὰ ἀναλάβη τὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργο καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀπομιμηθῆ κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν τέχνη τοῦ μεγάλου καθηγητοῦ.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ δύο ὧρες ὁ Ροῦμπενς ἐπανέρχεται στὸ ἐργαστήριό του ρίχνει ἕνα βλέμμα εἰς τὸν πίνακά του, καὶ ἀποτεινόμενος ἱκανοποιημένος πρὸς τοὺς μαθητάς του, τοὺς λέγει:

«Τὶ λέτε, τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ καλλίτερα ποὺ ἔκανα στὴν ζωή μου;»

Ἡ Τέχνη

Ο ΦΑΝΗΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Εἴχαμε μπῆ στὴν τρίτην αἴθουσα τῆς γλυπτικῆς... Στὸ βάθος ὁ ὡραῖος Ἑρμῆς τῆς Ἄνδρου μὲ τὴ θλιμμένη καὶ ὀνειροπόλο ἔκφρασι κίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ Φάνη.

— Ὡραῖος νέος Μοισζει λιγάκι μὲ τὸν Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλους ποὔχω δῆ σὲ εἰκόνες...

— Δὲν ἔχεις ἄδικο, Φάνη... τὸ ἔργο αὐτό, ἐπιτύμβιο ἄγαλμα, βρέθηκε στὴν Ἄνδρο. Εἶναι ἀντίγραφο τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων. Ἀσφαλῶς ὅμως ὁ γλύπτης ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸν Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλους... Τὸ σῶμα, σεηριγμένο σὲ μιὰ κολῶνα, ἔχει τὴ λυγερότητα καὶ χάρι ποὺ μόνο ὁ Πραξιτέλης ἤξερε νὰ δίνη σ' ἀγάλματά του... Ἀκόμη κι' ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου προσπαθεῖ ν' ἀντιγράψη τ' ὀνειροπόλημα καὶ τὴν ἀκαθόριστη μελαγχολία ποὺ ἔδινε στὸ βλέμμα ὁ Πραξιτέλης. Μὰ κύττα ἐδῶ πλάϊ τρία ἀνάγλυφα. Αὐτὰ λένε πὼς εἶναι τοῦ ἰδίου τοῦ Πραξιτέλους. Ἦσαν ἀπὸ τὸ βάθρον ἑνὸς συμπλέγματος ποὺ χάθηκε. Ὁ Ἀπόλλων καθισμένος κρατεῖ τὴ λύρα του κι' ἀκούει κάποιον ποὺ παίζει τὸν αὐλὸ μὲ μεγάλη προσπάθεια. Ὁ αὐλητὴς αὐτός, Φάνη, εἶναι ὁ Μαρσύας ποὺ καυχήθηκε πὼς ξεπερνᾶ στὴ μουσικὴ κι' αὐτὸ τὸν Ἀπόλλωνα... Ὁ θεὸς δὲ δέχτηκε τὴν προσβολὴ καὶ τὸν προσκάλεσε ν' ἀγωνιστοῦνε, ποιὸς θὰ παίξη καλλίτερα... Κύτταξε τὸ θεὸ τῆς Μουσικῆς μὲ τὶ γαλήνη κι' αὐτοπεποίθησι περιμένει τὴ σειρά του... καὶ δὲς μὲ τὶ νευρικότητα κι' ἀγωνία παίζει τὸ σουραύλι του ὁ Μαρσύας...

— Καὶ τὶ ἔγινε στὸ τέλος, θεῖτσα ... ποιὸς νίκησε; καὶ ποιὸς εἶναι ὁ περίεργος ἄνθρωπος ποὺ στέκει ἀνάμεσα εἰς τοὺς δυὸ μουσικούς;

— Αὐτὸς εἶναι ἕνας Σκύθης δοῦλος ποὺ στὸ τέλος — ὅπως λέει ὁ σκληρὸς μῦθος ἔγδαρε ζωντανὸ τὸ νικημένο Μαρσύα, γιὰ νὰ μὴ τολμήσῃ ποτὲ ἄλλος θνητὸς νὰ τὰ βάλῃ μὲ τοὺς θεούς.

— Καὶ οἱ κοπέλλες στὰ διπλανὰ ἀνάγλυφα τὶ παριστάνουν;

— Εἶναι οἱ Μοῦσες... μὴ βιασθῆς νὰ μοῦ πῆς πὼς δὲν ἔχω δίκηο. ἐπειδὴ εἶναι 6... ἦσαν κι' ἄλλες τρεῖς στὸ τέταρτο ἀνάγλυφο τοῦ βάθρου ποὺ χάθηκε...

Ὁ Φάνης ὅμως ἴσως νὰ μὴν ἄκουσε τὰ λόγια μου. Ἦταν προσηλωμένος σ' ἕνα πελώριο κεφάλι τοῦ Τιτάνος Ἀνύτου ποὺ εἶχε σωθῆ μαζὺ μ' ἕνα κεφάλι τῆς Ἀρτέμιδος κι' ἄλλο ἕνα τῆς Δήμητρας ἀπὸ ἕνα περίφημο σύμπλεγμα ποὺ ὁ γλύπτης Δημεφῶν εἶχε κάμει στὴ Λυκόσουρα τῆς Ἀρκαδίας.

— Τὶ ἔκφρασι ζωηρὴ ποὺ ἔχουν τὰ ἀθῶα μάτια τοῦ Τιτάνος, θεῖτσα. Σίγουρα εἶχαν ἔνθετες πέτρες ποὺ ἔφυγαν... Πόση μεγαλοπρέπεια θᾶχε ὅλο τὸ ἔργο!

Ὁ Ἑρμῆς τῆς Ἄνδρου

Μὰ δὲ μπῆκα σὲ πολλὲς λεπτομέρειες, γιατὶ μᾶς περίμεναν τόσα ἄλλα...

Στὴν τετάρτη μικρὴ αἴθουσα τὸ πελώριο ἄγαλμα τῆς Θέμιδος, τῆς θεᾶς τῆς δικαιοσύνης μᾶς κράτησε ἀρκετὴ ὥρα... Ὁ Φάνης ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ Γλύπτου «Χαιρέστρατος» καὶ μὲ ρώτησε γιατί, ἐνῷ εἶναι νεώτερο ἔργο φαινεται τόσο σοβαρό... Μὰ πρὶν ἀπαντήσω τὸ βρῆκε μοναχός του.

— Ξέρω... ξέρω, θεῖτσα, δὲ μπορεῖ· βέβαια παρὰ νάναι ἔτσι σοβαρά, ἀγέλαστη καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡ θεὰ τῆς δικαιοσύνης...

Ἐπὶ τέλους μπήκαμε στὴν αἴθουσα τοῦ Ποσειδῶνος τῆς Μήλου. Ὁ Φάνης κατενθουσιασμένος κύτταζε τὸ θεὸ τῆς θάλασσας μὲ τὸ περήφανο βλέμμα καὶ τὴν ἐπίσημη στάσι.

— Κύτταξε, θεῖτσα, τὸν Ποσειδῶνα. Καθὼς ἔχει τὸ ἕνα του χέρι στὴ μέση καὶ μὲ τάλλο στη-

ρίζεται στὴν τρίαινά του, θαρρεῖς πὼς εἶναι μπροστὰ στὴ θάλασσα καὶ καμαρώνει τὸ βασίλειό του ἢ διατάσσει τὰ κύματα νὰ πάψουν τὴν ἄγρια ὁρμή τους καὶ νὰ κάμουν γαλήνη... Ποῦ βρέθηκε;

— Τὸ ἔργο αὐτὸ βρέθηκε, Φάνη, στὴ Μῆλο... εἶναι καλοῦ τεχνίτη τοῦ 3 π. χ. αἰῶνα. Λένε πὼς ἴσως ἦταν στὸ ἴδιο σύμπλεγμα τοποθετημένος μὲ τὴν περίφημη Ἀφροδίτη τῆς Μήλου ποὺ βρίσκεται στὸ Μουσεῖο τοῦ Λούβρου στὸ Παρίσι... Ἔχεις ἀκούσει γι' αὐτήν;

— Πῶς! Ὁ θεῖος Γιάννης ποὺ ἔχει πάει στὸ Παρίσι μοῦλεγε πὼς τὴν ἔχουν σὲ μιὰ ξεχωριστὴ αἴθουσα ποὺ οἱ τοῖχοι της εἶναι ντυμένοι ὅλο κόκκινο βελοῦδο... καὶ ἡ ἀσπράδα τοῦ μαρμάρου κάνει μεγάλη ἐντύπωσι μέσα σὲ κεῖνο τὸ περιβάλλον... Ἄχ, νὰ πήγαινα νὰ τὴν ἔβλεπα, θεῖτσα...

— Σοῦ τὸ εὔχομαι, Φάνη, μὰ γιὰ τὴν ὥρα ἂς κυττάξουμε τοῦτα ποὺ εἶναι μπροστά μας...

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΙ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ ἡμέρα τῶν Ζώων

Δὲν μοῦ λέτε παιδιά μου, γιορτάσατε καὶ σεῖς προχθὲς τὴν ἡμέραν τῶν Ζώων; Καὶ τί συμπεράσματα ἐβγάλατε; Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν τὴν γιόρτασα. Μὲ τὴν μανία ποὺ ἔχω νὰ σκέπτωμαι διαρκῶς, καθὼς σηκώθηκα ἐκεῖνο τὸ πρωΐ καὶ εἶδα τοὺς μικροὺς προσκόπους νὰ μοιράζουν στὸν κόσμο χαρτάκια, ἄρχισα ἀμέσως νὰ σκέπτωμαι καὶ ἀπὸ σκέψη σὲ σκέψη ἔφθασα στὸ τέλος εἰς τὸ συμπέρασμα νὰ γίνω Ζῶον γιὰ νὰ ἰδῶ τί ἐντύπωση θὰ κάμῃ καὶ εἰς τὰ ζῶα αὐτὴ ἡ ἑορτή. Ἔγινα λοιπὸν μὲ τὴν σκέψη μου ποντικάκι. Κ' εἶπα ἀπὸ μέσα μου σὰν ἕνα ἀληθινὸ ποντικάκι.

— «Ἀφοῦ σήμερα εἶναι ἡ ἑορτὴ τῶν Ζώων καὶ ἀφοῦ σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἀπεφάσισαν νὰ φαίνονται καλοὶ πρὸς τὰ ζῶα, ἂς ἔβγω λίγο ἀπὸ τὴν τρύπα μου νὰ τραγανίσω λίγο τυράκι!.

— Ἐξεπρόβαλα λοιπὸν μὲ τρόμο πάντα καὶ ἔβγαλα τὴν μουσουδίτσα μου κοιτάζοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Μὰ ἔξαφνα ἡ καρδούλα μου χτύπησε δυνατά. Εἶδα τὰ λαμπερὰ μάτια τῆς ψιψίνας ποὺ μὲ μαγνήτιζαν σὰν νὰ ζητοῦσαν νὰ μὲ τραβήξουν πιὸ ἔξω καὶ νὰ μὲ παραδόσουν στὸ νύχια της. Ἐκρύφθηκα ἀμέσως πάλι μέσα στὴν τρύπα μου, λέγοντας:

— Τὶ κρῖμα νὰ μὴν εἶναι καὶ ἡ γάτα ἄνθρωπος; Θὰ γιόρταζε κι' αὐτὴ τώρα καὶ δὲν θὰ μὲ πείραζε!»

Ἀπὸ τὴν τρυπίτσα μου ὅμως ἐπρόσεχα πάντα, καὶ ὅτα τέλος εἶδα τὴν γάτα νὰ φεύγῃ ἐτόλμησα νὰ βγῶ μὲ θάρρος καὶ ἐσκαρφάλωσα ἐπάνω στὸ μπουφὲ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ τυριοῦ.

Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ τὸ βρῆκα καὶ ἑτοιμαζόμουν νὰ φάγω λιγουλάκι ἀπὸ τὴν γωνιά του ἄκουσα πατήματα καὶ εἶδα τὴν κυρία τοῦ σπιτιοῦ νὰ ἔρχεται μέσα.

Τὴν κοίταξα μὲ φόβο περιμένοντας νὰ τὶν δῶ νὰ μὲ κυνηγᾶ μὲ κανένα ξῦλο.

Ἐκείνη ὅμως μ' ἐκοίταξε καὶ χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἐβγῆκε σιγά, σιγὰ πάλι ἔξω.

— Ὥστε στ' ἀλήθεια λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι ἀποφάσισαν γιὰ μιὰ μέρα νὰ μὴν εἶναι κακοὶ μὲ τὰ ζῶα, εἶπα μέσα μου.

Καὶ γεμᾶτο χαρὰ ἄρχισα νὰ ροκανίζω τὸ ὡραῖο τυρί.

Σὲ λίγο ὅμως ξανάκουσα βήματα καὶ εἶδα πάλι τὴν κυρία καὶ τὴν κόρη της νὰ μπαίνουν μέσα στὸ δωμάτιο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια δὲν φοβήθηκα καὶ πολύ.

— Νὰ δῆς, εἶπα, ποὺ θ' ἄρχουνται νὰ μοῦ φέρουν καὶ κανένα μπισκότο γιὰ φροῦτο!

Καὶ πραγματικὰ εἶδα τὴν κόρη ποὺ κρατοῦσε ἕνα περίεργο κουτὶ ποὺ εἶχε κάτι μέσα...

Ἤλθαν σιμά μου. Ἐγὼ γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πῶς θὰ μὲ χτυπήσουν καὶ ἔκανα νὰ φύγω.

Μὰ ἐκεῖνες ἄφηκαν τὸ κουτὶ χάμω μὲ προσοχὴ καὶ ὕστερα ἐβγῆκαν πάλι ἔξω χωρὶς θόρυβο.

Γύρισα καὶ κοίταξα τὸ κουτί. Ἦταν συρμάτινο καὶ εἶχε ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ μιὰ πόρτα ἀνοιχτή. Στὸ βάθος εἶδα νὰ κρέμμεται ἕνα κομμάτι ζαμπόν.

Γεμᾶτο χαρὰ γιὰ τὸν ὀρεκτικὸ μεζὲ ἔτρεξα στὸ κουτί, μπῆκα μέσα καὶ σήκωσα τὴ μουσοῦδα μου νὰ δαγκώσω τὸ ζαμπόν.

Ἀλλοίμονό μου! Ἕνας τρομερὸς κρότος μ' ἔκανε νὰ τιναχθῶ. Ἡ πόρτα τοῦ κουτιοῦ εἶχε κλείση ξαφνικὰ καὶ βρέθηκα κλεισμένο στὴ συρμάτινη φυλακή μου.

Ἔτρεχα σὰν τρελλὸ ψάχνοντας μιὰ τρύπα γιὰ νὰ βγῶ. Μὰ δὲν εὕρισκα πουθενά.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσα κάτι τρομερὰ γέλια καὶ εἶδα πάλι τὴν κυρία καὶ τὴν κόρη νὰ μπαίνουν στὸ δωμάτιο.

— Τὸν πιάσαμε! τὸν πιάσαμε! φώναζαν καὶ ἡ δυό των.

Τὶς κοίταζα παρακλητικὰ μὲ τὰ «φοβισμένα μου μάτια σὰν νὰ τοὺς ἔλεγα νὰ μὲ λυπηθοῦν».

Μὰ πού!! Ἡ κόρη πῆρε τὴ φάκα καὶ τὴν ἔβγαλε ἔξω στὴν αὐλή.

Τὴν ἄκουσα νὰ φωνάζῃ:

— Ψιψίνα! ψιψίνα! ἔλα ἐδῶ!

Εἶδα τὴν γάτα ποὺ ἐρχότανε τρέχοντας.

Ἡ κόρη ἀκούμπισε κάτω τὴ φάκα καὶ ἀφοῦ μ' ἔδειξε στὴ γάτα ἑτοιμάσθηκε ν' ἀνοίξῃ τὴν πορτίτσα καὶ νὰ μὲ παραδόσῃ στὰ νύχια τοῦ θηρίου.

Ἡ τελευταία μου στιγμὴ ἔφθασε!! Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Τὸ πόδι τῆς γάτας, ἕνα πελώριο πόδι μὲ κάτι τρομερὰ νύχια, πεταμένα ἔξω, χώθηκε μέσα στὴ φάκα, μ' ἐπλησίασε καὶ... στὸ τίναγμα ἀπάνω ποὺ ἔκανα νὰ ξεφύγω τὸ γάντζωμα, ξύπνησα!!

Ναὶ παιδιά μου! Ἦταν εὐτυχῶς ὄνειρο!

Δὲν ἤμουν ποτὲ ποντικάκι καὶ ἔτσι δὲν εἶχα τὴν δυστυχία νὰ δοκιμάσω τὴν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων.

ΦΙΓΚΑΡΩ

ΜΙΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΑΣΚΗΣΙΣ

ΠΩΣ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΚΑΚΙ

10. Γενικῶς πᾶσα ἄτακτος κίνησις θεωρεῖται ὡς καλῶς γενομένη ἐφ' ὅσον ὁ ἀντίπαλος ἔκαμε τὴν ἀκόλουθον ἰδικήν του κίνησιν χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ.

11. Ὁ Βασιλεὺς εἶναι «*πάτ*» ὅταν δὲν δύναται νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ὅταν δὲν ἔχει νὰ κινήσῃ κανένα ἄλλο πιόνι ἢ ἀξιωματικόν.

Παράδειγμα. Ὅπως βλέπετε εἰς τὸν πίνακα 1 ὁ μαῦρος Βασιλεὺς ἔχει χάσῃ ὅλα του τὰ κομμάτια, ἔμεινε μόνος εἰς τὴν κάζαν θ8 καὶ εἶναι ἡ σειρά του νὰ παίξῃ Δὲν ἠμπορεῖ ὅμως νὰ κινηθῇ πουθενά. Διότι εἰς μὲν τὴν κάζαν η8 τὸν ἀπειλεῖ ἡ ἄσπρη Βασίλισσα, εἰς τὴν κάζαν θ7 τὸν ἀπειλεῖ ὁ ἄσπρος Πύργος εἰς δὲ τὴν κάζαν η7 τὸν ἀπειλοῦν συγχρόνως καὶ ἡ βασίλισσα καὶ ὁ Πύργος.

Ἑπομένως ὁ μαῦρος Β. εἶναι «πάτ» καὶ ἡ παρτίδα ἄκυρος διότι κανεὶς δὲν κερδίζει

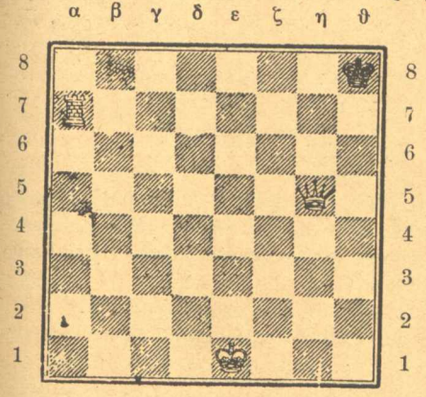

«*Πίναξ 1. Πάτ*»

Γι' αὐτὸ ὅ'αν εὑρισκόμεθα πρὸς τὸ τέλος μιᾶς παρτίδας πρέπει νὰ προσέχωμε πολὺ νὰ μὴ γίνῃ «πάτ». Διότι ὅταν ὁ ἀντίπαλος εἶναι ἀσθενέστερος καὶ ἔχει ὀλιγώτερα κομμάτια προσπαθεῖ πάντοτε νὰ γίνῃ «πάτ» διὰ νὰ μὴ χάσῃ.

12. Τὸ παιγνῖδι τελειώνει ὅταν ὁ ἀντίπαλος Βασιλεὺς γίνῃ «μάτ» ὅταν προσβληθῇ δηλαδὴ ἀπὸ ἕνα ἐχθρικὸν κομμάτι καὶ δὲν ἔχει νὰ φύγῃ εἰς καμμίαν ἄλλην θέσιν καὶ ἑπομένως αἰχμαλωτίζεται.

Παράδειγμα βλέπετε εἰς τὸν πίνακα 2.

Τὸ ἄσπρο ἄλογο ἐκινήθη εἰς τὴν θέσιν γ7 καὶ δίδει «σάχ» εἰς τὸν μαῦρον Βασιλέα ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἔχει νὰ κινηθῇ πουθενὰ ἀφοῦ αἱ γύρω του κάζες α7, β7 καὶ β8 κατέχονται ἀπὸ τὰ μαῦρα πιόνια καὶ τὸ μαῦρο ἄλογο. Γίνεται λοιπὸν «μάτ» καὶ κερδίζουν οἱ ἄσπροι.

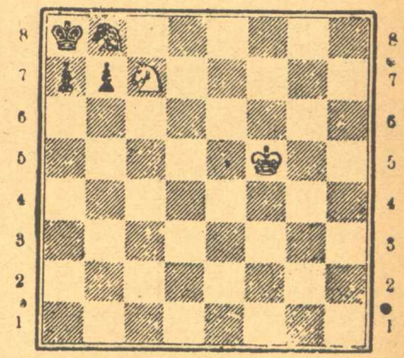

«*Πίναξ 2. «Μάτ»*

13. Συμβαίνει συχνὰ πρὸς τὸ τέλος μιᾶς παρτίδας ὁ ἕνας παίκτης νὰ μείνῃ μόνον μὲ ἕνα ἢ δύο ἀξιωματικοὺς ἀπέναντι τοῦ ἀντιπάλου βασιλέως ἢ καὶ μὲ ἕνα μόνο κομμάτι. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν τὸ «μάτ» εἶναι μὲν δύσκολον ἀλλ' ὄχι καὶ ἀδύνατον ἐὰν ὁ παίκτης εἶναι μελετημένος.

Τέτοια δύσκολα «μάτ» εἶναι τὸ τοῦ Ἀλόγου καὶ τοῦ Τρελλοῦ ἐναντίον μόνον τοῦ ἐχθροῦ Βασιλέως, τὸ τοῦ Πύργου καὶ τοῦ Τρελλοῦ ἐναντίον Πύργου καὶ Βασιλέως καὶ τὸ τῆς Βασιλίσσης ἐναντίον Πύργου καὶ Βασιλέως.

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ «μάτ» αὐτὰ, ὅπως θὰ ἴδωμεν ἄλλοτε, χρειάζονται μαθηματικοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ πιθανὸν ἕνας παίκτης νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ τοὺς κάμῃ, τοῦ παρέχεται συνήθως τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ 60 κινήσεις μετὰ τὰς ὁποίας ἐὰν δὲν κατορθώσῃ νὰ κάμῃ «μάτ» ἡ παρτίδα γίνεται «ρεμίζ» (remise) δηλαδὴ ἀκυρώνεται διότι κανεὶς δὲν κερδίζει. Αὐτοὶ εἶναι οἱ γενικοὶ κανόνες τοῦ

παιγνιδιοῦ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἀκολουθῆ ἕνας παίκτης.

Πρέπει ὅμως ἀκόμη νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των οἱ παῖκται, μερικὰς γενικὰς ἀρχὰς, τὰς ὁποίας δέον νὰ ἐφαρμόζουν καὶ τὰς ὁποίας θὰ μάθουν σὺν τῷ χρόνῳ.

Μιὰ γενικὴ ἀρχὴ εἶναι νὰ φροντίζετε νὰ βγάζετε ἐγκαίρως ὅλους σας τοὺς ἀξιωματικοὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ παιγνιδιοῦ, ὥστε νὰ μπορεῖτε νὰ τοὺς διαθέσετε διὰ μίαν ἐπίθεσιν.

Ἐπίσης νὰ μὴν ἀφήνετε ποτὲ ἀκάλυπτον τὸν Βασιλέα σας, ὁ ὁποίος πρέπει νὰ προστατεύεται ἀπὸ ἕνα ἢ δύο πιόνια τουλάχιστον.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως θὰ τὰ μάθετε βαθμηδὸν ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον μάθημα, ὁπότε θ' ἀρχίσωμε πλέον νὰ παραθέτωμε τὰ «κλασσικὰ» λεγόμενα ἀνοίγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι μαθηματικῶς ὑπολογισμένα, καὶ θὰ σᾶς βοηθοῦν νὰ παίζετε καλὸ σκάκι.

ΣΚΑΚΙΣΤΗΣ

Ἡ γκαμήλα καὶ ὁ στρατιώτης

Ὅταν οἱ Ἄγγλοι πουλεμοῦσαν στὸ Σουδάν, εἶχαν λάβη μέρος σὲ μερικὲς μάχες ποὺ ὑπῆρξαν πράγματι ἐξοντωτικές.

Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἐνῶ πλῆθος νεκρῶν ἦσαν ξαπλωμένοι στὴν πυρωμένη ἄμμο, ἕνας Ἄγγλος στρατιώτης διέκρινε μιὰ γκαμήλα ποὺ ἦταν πεσμένη χάμω πληγωμένη βαρυὰ καὶ στὸ πλάϊ της καθόταν περίλυπο ἕνα νεογέννητο της.

Ὁ Ἄγγλος στρατιώτης μαθημένος ἀπὸ παιδὶ νὰ ἀγαπάη τὰ ζῶα αἰσθάνθηκε τὴν καρδιὰ του νὰ ραγίζει σ' αὐτὸ τὸ θέαμα, καὶ ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὴν ἠρεμία ποὺ εἶχε ἀκολουθήση ἔπειτα ἀπὸ τὸ πανδαιμόνιο τῆς μάχης ἐπλησίασε τὴν γκαμήλα, τῆς ἔδεσε τὴν πληγή της καὶ ὅταν τὴν εἶδε λίγο καλλίτερα τὴν ἐβοήθησε νὰ σηκωθῆ καὶ τὴν ἐτράβηξε μαζύ του. Τὸ νεογέννητο παιδί της ἔσπευσε νὰ τὴν ἀκολουθήση, κι' ὅταν λίγες μέρες ὀργώτερα τὸ ἀπόσπασμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκε ὁ Ἄγγλος στρατιώτης ἐστέλνετο πίσω στὴν Ἀγγλία, ἡ γκαμήλα καὶ τὸ παιδί της, ἐπεβιβάζοντο μαζὺ μὲ τὸν καινούριο, ἀφέντη τους στὸ πλοῖο γιὰ τὴν Μεγάλη Βρεττανία.

Τὰ βάσανα της ὅμως δὲν ἐτελείωσαν ὡς ἐδῶ. Ἐὼς ὅτου φθάσει τὸ ἀπόσπασμα στὸ Λονδίνο ἐπέρασε ἀπὸ χίλιες δυὸ κακουχίες, καὶ ἡ δύστυχη γκαμήλα μὲ τὸ παιδί της ἦταν σὲ κακὰ χάλια. Ὅταν ὁ Ἄγγλος στρατιώτης θέλησε νὰ τὴν ὁδηγήση στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο γιὰ νὰ τὴν προσφέρη σ' αὐτὸν, ὁ Διευθυντὴς του ἐδίστασε πολὺ νὰ δεχθῆ τὸ δῶρο ποὺ τοῦ ἔφερναν, γιατὶ βλέποντας πὼς ἀπὸ τὴν ἀδυναμία ἡ καμπούρα τῆς γκαμήλας εἶχε ἐντελῶς ἐξαφανισθῆ ἐκατάλαβε πὼς ἡ κατάστασις της ἦταν ἀπελπιστική. Καθὼς εἶναι γνωστὸ ἡ καμπούρα τῆς γκαμήλας ἀποτελεῖται ἀπὸ λίπος, καὶ σ' αὐτὸ τὸ λῖπος ὀφείλεται ἡ μεγάλη της ἀντοχή.

Τέλος ὅμως μπροστὰ στὶς παρακλήσεις τοῦ στρατιώτου ὁ Διευθυντὴς ἐδέχθηκε νὰ κρατήση γιὰ λίγο τὴν γκαμήλα καὶ νὰ ἰδῆ τὶ θὰ ἀπογίνη.

Καὶ πράγματι, σιγὰ-σιγὰ μὲ τὶς περιποιήσεις καὶ τὸ καλὸ φαγητὸ τόσο ἡ μητέρα ὅσο καὶ τὸ παιδὶ συνῆλθαν, καὶ ἔφθασε ἡμέρα ποὺ τὰ δύο αὐτὰ ζῷα συνεκέντρωναν πλῆθος κόσμου στὸν Ζωολογικὸ Κῆπο, ποὺ ἐπήγαινεν νὰ θαυμάση τὰ ἐξωτικὰ ἐκεῖνα ζῷα.

Αὐτὸ μᾶς διδάσκει πὼς ἡ περιποίησις καὶ ἡ καλὴ δίαιτα εἶναι τόσο ἀπαραίτητα στὰ ζῷα ὅσο καὶ στὸν ἄνθρωπο, καὶ πὼς ἕνα ἄλογο, ἕνα μουλάρι ἢ ἕνα γαϊδουράκι θὰ μᾶς προσφέρη πολὺ μεγαλείτερες ὑπηρεσίες ἂν φροντίζωμε πρωτίστως, νὰ ἔχουν τὴν ἀνάπαυσι, τὴν καλὴ τροφή, καὶ τὴν περιποίησι ποὺ τοὺς χρειάζονται.

Τὸ Γκαρσόνι

Τὸ 1848 ποὺ ἐβασίλευε στὴ Γαλλία τὸ Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης μπαίνει ἕνας κύριος σ' ἕνα καφενεῖο καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ φέρουν κάτι.

— Γκαρσόν, ἕνα καφέ! φωνάζει.

— Δὲν εἶμαι πιὰ γκαρσόνι, τοῦ ἀπαντᾶ ἕνας μικρός, τώρα εἴμαστε ὅλοι ἴσοι.

— Καλὰ λοιπόν, φίλε μου, φέρε μου ἕνα καφέ.

Ὁ μικρὸς φέρνει τὸν καφὲ καὶ ὅταν βλέπει τὸ πελάτη νὰ σηκώνεται νὰ φύγη χωρὶς νὰ τοῦ ἀφήση ἕνα μικρὸ φιλοδώρημα τοῦ φωνάζει:

— Ἔ, κύριε, δὲν μοῦ ἀφήσατε «ποὺρ μπουάρ».

— Ἄ! φίλε μου, ἀπαντᾶ ὁ κύριος μὴν ξεχνᾶς ὅτι εἴμαστε ἴσοι καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἐπέτρεπα στὸν ἑαυτό μου νὰ προσβάλω ἕναν ἴσιο μου δίδοντας του «ποὺρ μπουάρ».

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ μικρὸς ἐδέχθηκε εὐχαρίστως νὰ τὸν ξαναλένε γκαρσόνι.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΔΑΦΝΗ

Κεῖνο το βράδυ ὁ Λάμπης κοιμήθηκε πολὺ ἀργά. Δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάση ἡ δόξα τῆς Ἄννας! Σκυφτὸς στὴν Μυθολογία του, ἔψαχνε, ὧρες ὁλόκληρες, νὰ βρῆ κάτι ὡραῖο κι' αὐτὸς γιὰ τὸν Ἀπόλλωνα, ποὺ νὰ μὴν τὸ ξέρη ἡ Ἄννα, καὶ νὰ τὸ διηγηθῆ στὰ μικρότερα ἀδέρφια του. Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα βρισκόταν στὶς δόξες του!

— Ἐλᾶτε νὰ σᾶς διηγηθῶ τί ἔπαθε ὁ Ἀπόλλων, ποὺ περιφρόνησε τὸν μικρὸ Θεὸ Ἔρωτα, τὸν γυιὸ τῆς Ἀφροδίτης.

Ἡ Κλειὼ καὶ ὁ Παῦλος κάθισαν κοντά του καὶ κάρφωσαν ἀπάνω του, γεμάτα περιέργεια τὰ μεγάλα ἔξυπνα μάτια τους. Μὰ αὐτὸς δὲν ἔλεγε ν' ἀρχίση. Περίμενε τὴν Ἄννα γιατί, αὐτὴν ἤθελε νὰ καταπλήξη μὲ τὴ σοφία του!

— Ἄννα, ἔλα ν' ἀκούσης κάτι ὡραῖο ποὺ θὰ διηγηθῶ.

— Πολὺ εὐχαρίστως, εἶπε ἡ Ἄννα, ποὺ δὲν κρατοῦσε ποτὲ κακία.

— Μιὰ μέρα ὁ Ἀπόλλων εἶδε κοντά του τὸ μικρὸ φτερωτὸ Θεό, τὸν Ἔρωτα, μὲ τὴ φαρέτρα του γεμάτη βέλη, κρεμασμένη στὸν ὦμο, καὶ μὲ τὸ τόξο τεντωμένο στὸ χέρι.

— Νὰ σοῦ πετύχη κυνηγάρης! εἶπε μὲ περιφρόνησι ὁ Θεὸς τοῦ κυνηγιοῦ στὸ μικρὸ γυιὸ τῆς Ἀφροδίτης.

— Δὲν σοῦ γεμίζω τὸ μάτι; ἀπάντησε ὁ μικρὸς Θεὸς πεισμωμένος, τὸ καλλίτερο ποῦχεις νὰ κάμης εἶναι ν' ἀποφύγης τὰ βέλη μου.

Ὁ Θεὸς τοῦ κυνηγιοῦ, ὁ περίφημος τοξευτής, γέλασε σαρκαστικὰ καὶ τὸ δυνατὸ γέλοιο του πείραξε πολὺ τὸν μικρὸ Θεό.

— Στάσου καὶ βλέπουμε, εἶπε, κι' ἀφοῦ βούτηξε ἕνα βέλος του στὴν ἀγάπη, τόξευσε τὸν Ἀπόλλωνα καθὼς ἔφευγε. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπέναντι φάνηκε νἄρχεται ἡ ὡραία Νύμφη τῶν δασῶν, ἡ Δάφνη. Ἕνα ἄλλο βέλος, βουτηγμένο αὐτὸ στὸ μῖσος, βρῆκε τὴν καρδιὰ τῆς κοπέλλας. Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα ὁ Θεὸς τοῦ ἥλιου ἀγάπησε τὴν Νύμφη τῶν δασῶν, ἐνῶ ἐκείνη τὸν μίσησε θανάσιμα. Τὴν κυνηγοῦσε παντοῦ, ἔτρεχε νὰ τῆς μιλήση κι' αὐτὴ ἔφευγε τρομαγμένη. Στὸ τέλος, ἀπελπισμένη, παρακάλεσε τὸν Λία νὰ τὴν λυπηθῆ καὶ νὰ τὴν λυτρώση. Ἔτσι, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἀπόλλων κόντευε πιὰ νὰ τὴν φτάση, ἡ ὡραία νύμφη καρφώθηκε στὴ γῆ καὶ τὰ χέρια της, ὑψωμένα σὲ προσευχή, ἔγιναν κλῶνοι μὲ καταπράσινα φύλλα καὶ τὸ ὡραῖο της σῶμα μεταμορφώθηκε σὲ δροσερὸ δέντρο. Ἀπὸ τότε ἡ δάφνη, γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ δέντρο μεταμορφώθηκε ἡ νύμφη τοῦ δάσους, ἔγινε τὸ ἱερὸ φυτὸ τοῦ Ἀπόλλωνα, κι' ὅσοι νικοῦσαν στοὺς ἀγῶνες του, ἔπερναν ἕνα δάφνινο στεφάνι. Ἔτσι τιμωρήθηκε γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια του ὁ γυιὸς τῆς ξανθόμαλλης Λητοῦς.

— Τί ὡραῖα ποὺ διηγεῖται ὁ Λάμπης, εἶπε χαρούμενη ἡ Ἀννοῦλα, καὶ φίλησε τὸν ἀδελφούλη της. Κι' αὐτός, ποὺ τὴ νόμιζε ζηλιάρα σὰν τὸν ἑαυτό του, συγκινήθηκε γιὰ τὴν καλωσύνη της καὶ τὴν ἀγάπη της, καὶ τῆς ἀνταπέδωσε μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ τὸ φιλί της.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΙ

Πρωτοφανὴς ἰάμβος

Σ' ἕνα θέατρο στὸ Παρίσι ἄνοιξε ἕνα βράδυ ἡ σκηνὴ ἐνῶ ἡ πλατεία καὶ τὰ θεωρεῖα φιλοξενοῦσαν ἕνα μόνον θεατή.

Ὁ πρωταγωνιστὴς ἐθεώρησε τραγικὸ νὰ ἐξαντλήση ἐπὶ τρεῖς ὧρες τὴν τέχνη του γιὰ τὴν παρευρισκομένη μονάδα. Γι' αὐτὸ πλησίασε εἰς τὸ ἄκρον τῆς σκηνῆς καὶ ἐρώτησε τὸν μονοδικὸ θεατή.

— Κύριε, ἐπιμένετε νὰ παρακολουθήσετε τὴν παράστασι;

— Ὄχι καὶ τόσο, κι' ἂν θέλετε νὰ τὴν ἀναβάλετε δὲν πειράζει.

— Πολὺ καλά, τότε περᾶστε στὸ ταμεῖον νὰ σᾶς ἐπιστρέψουν τὰ χρήματα σας.

— Ὄχι, κύριε, εἶναι περιττό.

— Μὰ σᾶς παρακαλῶ, τὸ ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη.

— Σᾶς εἶπα ὅτι εἶναι περιττό.

— Μὰ δὲν σᾶς καταλαβαίνω.

— Νὰ σᾶς ἐξηγήσω, εἶμαι τζαμπατζῆς.

Ο. HANSTEIN

ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«Ἀγαπητέ μου Ρολάνδε,

«Εἶνε μόλις μιὰ ὥρα ποὺ ἔφθασα καὶ πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως. Ὁ κ. Γουέμπς εἶνε ἕνας σωστὸς Ἀμερικάνος ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ χάνη οὔτε λεπτό. Μὲ πέρνει μαζύ του ὡς πρῶτο ραδιοτηλεγραφητὴ στὸ ἀτμόπλοιο ποὺ ἐναύλωσε, θὰ εἶμαι ὁ μόνος Γάλλος. Δὲν ἐπρόφθασα ἀκόμη νὰ ἰδῶ τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο, γιατὶ μόλις ἔφθασα ἐχρειάσθηκε νὰ ξαναφύγω. Ὅλα γίνονται μὲ ἀκατανόητη βία, σὰ νὰ μᾶς κυνηγοῦν. Πιστεύω νὰ σᾶς βρῆ στὸ Κάϊρο τὸ γράμμα μου καὶ σᾶς εὔχομαι καλὴ ἐπιτυχία.

«Σὲ φιλῶ καθὼς καὶ τὸν μικρὸ

«Ἀλφρέδος»

Ὁ μικρὸς ἤμουνα ἐγὼ καὶ ὅμως αἰσθανόμουνα πὼς δὲν ἤμουνα πιὰ μικρὸς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχα ἀρχίσει τὴ σκληρὴ προπόνησι ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Ρολάνδου.

— Καθὼς καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ ξάδελφός μου, εἶδε κι' ὁ Ἀλφρέδος τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο ὅσο εἴδαμε κι' ἐμεῖς τὸ Κάϊρο!

— Ἀλήθεια, ἀπήντησα μ' ἕνα ἀναστεναγμό, μὰ ἂς ἐλπίσωμε πῶς ἄλλοτε θἄμαστε πιὸ τυχεροί.

— Ἂς τὸ ἐλπίζωμε, Ζεράρ. καὶ τὸ αὐ ἂς ντυθοῦμε, εἶνε ἐννέα ἡ ὥρα Καὶ τώρα τοκίνητο θὰ μᾶς περιμένη. Πρέπει νὰ βιασθοῦμε. Αὔριο τέτοια ὥρα θἄμαστε στὴ Βομβάη.

Ἐτελειώσαμε ὅλες μας τὶς ἑτοιμασίες, ἀποχαιρετίσαμε τοὺς διαφόρους ἐπισήμους Ἄγγλους καὶ Αἰγυπτίους καὶ ἐπιβιβαστήκαμε τῆς τορπέντο ποὺ ἔφυγε μὲ τὴ μεγαλειτέρα ταχύτητα καὶ μὲ τοὺς φάρους της ἀναμένους, διευθυνομένη πρὸς τὸ ἀεροδρόμιο.

Εἶδα σὰν σὲ ἀστραπὴ τὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου, τὰ φοινικοειδῆ τοῦ πάρκου, τοὺς φωτισμένους δρόμους, τὴ γέφυρα τοῦ Νείλου μὲ τὰ δυὸ μαρμάρινα λεοντάρια καὶ ὕστερα ἁπλώθηκε μπροστά μας ἕνας ὁλοΐσιος δρόμος ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ τὸ ἀσημένιο καὶ διάφανο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ἐφθάσαμε στὸ ἀεροδρόμιο λίγο πιὸ ἐνωρὶς ἀπὸ τὴν ὡρισμένη ὥρα καὶ τὸ ἀεροπλάνο μας ὁλόλευκο σὰν ἕνα τεράστιο πουλὶ μὲ τὰ φτερὰ ἁπλωμένα, ἦταν περιτριγυρισμένο ἀπὸ δημοσιογράφους, φωτογράφους, ἀστυνομικοὺς καὶ ἄπειρο πλῆθος ποὺ ἐπερίμεναν τὴν ἀναχώρησί μας.

Κάτω ἀπὸ τὸ θαμπὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸ ἀεροπλάνο μας φαινόταν σὰν ἕνα μεγάλο προϊστορικὸ ἑρπετὸ καὶ καθὼς ὁ ἄνεμος ἐκουνοῦσε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὰ ἁπλωμένα του φτερὰ φαινόταν σὰν κάτι τὶ ζωντανό.

Δὲν εἴχαμε ἀνταλλάξη λέξι μὲ τὸν Ρολάνδο σ' ὅλη τὴ διαδρομή, γιατὶ μᾶς ἀπασχολοῦσε καὶ τοὺς δυὸ τὸ μέλλον καὶ μία ποὺ οἱ ἀνησηχίες μας ἦταν ὅμοιες ἐθεωρούσαμε περιττὸ νὰ τὶς ἀνακοινώνωμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Ὅταν ἐφθάσαμε ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ ἐξαδέλφου μου ἦταν νὰ ἐπιθεωρήση τὴν ἀποθήκην τῆς βενζίνης ἐνῶ ἐγὼ καθῶς ἐξέταζα τῆς ρόδες καὶ τὰ φτερὰ εἶδα δυὸ μάτια καρφωμένα ἀπάνω μου μὲ μίσος καὶ σαρκαστικὴ εἰρωνία. Ἦταν ὁ Ἀβδοὺλ Κάρ ποὺ δὲν θὰ εἶχε ξεχάση τὸ πρωϊνὸ ἐπεισόδιο καὶ θὰ ἦλθε γιὰ νὰ μᾶς καταρασθῆ. Κἄτι ἐψιθύρισε, εἶδα τὰ χείλη του νὰ κουνιοῦνται καὶ ὅταν ἐρώτησα κἄποιον ἀστυνομικὸ νὰ μοῦ ἐξηγήση τὶ ἔλεγε, μὲ ἔκπληξί μου ἄκουσα αὐτὴ τὴ φράσι ποὺ ἀπηυθύνετο σ' ἐμὲ ἀποκλειστικῶς.

—Ὁ Ἀλλὰχ μαζύ σου!

Δὲν εἶχα καιρὸ γιὰ χάσιμο σὲ ψυχολογίες, ἐπήδησα στὴ θέσι μου κοντὰ στὸν Ρολάνδο καὶ σὲ λίγο ὑπὸ τὰς οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς καὶ μέσα σὲ μιὰ φρενίτιδα ἐνθουσιασμοῦ ἀπεγειωνόμεθα.

Σὲ λίγο ἡ χώρα τῶν Φαραὼ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μαῦρο στίγμα ποὺ ὁλόενα χανόταν στὸ ἄπειρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Μέσα στὴ Θύελλα

Ὅταν ἐξηφανίσθηκαν τὰ τελευταῖα φῶτα τῆς Αἰγυπτιακῆς πρωτευούσης ἦταν περασμένα μεσάνυχτα. Σχίζαμε τὸ ἄπειρο μὲ μιὰ ταχύτητα καταπληκτικὴ καὶ κάτω ἀπὸ μᾶς ἦταν μία ἄβυσσος σκοτεινή. Ἕνας δυνατὸς ἄνεμος φυσοῦσε, μὰ ὁ Ρολάνδος μὲ ἐπιδέξιους χειρισμοὺς κατώρθωσε ν' ἀποφεύγη τὶς ἀπότομες ἐπιθέσεις.

Ἡ νυκτερινή μας πτῆσις κράτησε πέντε ὧρες, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων δὲν ἀνταλλάξαμε λέξι καὶ μὲ τὶς πρῶτες ἀχτίδες τοῦ ἥλιου εἶδα κάτω ἀπο τὸ ἀεροπλάνο μας τὴν ὁλόλευκη σιλουέττα μιᾶς πόλεως. Ἦταν ἡ Μέκκα ἡ περίφημη πρωτεύουσα τῶν Μουσουλμάνων ἡ ἱστορική, ποὺ σηγκεντρώνει χιλιάδες προσκυνητὰς στὸν τάφο τοῦ Μωάμεθ.

Ἐξακολουθήσαμε κανονικὴ πορεία γιάτι εἴχαμε ἀκόμη τρεῖς ὧρες ὥσπου νὰ φθασοῦμε στὴ Βομβάη, ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἄνεμος εἶχε δυναμώση κατὰ πολὺ ἀνησυχαστικὸν τρόπον.

Διέκρινα μιὰ σύσπασι ποὺ δὲν μοῦ ἄρεσε διόλου στὸ μέτωπο τοῦ Ρολάνδου καὶ τὸ πρόσωπο του ἐξέφραζε μιὰ ἀνήσηχη ἔκπληξι.

— Τὶ συμβαίνει; τὸν ἐρώτησα ἀρκετὰ φωνακτὰ γιὰ νὰ μ' ἀκούση.

— Τὸ πηδάλιο δὲν λειτουργεῖ, μοῦ ἀπήντησε.

Αἰσθάνθηκα ἕνα ρίγος. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ρολάνδου μοῦ ἐφάνηκε σὰν ἀπειλή. Τὸ ἀεροπλάνο μας δὲν διηυθύνετο παρὰ πρὸς ἀνατολάς, ἀλλὰ ἔκανε τοὺς πιὸ ἀπότομους ἑλιγμούς. Ἔμοιαζε σὰν χαρτένιος ἀετὸς ποὺ τὸν πέρνει ὁ ἄνεμος. Ἐξαφνα ἕνα δυνατὸ ρεῦμα ἀνέμου μᾶς ἔκαμε νὰ στριφογυρίσωμε κι' ὕστερα τὸ ἀεροπλάνο μας ἐπῆρε διεύθυνσι πρὸς νότον.

Ὁ Ρολάνδος μὲ τὰ δυό του χέρια σφιγμένα ἐπάνω στὸ βολὰν εἰς μάτην προσπαθοῦσε νὰ γίνη κύριος τῆς καταστάσεως. Τὸ πηδάλιο δὲν ἐλειτουργοῦσε καθόλου καὶ εἴχαμε μείνει στὴ διάθεσι τῶν στοιχείων.

Ἔσκυψα γιὰ νὰ ρωτήσω κάτι τὸν Ρολάνδο μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα δυνατώτερο φύσημα τοῦ ἀνέμου μᾶς ἐτίναξε ἀπότομα καὶ ἡ ρόδα τοῦ βολὰν πετάχθηκε, ἐκτύπησε τὸν ξάδελφο μου στὸ μπράτσο καὶ ὕστερα στὸ μέτωπο καὶ ἀφοῦ διέγραψε μιὰ καμπύλη ἐχάθηκε στὸ ἄπειρο...

Ἡ καταστροφὴ εἶχε γίνει μὲ τόσο ἀστραπιαία ταχύτητα, ὥστε μᾶς ἄφησε σὰν ἀπολιθωμένους, ἀλλὰ ὅταν πέρασε ἡ πρώτη ἐντύπωσις εἴδαμε ὅτι ὁ μοτὲρ ἐλειτουργοῦσε ἀκόμη, πρᾶγμα ποὺ θὰ μᾶς ἐμπόδιζε νὰ πέσωμε ἀπότομα, ἀλλὰ χωρὶς καὶ νὰ βοηθῆ τὸν πιλότο νὰ ὁδηγῆ τὸ ἀεροπλάνο ὅπου ἤθελε.

— Πῶς ἔγινε αὐτό, Ρολάνδε; ἐφώναξα καὶ ὁ ἐξάδελφος μου μὲ τὰ δόντια σφιγμένα καὶ τὰ μάτια ἁπλανῆ ἐκούνησε τὸ κεφάλι μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο.

— Νὰ μὲ πάρη ὁ διάβολος ἂν καταλαβαίνω τίποτα, ἐμούγκρισε, τὰ εἶχα ὅλα ἐπιθεωρήση ἕνα πρὸς ἕνα... Ἔπειτα αὐτὸ δὲν εἶναι κάτι ποὺ συμβαίνει εὔκολα... Θἄλεγε κανεὶς πὼς κάποιο χέρι ἀνακατεύθηκε...

— Ρολάνδε! ἐφώναξα. Ὁ φελλάχος, ὁ Ἀβδοὺλ Κέρ! Μᾶς ἐκδικήθηκε γιὰ τὴν καμτσικιὰ ποὺ ἔφαγε...

— Ἀσφαλῶς, εἶναι δικό του κατόρθωμα. Καὶ τώρα κινδυνεύομε καὶ θἄναι θαῦμα ἂν σωθοῦμε.

— Τί θὰ κάμωμε; Δὲν θἄταν προτιμώτερο νὰ σταματήσωμε τὸν μοτὲρ καὶ νὰ κατεβοῦμε μὲ βὸλ πλανέ;

— Νὰ κάνωμε ἐδῶ προσγείωσι; Ἀδύνατον.

— Κι' ὅμως...

— Ὄχι, αὐτὸ δὲν γίνεται Θὰ ἐξακολουθήσωμε τὴν πορεία μας μιὰ ποὺ ὁ μοτὲρ μας φαίνεται νὰ λειτουργῆ κανονικά. Μὲ τὴ διεύθυνσι ποὺ ἔχωμε θὰ φθάσωμε στὸ λιμάνι τῆς Μακάλας στὴν Ἀραβία. Ἂν καταρθώσωμε νὰ προσγειωθοῦμε ἐκεῖ δὲν θέλομε τίποτ' ἄλλο.

— Μὰ ἡ βενζίνη μας βρίσκεται στὴ Μασκάτη,

— Τὸ ξέρω μὰ τί σημασία ἔχει αὐτὸ τώρα μιὰ ποὺ χάσαμε τὴν παρτίδα. Καὶ τὴν χάσαμε πρὶν ἀκόμη ἀρχίσωμε. Νὰ πάρη ὁ διάβολος τοὺς φελλάχους ὅλου τοῦ κόσμου.

Συνόδευσε τὴ φράσι του μὲ μιὰ χειρονομία θυμοῦ καὶ δὲν εὕρισκα τί νὰ τοῦ πῶ γιὰ νὰ τὸν καταπραΰνω.

Ἐξακολουθήσαμε τὸ ταξεῖδι μας σιωπηλοὶ καὶ παρακολουθοῦσα μ' ἐντατικὴ προσοχὴ καὶ τὸν παρομικρὸ κρότο τοῦ μοτὲρ ποὺ ἦταν ἡ μόνη μας σωτηρία.

(Ἀκολουθεῖ)

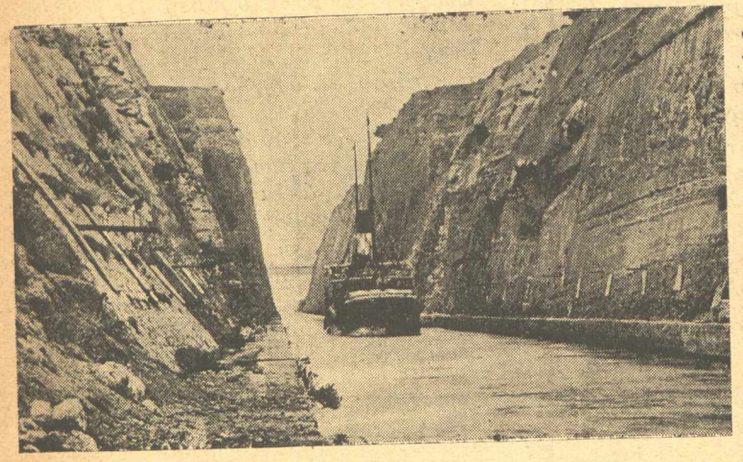

Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου

Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου

Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου ὡς γνωστὸν συνδέει τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα μὲ τὴν Πελοπόννησο καὶ ἔγινε τὸν Ἰούνιον τοῦ 1893. Ἕως τότε τὰ πλοῖα ἠναγκάζοντο νὰ κάμουν τὸν γῦρο τῆς Πελοποννήσου. Ἀλλὰ τὴν πρώτην ἰδέα γιὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου τὴν εἶχε ὁ τύραννος Περίανδρος, ὁ ὁποῖος δὲν κατώρθωσε νὰ ἐκτελέση τὸ ἔργον ἐξ αἰτίας τῶν δυσκολιῶν ποὺ ἐπαρουσίαζε. Ὕστερα ἀπὸ τριακόσια χρόνια ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἄρχισε πάλι τὰς ἐργασίας γιὰ τὴ διόρυξι τοῦ Ἰσθμοῦ, ἀλλὰ τὰς διέκοψε, διότι οἱ σοφοὶ Αἰγύπτιοι ποὺ εἶχαν ἐπιθεωρήση τὰ νερὰ ἀπεφάνθησαν ὅτι τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ ἔχει δυσάρεστες συνέπειες γιὰ τὰς ξηρὰς ποὺ ἦσαν πέριξ

Ἀκολούθως ἐμελέτησαν τὸ σχέδιο τῆς διορύξεως τοῦ Ἰσθμοῦ ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, ὁ Καλιγούλας, ὕστερα ἀπὸ ἕνα αἰῶνα ὁ Νέρων, κατόπιν ὁ Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς, οἱ Ἐνετοί ὁ κυβερνήτης Καποδίστριας καὶ τέλος τὸ 1882 ἐπὶ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α΄. ἔγινεν ἡ ἐπίσημος ἔναρξις τῶν ἔργων τῆς διώρυγος, τὰ ὁποῖα ἀνετέθησαν εἰς μίαν γαλλικὴν ἑταιρίαν, ἐπερατώθησαν ὅμως ἀπὸ ἑλληνικὴν.

Τὸ 1884 κατεσκευάσθη ἡ μεγάλη σιδερένια γέφυρα ποὺ συνδέει τὴν Στερεὰν μὲ τὴν Πελοπόννησον τὸ δὲ 1893 ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς διώρυγος, τὸ μῆκος τῆς ὁποίας εἶναι 6.300 μέτρα τὸ δὲ βάθος 8 μέτρα.

Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου ἀποτελεῖ τὴν συντομωτέραν ὁδὸν γιὰ τὰ πλοῖα ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀδριατικὴ θάλασσα καὶ τὴν Βόρειον Μεσόγειον μὲ διεύθυνσιν τὸ Αἰγαῖον ἢ τὸν Εὔξεινον Πόντον.

Ὁ Πειραιεὺς

Ὁ Πειραιεὺς καὶ ἀπὸ ἐμπορικῆς καὶ ἀπὸ βιομηχανικῆς ἀπόψεως εἶναι ἡ σημαντικωτέρα πόλις τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ κυριώτερος της λιμήν. Θεωρεῖται ὁ τέταρτος τῆς Μεσογείου.

Τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς μπορεῖ νὰ φιλοξενήση 150 συγχρόνως πλοῖα, 200 ἱστιοφόρα καὶ πολλὰ ἄλλα βοηθητικὰ σκάφη, Ἔχει τρεῖς δεξαμενάς, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ δύο εἶναι δημόσιαι καὶ ἡ μία ἰδιωτικὴ τῶν ναυπηγείων Βασιλειάδη.

Σὲ πολὺ μικρὸ σχετικῶς διάστημα ὁ Πειραιεὺς ἐσημείωσε ἀλματικὴν προόδον καὶ μὲ τὰ θαυμάσια λιμενικὰ ἔργα ποὺ ἔγιναν τὰ τελευταῖο χρόνια ἐφοδιάσθη μὲ νέους

Ὁ λιμὴν Πειραιῶς

προβλήτας πλευρήσεως ἀτμοπλοίων μὲ γερανοὺς φορτοεκφορτώσεως, μὲ λιμενικὰ ὑπόστεγα καὶ ἄλλα.

Ἤδη μποροῦν εὐχερέστατα νὰ πλευρίζουν εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς 7—8 φορτηγὰ πλοῖα 4—5 ἐπιβατικὰ καὶ 20—25 τῆς ἀκτοπλοΐας, ἐπικοινωνοῦν δὲ ὅλα μὲ τὴν ξηρὰν μὲ κλιμακογέφυρες καὶ οἱ βάρκες ἔχουν τεθῆ εἰς ἀχρηστίαν.

Ὁ Πειραιεὺς ἀπὸ βιομηχανικῆς ἀπόψεως εἶναι τὸ μεγαλείτερο κέντρον τῆς Ἑλλάδος, διότι περιλαμβάνει σχεδὸν ὅλους τοὺς κλάδους τῆς βιομηχανίας.

Ἔχει λατομεῖα παντὸς εἴδους, ἀλευρόμυλους, ἐργοστάσια σοκολάτας, κονσερβῶν, ἀεριούχων ποτῶν, μακαρονίων καὶ ζυμαρικῶν, λιπασμάτων, πυρίτιδος, φαρμακευτικῶν προϊόντων, σάπωνος. Ἔχει οἰκοδομικὰς βιομηχανίας, μεταλλουργικάς, μηχανολογικάς, βιομηχανίαν δέρματος, ξύλου, νημάτων, χάρτου, καπνοῦ. Περισσότερα τῶν 350 ἐργοστασίων ποὺ ἀπασχολοῦν ὑπὲρ τοὺς 30.000 ἐργάτας.

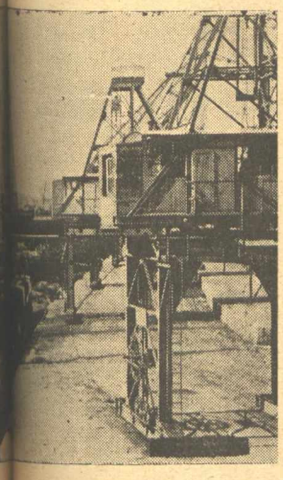

Τὰ Ἔργα τοῦ Μαραθῶνος

Ἀπὸ πολὺ παλὴ ἐποχὴ αἱ Ἀθῆναι ἐθεωροῦντο ὡς μία πολὺ ξηρὰ πόλις καὶ τὰ ἔργα ὑδρεύσεως ποὺ εἶχεν ἀρχίσει ὁ Ἀδριανὸς καὶ εἶχε τελειώσει ὁ Ἀντώνιος Πίος ἦσαν ἐντελῶς ἀνεπαρκῆ. Μεγάλη ξηρασία ἐμάστιζε τὴν πρωτεύουσαν καὶ μὲ τὴν μεγάλην αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ ποὺ παρετηρήθη τὰ τελευταῖα χρόνια τὸ ζήτημα τῆς καλλιτέρας ὑδρεύσεως εἶχε πολλὲς φορὲς μελετηθεῖ ἕως ὅτου τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1925 ἔγινε σύμβασις μὲ τὴν Ἀμερικανικὴν Ἑταιρείαν Γιοῦλεν καὶ τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν καὶ ἤρχισαν τὰ ἔργα ὑδρεύσεως, τὰ ὁποῖα ἐτελείωσαν τὸν Μάϊον τοῦ 1931.

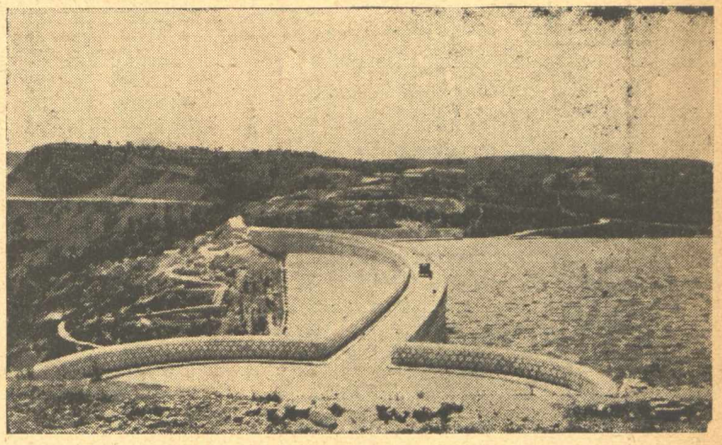

Τὸ φράγμα τοῦ Μαραθῶνος

Τὰ ἔργα τοῦ Μαραθῶνος πρέπει ὅλοι νὰ τὰ ἰδοῦν, διότι πράγματι εἶναι ἄξια μεγάλου θαυμασμοῦ καὶ ἔλυσαν τὸ ἄλυτον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὰ περίχωρα πρόβλημα τῆς ὑδρεύσεως.

Ἐν πρώτοις ἐσχηματίσθη μία μεγάλη τεχνητὴ λίμνη στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ εἶχε γίνει ἡ ὀνομαστὴ μάχη τοῦ Μαραθῶνος τῷ 490 π. Χ· καὶ ἡ λίμνη αὐτὴ ἔχει χωρητικότητα 41.000.000 κυβικῶν μέτρων δηλαδὴ ὅσο νερὸ θὰ μποροῦσαν νὰ καταναλώσουν αἱ Ἀθῆναι καὶ τὰ περίχωρα τρία ὁλόκληρα χρόνια. Ἔχει ἔκτασι 2.400.000 τετραγωνικὰ μέτρα καὶ βάθος 54 μέτρα. Ἐκεῖ μαζεύονται τὰ νερὰ τῶν δύο χειμάρρων Χαράδρου καὶ Βαρνάβα καὶ συγκρατοῦνται μὲ τὸ περί-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 269)

Γαλλικὸ Μυθιστόρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ **RENE VIGO**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ἦταν στὴ Γενεύη ὅταν ἔγινε ἡ κλοπὴ στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Μήπως μὲ τὴν τέχνη του νὰ μεταμφιέζεται μὲ τόση εὐκολία ἐπῆρε τὴ θέσι κανενὸς ἀντιπροσώπου κι' ἔτσι κατώρθωσε καὶ εἰσήχθη στὴν αἴθουσα τῶν Συνεδριάσεων!

Εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸ πιστεύη ὅταν ἔξαφνα θυμήθηκε ὅτι ὁ Μὰκ Δίκσον ἦταν ἐπίσης σὲ τουρνὲ στὸ Σαὶν Ναζὲρ ὅταν εἶχε κλαπῆ κάποια συστημένη ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν Τράπεζα καὶ στὴν Κοπεγχάγη τὴν ἐποχὴ τῆς κλοπῆς τοῦ μαύρου διαμαντιοῦ.

Ὤ! Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὁ Τζὶμ Γουΐλσον καὶ ὁ Μὰκ Δίκσον ἦταν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

Ὁ Ζὰκ ἔτριβε τὰ χέρια του μ' εὐχαρίστησι κι' ἔλεγε:

— Ἐπὶ τέλους σὲ ἀνακάλυψα κύριε Γουΐλσον.

Ἔτρεξε ἀμέσως στὴ διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἐζήτησε ἀκρόασι ἀπὸ τὸν διευθυντή, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθηκε ἀμέσως γιατὶ τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ μας φίλου ἦταν ἀρκετὰ γνωστό.

— Κύριε διευθυντά, τοῦ εἶπε ὁ Ζάκ, ἦλθα νὰ σᾶς ζητήσω νὰ συλλάβετε τὸν μεταμορφωτὴ Μὰκ Δίκσον ἀπόψε τὴν ὥρα ποὺ θὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ Καζίνο.

— Διάβολε! Καὶ γιατί; Ἄλλως τε μοῦ εἶναι ἀδύνατον, δὲν ἔχω ἔνταλμα συλλήψεως.

— Δὲν ἔχετε γι' αὐτόν, ἔχετε ὅμως γιὰ τὸν Τζὶμ Γουΐλσον.

— Πῶς! Αὐτὸς εἶναι ὁ Τζὶμ Γουΐλσον;

— Ὁλόκληρος κύριε διευθυντά.

Ἐξήγησε εἰς τὸν διευθυντὴν πῶς εἶχε ἀνακαλύψη ὅσα ὑπεστήριζε καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Μὰκ Δίκσον συνελαμβάνετο ἐνῷ ὁ «Παρατηρητὴς» ἐκυκλοφοροῦσε εἰς ἰδιαιτέραν ἔκδοσιν μὲ ὅλο τὸ ἱστορικὸν τῆς συλλήψεως τοῦ τρομεροῦ διαρρήκτου.

— Βλέπετε, κύριε διευθυντά, ἔλεγεν ὁ Ζὰκ στὸν διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος του, σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ ὅτι ὁ Τζὶμ Γουΐλσον θὰ συνελαμβάνετο, ἐκράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Ἕνας Συναγωνισμὸς

— Σήμερα, φίλε μου, εἶπεν ἕνα πρωὶ ὁ κ. Μπερνιὲ στὸν νεαρό μας φίλο, θὰ σοῦ δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ προσθέσης μιὰ ἀκόμη ἐπιτυχία στὶς τόσες ποὺ ἔχεις.

— Εἶναι καμμιὰ σκοτεινὴ ὑπόθεσις, κύριε Διευθυντά;

— Ἀρκετὰ σκοτεινή. Ἰδοὺ μὲ λίγα λόγια τὶ συμβαίνει: Ἕνας διάσημος ἐπιστήμων ἔκαμε μία σοβαρὴ ἀνακάλυψι προωρισμένη νὰ καταπλήξη τὸν κόσμο Δὲν ξεύρει κανεὶς σὲ τὶ συνίσταται αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις μὰ τὸ μόνο ποὺ ξέρομε εἶναι ὅτι θὰ γίνουν πειράματα ἐπ' αὐτῆς ἀπόψε στὸ ἐργαστήριο τοῦ κ. Κάρπ.

— Ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ ἐργαστήριο;

— Εἶναι μακρυὰ μεταξὺ Μαρὰν καὶ Ρὸσὲλ δέκα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι.

— Διάβολε! τόσο μακρυά.

— Ἐδῶ ἔγκειται ἡ δυσκολία: Πῶς θὰ φθάση; πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους συναδέλφους σου, ὥστε νὰ ἔχωμε πρῶτοι ἐμεῖς τὴν εἴδησι. Ὁ ἀνταγωνιστής σου Μινουὰ τῆς «Ματὲν» θὰ κάμη ὅτι μπορεῖ γιὰ νὰ μᾶς προλάβη.

— Ἄ μπά! δὲν θὰ μᾶς προλάβη. Σᾶς ὑπόσχομαι μία ἔκτακτη ἔκδοσι δύο ὧρες πρὶν ἀπὸ τὴν συνειθισμένη μας ὥρα. Φεύγω ἀμέσως καὶ θὰ σᾶς τηλεφωνήσω.

— Ὁ κ. Καρρὼ ὅπως οἱ περισσότεροι ἐπιστήμονες δὲν συμπαθεῖ διόλου τοὺς δημοσιογράφους, ἀλλὰ ἂν φθάσης πρῶτος ἴσως σὲ δεχθῆ.

— Θὰ φθάσω πρῶτος, κύριε διευθυντά.

Ἦταν δέκα πρωΐ.

— Ἂν θέλω νὰ φθάσω ἐγκαίρως δὲν πρέπει νὰ χάσω οὔτε λεπτό, εἶπε.

Ἦταν ἀργὰ γιὰ νὰ πάρη τὸ τραῖνο, ἀλλὰ

ἐθυμήθηκε ὅτι ἕνας φίλος του ἀεροπόρος τοῦ εἶχε προτείνει νὰ τὸν πάρη μαζύ του σὲ μία δοκιμαστικὴ πτῆσι ποὺ θὰ ἔκανε

Ἐσταμάτησε τὸ πρῶτο ταξὶ ποὺ συνήντησε μπροστά του, καὶ ἔδωσε στὸν σωφὲρ τὴν διεύθυνσι:

— Στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀρλὺ καὶ ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς.

Τὸ ταξὶ ἐξεκίνησε καὶ σὲ λίγο περνοῦσε τὴν Ἰταλικὴ πόλη.

— Γιατὶ δὲν πέρνεις τὸν δρόμο τῆς Ὀρλεάνης; εἶπε ὁ Ζὰκ σὲ λίγο ἔκπληκτος.

— Γιατὶ ξέρω κάποιο δρόμο ποὺ πιάει πιὸ γρήγορα, ἀπήντησεν ὁ σωφέρ, ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ φίλος μας ἀντελήφθη ὅτι εἶχεν πάρη ἐντελῶς ἀντίθετη διεύθυνση καὶ ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ.

— Εἶσαι τρελλός, εἶπε, δὲν ξέρεις τὸν δρόμο σου!..

Ὁ σωφὲρ δὲν ἀπήντησε μόνον ηὔξησε τὴν ταχύτητα καὶ τότε πιὰ ὁ Ζὰκ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη ὅτι εἶχε πέση θῦμα κάποιας συμπαιγνίας. Δὲν τὰ ἔχασε ὅμως, ἔβγαλε τὸ περίστροφό του τὸ ἀκούμπισε στὸ κεφάλι τοῦ σωφὲρ καὶ τοῦ ἐφώναξε:

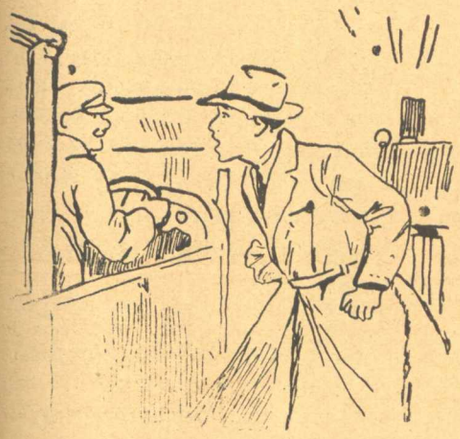

— Ἄλτ! γιατὶ ἀλλοιῶς πυροβολῶ:

Ἡ ἀπειλὴ ἔφερε ἀμέσως ἀποτέλεσμα.

Τὸ αὐτοκίνητο ἐσταμάτησε ἀπότομα καὶ ὁ σωφὲρ ἀφῆκε τὸ βολὰν τρομαγμένος κι' ἐσήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια του.

Τότε ὁ Ζὰκ ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ τοῦ ἐφώναξε:

— Τὶ σημαίνει αὐτό;

— Σημαίνει ὅτι μὲ εἶχαν πληρώσει νὰ σᾶς πάω μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Ποιὸς σ' ἐπλήρωσε;

— Ὁ δημοσιογράφος κ. Λινοκᾶ μοῦ ἔδωσε χίλια φράγκα.

— Ἄ ὥστε ἐνδιαφέρεται νὰ μὲ ἀπομακρύνει: Καὶ πῶς ἤξερε πὼς θὰ πάρω ἐσένα;

— Ἤξερε πὼς θὰ πάρετε ταξὶ καὶ μὲ πλήρωσε νὰ περιμένω κάτω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα σας.

— Θαυμάσια: Τώρα θὰ μὲ πᾶς ἀμέσως στὸ ἀεροδρόμιο χωρὶς νὰ χάσης οὔτε λεπτό.

— Μά...

— Ὄχι ἀντιρρήσεις. Θὰ κάτσω στὸ πλάϊ σου καὶ θὰ μὲ πᾶς ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς. Μὴ ξεχνᾶς πὼς ἔχω καὶ περίστροφο... Δὲν πιστεύω νὰ μὲ ἀναγκάσης νὰ τὸ μεταχειρισθῶ;

Ὁ σωφὲρ ἐκατάλαβε πὼς ὁ φίλος μας δὲν ἀστειευόταν καὶ ἐξεκίνησε ἀμέσως.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ ἀεροδρόμιο ὁ φίλος τοῦ Ζὰκ εἶχε ἤδη ἀπογειωθῆ καὶ ἔκανε βόλτες ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο.

Ὁ Ζὰκ χωρὶς καθόλου νὰ τὰ χάση ἐζήτησε ἀμέσως νὰ ἰδῆ τὸν διοικητὴ τοῦ ἀεροδρομίου καὶ δείχνοντας τὴν ταυτότητά του δὲν ἄργησε νὰ τὸ κατορθώση.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ ἔργα τοῦ Μαραδῶνος

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 267)

φημον φράγμα, τὸ ὁποῖον κατεσκευάσθη καὶ θεωρεῖται ὡς τὸ μοναδικὸν ἴσως φράγμα τοῦ κόσμου.

Τὸ φράγμα αὐτὸ εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ σκυροκονίαμα καὶ εἶναι σκεπασμένο μὲ μάρμαρο ἔχει δὲ ὕψος 54 μέτρα, μῆκος 285 καὶ πάχος 48 μέτρα.

Τὰ ἔργα γιὰ τὴν κατασκευή του ἄρχισαν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1926 καὶ ἐτελείωσαν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1929.

Τὸ νερὸ τῆς τεχνητῆς λίμνης διοχετεύεται μὲ ὑπόγειον σήραγγα μήκους 13.399 μέτρων εἰς τὴν Χελιδονοῦ διὰ τὴν κατασκευὴν δὲ τῆς ὅλης σήραγγος ἐχρειάσθησαν τεσσεράμισι χρόνια.

Ἀπὸ τὸ σημεῖον ἐξόδου τῆς σήραγγος εἰς τὴν Χελιδονοῦ τὸ ὕδωρ διοχετεύεται εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις ὅπου καθαρίζεται, ἀπ' ἐκεῖ δὲ διοχετεύεται πάλι εἰς ἄλλας εἰδικὰς ἐγκαταστάσεις ὅπου διυλίζεται, οὕτως ὥστε νὰ καταστῆ ἀπολύτως πόσιμο καὶ διαυγές,

Τὸ ὅλο σύστημα τῶν Ἔργων ὑδρεύσεως ὑπολογίζεται ἱκανὸν νὰ παρέχη 75-80 λίτρας ἡμερησίως ἀνὰ κάτοικον διὰ πληθυσμὸν 800.000 κατοίκων.

Τὰ παιγνίδια τῆς Λιλῆς

Θὰ θυμᾶστε βέβαια, παιδιά μου, τί τράβηξε ἡ μικρή μας φίλη ἡ Λιλὴ ἀπὸ τὰ παιχνίδια της, ποὺ ὅλα μαζὺ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τὴν ἐκδικηθοῦν, γιὰ τὴν λίγη ἀγάπη ποὺ τοὺς ἔδειχνε.

Ὅταν ἡ Λιλὴ ἔπειτα ἀπὸ τὸ μούσκεμα ποὺ παθε στὸ Φάληρο, βρέθηκε μέσα

στὸ κρεββάτι της, δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ συγκρατήση τὴ λύπη της καὶ μεγάλα δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλᾶνε στὰ μαγουλάκια της.

Τὰ παιχνίδιατης μαζεμένα ὅλα σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς κάμαρας της ἄκουσαν τὸ κλᾶμμα της κι ἄρχισαν νὰ ψιθυρίζουν ἀναμεταξύ τους:

— Τὸ παραξηλώσαμε νομίζω, εἶπε ὁ χαρταετός.

— Πρέπει νὰ κάνουμε ἀνακωχή, συμβούλευσε τὸ πατίνι.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ποὺ λογικευθήκατε, φώναξε ἀπὸ μιὰ γωνιὰ μιὰ χαριτωμένη κουκλίτσα μὲ ὁλόξανθα μαλλιά. Γιατὶ ὅ,τι κι ἂν λέτε ἐγὼ ξέρω καλὰ πὼς ἡ μητεροῦλα μου ἡ Λιλή, εἶναι κατὰ βάθος πολὺ καλή, φθάνει νὰ δῆτε πώς μὲ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της. Μονάχα νά, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι πάντα ἥσυχος μαζύ της, γιατὶ ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.δὲν ξέρετε πῶς θὰ σᾶς φερθῆ. Τώρα ὅμως πιὰ μὲ τὰ μαθήματα ποὺ τῆς δώσατε εἶμαι βέβαια πὼς θὰ κατάλαβε, ὅτι κι' ἐμεῖς τὰ παιχνίδια δὲν εἴμαστε ἄψυχα πράγματα καὶ πὼς πρέπει νὰ μᾶς ἀγαπάει στ' ἀλήθεια, ἂν θέλη νὰ τὴν ἀγαποῦμε κι ἐμεῖς.

Ἔξαφνα ὅμως ἐνῶ ἡ κουκλίτσα ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια τὸ κρεββατάκι τῆς Λιλῆς ἄρχισε νὰ τρίζη.

— Σούτ, σούτ, σούτ! εἶπαν τὰ παιχνίδια τὸ ἕνα στὸ ἄλλο.

Ἡ Λιλὴ ὅμως ποὺ κάτω ἀπὸ τὸ ἁπαλὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ εἶχε πηδήση ἔξω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της ἔτρεξε κοντά τους.

— Τἄκουσα ὅλα τοὺς φώναξε, σκουπίζοντας τὰ μάτια της, καὶ πρὶν κοιμηθῶ θέλω νὰ σᾶς πῶ, πὼς ποτέ, ποτὲ πιὰ δὲν θὰ εἶμαι κακιὰ μαζύ σας. Ὅσο γιὰ σένα, εἶπε στὴν κουκλίτσα της σηκώνοντας την στὰ χέρια της καὶ φιλώντας την γλυκά, θὰ σὲ πάρω νὰ κοιμηθῆς μαζύ μου, καὶ θὰ εἶσαι ἀπὸ σήμερα ἡ βασιλοπούλα τῶν παιγνιδιῶν μου, γιατὶ μ' ὅλο ποὺ ἤμουνα κακιὰ μαζύ σου δὲν ἔπαυσες νὰ μ' ἀγαπᾶς. Μὰ θὰ δῆς, ἐξ αἰτίας σου κανένα παιχνίδι μου πιὰ δὲν θἄχη παράπονα μαζύ μου.

Ὅπως τὸ ὑποσχέθηκε ἡ μικρὴ ἔτσι κι' ἔγινε. Ἀπὸ κείνη τὴ βραδυά, ἡ Λιλὴ καὶ τὰ παιχνίδια της ζήσανε σὰν ἀγαπημένοι φίλοι.

Παιδικὸ Γέλιο

Ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἀβία...

—Εἶναι πλούσιος ὁ ἀδελφός σου;

—Βέβαια ἡ ἀστυνομία τοῦ Σικάγου προσφέρει χίλια δολλάρια σὲ ὅποιον τὸν παραδώση ζωντανὸ ἢ πεθαμένο.

× × ×

Στὸ δικαστήριο

—Λέγε, κατηγορούμενε, ὄνομα, ἐπώνυμον, ἡλικία ἐπάγγελμα.

—Ὅσο γιὰ ὄνομα, ἐπώνυμο καὶ ἡλικία, πάει καλά, κύριε πρόεδρε, μὰ γιὰ ἐπάγγελμα μὲ βάζετε σὲ δύσκολη θέσι.

× × ×

Σὲ μία συγκέντρωσι

Ὁ ρήτωρ.—Δὲν θὰ ὑπάρχει πλέον διαφορὰ τάξεων. Θὰ ἔχωμε ὅλοι τὴν ἴδια θέσι...

Ἕνας ἀκροατής.—Ζήτω! Κάτω ἡ τρίτη θέσις, θὰ ταξιδεύωμε ὅλοι πρώτη!

× × ×

Μεταξὺ φίλων

—Ἔλα νὰ γευματίσης μαζύ μας, σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν κάναμε τίποτε ἰδιαίτερο γιὰ σέ.

—Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ προτιμῶ τότε νὰ ἔλθω κάποια ἄλλη μέρα ποὺ θὰ κάμετε κάτι ἰδιαίτερο γιὰ μέ.

× × ×

Παρηγορία

—Πρόσεχε, Γιάννη, θὰ ῥίξης ὅλη τὴ σάλτσα ἀπάνω μου.

—Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία, ἔχει κι' ἄλλη στὴν κουζίνα.

Στὰ μπάνια

Ἕνας λουόμενος στὸ φύλακα:

—Ἀδύνατον νὰ εὕρω τὸ παντελόνι μου, τί συμβαίνει;

Καὶ ὁ φύλακας:

— Εἶσθε βέβαιος πὼς τὸ φορούσατε ὅταν ἤρθατε;

***

Στὸ δικαστήριο

Ὁ Πρόεδρος: Ἔχεις καταδικασθῆ ἄλλη φορά;

Ὁ κατηγορούμενος: Ἴσως κύριε Πρόεδρε, ἀλλὰ δὲν μοῦ ξανασυνέβηκε ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια.

Ὁ Πρόεδρος: Καὶ πῶς αὐτό;

Ὁ κατηγορούμενος: Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἤμουν στὴν φυλακή.

***

Προβλεπτικότης

Δύο ταξιδιῶτες φθάνουν σ' ἕνα πανδοχεῖο ποὺ ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι καθαρό.

— Καλὰ θὰ κάνουμε νὰ σκουπίσουμε τὰ ποτήρια μας πρὶν πιοῦμε νερό, λέει ὁ ἕνας.

—Καὶ τὶς πετσέτες ποὺ θὰ τὰ σκουπίσουμε μὲ τί θὰ τὶς σκουπίσουμε, ρωτᾶ ὁ ἄλλος;

***

Εὐλογοφανὴς ἀπόδειξις

— Εἶσθε βέβαιος κύριε πὼς ὁ ζητιάνος ποὺ ἐλεήσατε εἶναι κωφάλαλος;

— Καὶ βέβαια μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος.

***

Μία ἀπορία

— Μὴν ξεχνᾶς τὴν ἱστορία τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἔτρωγε πολὺ βιαστικὰ καὶ πέθανε πρὶν προφθάση νὰ φάη τὴν πάστα του, λέγει ἡ μητέρα στὴν Ἑλενίτσα.

— Καὶ ἡ πάστα τότε τί ἔγινε, ρωτάει ἡ Ἑλενίτσα μὲ ἀπορία;

* * *

Τὸ πρόβλημα

Ἕνα κατάστημα, ποὺ πουλάει γοῦνες ἔχει στὴν βιτρίνα του μιὰ τίγρι ταριχευμένη μ' ἕνα βέλος σφιγμένο στὴν καρδιά της.

Ὁ κόσμος ὅλος στέκεται καὶ θαυμάζει τὸ περίφημο θηρίο.

Μεταξὺ τῶν περιέργων εἶναι καὶ ὁ Γιαννάκης, μὲ τὸν πατέρα του. Κι' ἐνῷ κυττάζει μ' ὀρθάνυκτα τὰ μάτια γυρίζει μ' ἀπορία κι' ἐρωτᾶ τὸν πατέρα του:

— Μπαμπά, πῶς τὴν σκότωσαν τὴν τίγρι χωρὶς νὰ σπάσουν τὸ τζάμι;

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΜΟΡΦΩΝΕΣΤΕ

Οἱ Οὐρανοξύστες

Οἱ οὐρανοξύστες ποὺ κτίζονται στὴν Ἀμερικὴ, τὰ πανύψηλα δηλαδὴ ἐκεῖνα κτίρια μὲ 25 ὡς 40 πατώματα ἔχουν τὰ πλεονεκτήματα τους, ἀλλὰ ἔχουν καὶ μειονεκτήματα, δὲν εἶναι ὡραῖα καὶ μάλλον ἀσχημίζουν μποροῦμε νὰ ποῦμε μιὰ πόλι, ἀλλὰ εἶναι οἰκονομικά, γιατὶ ἕνα καὶ μόνον οἰκόπεδο μπορεῖ νὰ χρησιμεύση γιὰ νὰ γίνουν πολλὲς κατοικίες.

Οἱ ἀμερικανοὶ ἀρχιτέκτονες ἐξεθείαζαν τοὺς οὐρανοξύστας ὅτι ἀντέχουν κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς, ἀλλὰ ἡ μεγάλη πυρκαΐα ποὺ εἶχε γίνει τὸ 1912 στὴ Νέα Ὑόρκη ἀπέδειξε ὡς πολὺ λανθασμένη τὴ γνώμη τους, γιατὶ ναὶ μὲν τὰ σπίτια αὐτὰ γίνονται ὅλο ἀπὸ μπετὸν ἀρμὲ ποὺ εἶναι γνωστὸ ὅτι προστατεύει ἀπὸ τὴν φωτιὰ, ἀλλὰ κάθε κτίριο ἔχει πάντα κουφώματα ἑπομένως ἔχει ὑλικὸ γιὰ κάψιμο καὶ ἐξαιτίας τοῦ μεγάλου ὕψους τοῦ κτιρίου σχηματίζεται ἕνα εἶδος καπνοδόχου ποὺ συντελεῖ στὴν ἐξάπλωσι τῆς φωτιᾶς. Εἶναι καὶ κάτι ἄλλο. Δὲν ὑπάρχουν οὔτε σκάλες τόσο ψηλὲς γιὰ τοὺς πυροσβέστες οὔτε ἀντλίες ποὺ νὰ μποροῦν νὰ πετάξουν τόσο ψηλὰ τὸ νερό. Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ πυρκαϊὰ τοῦ 1912 ὑπῆρξε κατα στρεπτικὴ γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη,

Τὸ ὀρυκτὸ ἁλάτι

Τὸ ἁλάτι ποὺ χρησιμοποιοῦμε στὸ φαγητό μας βγαίνει ἀπὸ τὴ θάλασσα καθὼς ξεύρωμε, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ τὸ ὀρυκτὸ ἁλάτι ποὺ βρίσκεται μέσα στή γῆ. Στὴ Γαλλία ὑπάρχουν πολλὰ μεταλλεῖα ἀπὸ ὀρυκτὸ ἁλάτι καὶ αὐτὰ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἀπέραντα στρώματα ἀπὸ χλωριοῦχον σόδιον ποὺ ἔχουν σχηματισθῆ μὲ διάφορες γεωλογικὲς μεταβολὲς ποὺ ἐπέρχοντοι

Στὴν Κῖνα ὑπάρχουν ἐπίσης πολλὰ μεταλλεῖα ὀρυκτοῦ ἁλατιοῦ ποὺ τὰ ἐκμεταλλεύονται ἀπὸ τὸν δέκατο ἕβδομο αἰῶνα μόνο ποὺ κάθε χρόνο ἀναγκάζονται νὰ σκάβουν πιὸ βαθιὰ γιὰ νὰ βρίσκουν ἁλάτι καὶ ἐπειδὴ ἡ μεταφορὰ τοῦ ἁλατιοῦ ἀπὸ τόσο βάθος θὰ ἦταν πολὺ δύσκολη δεδομένου ὅτι τὸ σημερινὸν βάθος ὑπερβαίνει τὰ χίλια μέτρα οἱ Κινέζοι ποὺ τοὺς νομίζωμε κουτοὺς βρῆκαν τὸν τρόπο νὰ μεταφέρουν εὔκολα τὸ ὀρυκτὸ ἁλάτι.

Ἐγκατέστησαν ἕνα διπλὸ σωλῆνα νεροῦ ὁ ἕνας στέλνει τὸ νερὸ κάτω καὶ λυώνει τὸ ἁλάτι καὶ ὁ ἄλλος ἀνεβάζει ἐπάνω τὸ ἁλατισμένο νερό.

Ὅταν φθάσει στὴν ἐπιφάνεια ἐξατμίζεται τὸ νερὸ καὶ μαζεύουν τὸ ἁλάτι. Μὲ αὐτὸ τὸ σύστημα βγάζουν 300.000 τόννους ἁλάτι τὸν χρόνο.

Τὸ ἰσχυρότερο μικροσκόπιο

Ὅλοι ξεύρετε τὶ εἶναι τὸ μικρασκόπιο, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ ἴσως δὲν ξεύρετε εἶναι ὅτι πέραν μιᾶς ὡρισμένης ἀποστάσεως τὸ μικροσκόπιο καθίσταται ἀνίσχυρο.

Πολλαὶ προσπάθειαι ἔγειναν, ὥστε νὰ αὐξηθῆ ἡ δύναμις τῶν διαφόρων φακῶν, ἀλλὰ ἀπέβησαν μάταιαι μέχρις ὅτου ἀνεκαλύφθη ὅτι δὲν ἦσαν οἱ φακοὶ ποὺ ἔπταιαν, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ σύστασις τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἡ ὁποία δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ διακρίνουμε τὰ κατ' ἐξοχὴν μικρὰ σώματα.

Κατόπιν τῆς ἀνακαλύψεως αὐτῆς ἐμελετήθη ἡ παρέμβασις ἑνὸς δίσκου ἱκανοῦ νὰ ἀπορροφᾶ ὅλας τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος πλὴν τῶν γαλαζίων. Ὑπὸ τὸ γαλάζιο δὲ αὐτὸ φῶς κατέστη δυνατὴ ἡ παρατήρησις λεπτομερειῶν ποὺ διαφορετικὰ ἦσαν τελείως ἀθέατοι.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ γαλάζιο φῶς εἶναι πολὺ κουραστικὸ γιὰ τὸ μάτι ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ ἐτελειοποιήθη μὲ χρησιμοποίησιν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων.

Ἀλλὰ νέες δυσκολίες ἐπαρουσιάσθησαν:

Τὸ μάτι ἦταν ἀνίκανο νὰ διακρίνη τὰς ὑπεριώδους ἀκτίνας. Γιὰ νὰ ὑπερπηδηθῆ ὅμως καὶ ἡ δυσκολία αὐτὴ τὸ μάτι ἀντικατεστάθη μὲ φωτογραφικὴ πλάκα πάνω στὴν ὁποία ἀποτυποῦνται τὰ σώματα ποὺ θέλουμε νὰ μελετήσουμε τόσο ηὐξημένα εἰς ὄγκον, ὥστε καὶ ἡ παραμικρότερη λεπτομέρεια εἶναι καταφανής.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Ἡ Μάγκη

Ἡ Μάγκη!!! Μὰ ποιὰ εἶναι αὐτή, ἡ περιβόητη Μάγκη. Ἁπλούστατα ἡ μικρούλα μου ἡ γατίτσα ἡ τρελλὴ θεότρελλη Γκιού—Γκιοὺ ὅπως τὴ λέω χαϊδευτικά. Μὰ ὅποιος καὶ νὰ τὴν δῆ θὰ τὴν ἀγαπήση. Εἶναι ἡ Γκιού—Γκιοὺ μιὰ χαριτωμένη κάτασπρη μικρούλα γατίτσα μὲ πορτοκαλιὰ στίγματα, ποὺ φαντάζουν σὰν μπουκετάκια γαζίες. Ἔχει ἕνα κεφαλάκι τόσο δὰ μικρούλικο στολισμένο μὲ τὰ πιὸ ἔξυπνα ματάκια. Ὤ! τὰ ματάκια της εἶναι ἑκεῖνα ποὺ μὲ ξετρελλαίνουν, στρογγυλὰ-στρογγυλὰ μ' ἕνα πράσινο ὡραῖο χρῶμα χτυπητό.

Ὅταν μὲ βλέπει τρέχει καὶ σκαρφαλώνει ἀπάνω μου, κι' ἀρχίζει τὰ παιχνίδια.

Μιὰ μέρα ἀκουμπισμένη στὸ παράθυρο, ἀκούω ἕνα χαρούμενο νιάου-νιάου. Κυττάω ἀπὸ δῶ, ἀπὸ κεῖ, κι' ὅταν ἀντήχησε ἀρκετὲς φορὲς τὸ νιάου βλέπω τὴ Μάγκη, ἀνεβασμένη στὴ κορυφὴ ἑνὸς δένδρου τῆς αὐλῆς, ποὺ βρισκόταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐ! Μόλις κατάλαβε ὅτι τὴν εἶδα, ἀπὸ τὴν χαρά της, ἔτρεχε ἀπάνω στὰ κλαδιά.

Τὸ ἀποτέλεσμα ποιὸ ἦταν παρα-αλῶ; Ἔπεσε. Ἀλλὰ δὲν ἔφτανε μόνο αὐτό. Ὁ ἀδελφός μου εἶχε κρεμάσει ἕνα σίδερο στὸ δέντρο. Μὲ τὸ πέσιμο τῆς Μάγκης, ἔπεσε καὶ κεῖνο καὶ τὴν χτύπησε στὸ ποδαράκι της ἀρκετά. Μ' ὅλο τὸ αἷμα ποὺ τρεχε ἤρθε κατ' εὐθεῖαν σὲ μένα. Τὴν ὥρα ποὺ τῆς ἔδενα τὸ ποδαράκι, κυττῶντας με μοῦγλυφε τὸ χέρι. Ἦτανε τὸ εὐχαριστῶ της. Κάτι τέτοια λοιπὸν ζῶα δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τὰ ἀγαπάη;

Ἐλ. Σπυροπούλου

Καλλιθέα τῇ 29/9)1933

Φθινόωρο

Ἡ φύσις εἶναι μελαγχολική. Μαῦρα καὶ ἀσημένια σύννεφα περνοῦν στὸν ὡς χθὲς ἀκόμη καταγάλανο οὐρανὸ καὶ προμηνοῦν βροχή. Καθισμένη στὸ δωμάτιό μου ἀναπολῶ τὸ ὄμορφο καλοκαιράκι. Ἀναπολῶ τὶς στιγμὲς ποὺ καθισμένη κάτω ἀπὸ τὰ καταπράσινα δένδρα καὶ ἀπὸ τὸν γαλάζιο οὐρανό, αἰσθανόμουν ἀκούγωντας τὸ γλυκὸ τραγούδι τῶν πουλιῶν καὶ παρακολουθῶντας τὰ τρελλὰ φτερουγίσματα κάποιας πεταλλούδας, τὸ δροσερὸ ἀβράκι μυρωμένο ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν νὰ μὲ χαϊδεύη.

Ἡ φύσις τότε στολισμένη μὲ τὰ καταπράσινα δένδρα καὶ μὲ τὰ πολύχρωμα μυρωμένα λουλουδάκια της, ἐδέχετο μὲ χαρὰ τὶς θερμὲς ἀχτίδες τοῦ ξανθοῦ Φοίβου ποὺ ἀναζωογονοῦσε τὰ πάντα. Ἔξαφνα κάτι μικρὰ κτυπήματα στὰ τζάμια τοῦ παραθύρου μὲ ἔβγαλαν ἀπὸ τοὺς στοχασμούς μου. Κυττάζω ἔξω καὶ βλέπω ὅτι ἄρχισε νὰ βρέχη. Στὴν ἀρχὴ χονδρὲς στάλες πέφτουν μὲ βία στὴ γῆ καὶ σὲ λίγο μιὰ ραγδαία βροχὴ λούζει τὰ πάντα. Σὲ λίγο ἡ βροχὴ σταματᾶ. Κάποια φοβισμένη ἀχτῖδα ποὺ κατώρθωσε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ μαῦρα σύννεφα, στέλνει ἕνα ἀπαλὸ καὶ φοβισμένο φῶς στὴ φύσι ποὺ τὴν κάνει νὰ φαίνεται πιὸ μελαγχολική...

Καρυάτις

Σεπτέμβριος 1933

Τὸ Ἡλιοβασίλεμα

Στὴν δῦσι ἕνα ῥόδινο χρῶμα πλαισίονε τὸν οὐρανὸ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ γέρνη κουρασμένος πίσω ἀπὸ τὰ πανήψυλα βουνὰ αἱ τελευταίες πορφυρένις ἀχτίδες του κοκκίνιζαν τὰ πάντα. Στὴς μακρινὲς βουνοκορφὲς ἔλαμπαν οἱ χλωμὲς τελευταῖες ἀναλαμπὲς τοῦ λυκόφωτος.

Ὁ ἥλιος ἔσβυνε δειλὰ πίσω ἀπὸ τοὺς θαλασσοδαρμένους βράχους ἡ θάλασσα ἀκούραστα ἔγλυφε τὴν ἄμμουδιά. Μιὰ ψαροποῦλα φάνηκε μαζεύοντας τὰ κατάλευκα πανιά της, τὰ νυχτοπούλια, ἄρχισαν πάλι τὸ μονότονο τραγούδι τους μὲ τὴ στρίκληκη φωνή τους καὶ σὲ λίγο, τὰ πάντα ἡσύχασαν σκεπασμένα μὲ τὸ μαῦρο πέπλο τῆς νύχτας.

Ὁ Μικρὸς Ρεπόρτερ

Τρίκκαλα 24 Σεπ)βρίου 1933

Γιὰ νὰ γελᾶτε

Μία παράκλησις

Ἕνας ἀπελπισμένος λέγει:

—Ἀχ! Παναγιά μου πάρε με, καὶ γὼ στὴ χάρι σου θὰ σοῦ φέρω μιὰ λαμπάδα ἴσα μὲ τὸ μπόϊ μου. (;!)

Ὁ γέρος καὶ οἱ μυῖγες

Πάνω ο' ἕνα γέρο ποὺ κοιμᾶται κάθονται μερικὲς μυῖγες οἱ ὁποῖες τὸν ἐνοχλοῦν διαρκῶς. Ἀπ' τὰ πολλὰ ξυπνάει ὁ γέρος καὶ φωνάζει θυμωμένος.

—Ἐ μωρὲ μυῖγες θὰ μ' ἀφήσετε ὕσηχο ἢ θ' ἁρπάξω καμμιὰ καρέκλα...!

Οἱ ῥόδες κυλοῦν

Ὁ μικρὸς Τζὰκ λέει στὴ μαμά του ἐνῶ βλέπει τὸ τραῖνο νὰ τρέχει:

—Μαμάκα γιὰ κύτταξε, οἱ ῥόδες τοῦ τραίνου κυλᾶνε.

Πᾶνος Στρατηγέας

Εἰς τὸ Δικαστήριον

Ὁ Πρόεδρος.—Ὥστε λοιπὸν ἄρχισαν νὰ κτυπιοῦνται μὲ δυὸ καρέκλες. Καὶ σεῖς δὲν ἐπροφθάσατε νὰ τοὺς χωρίσετε.

Ὁ Μάρτυς.—Θὰ ἐδοκίμαζα ἂν εὕρισκα καὶ τρίτη καρέκλα.

Πρόοδος

—Πῶς πηγαίνεις στὰ γερμανικά, προοδεύεις καθόλου.

—Βέβαια. Στὴν ἀρχή, δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί μοῦ ἔλεγε ὁ καθηγητής. Τώρα δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβη ὁ καθηγητὴς τί τοῦ λέω ἐγώ.

Ἀνταλλαγὴ φιλοφρονήσεων

—Ὤ, φίλε μου Γιάννη, εἶχα νὰ σὲ δῶ πέντε χρόνια τὸ λιγώτερο.

—Ἐγὼ Κώστα μου, εἶχα νὰ σὲ ἰδῶ περισσότερο καιρὸ ἀκόμη.

Ἄλκιμος

Ὁ δάσκαλος: Μίμη, ποιὸς ἦταν ὁ Νέρων;

Μίμης: Τὸ σκυλάκι ποὺ εἶχαμε, κύριε.

Ἀτθὶς

Ἑτοιμότης

Ὁ δάσκαλος (στὶς πρῶτες βοήθειες): Τοτό, ὅταν δοῦμε ἕνα ποὺ πνίγεται στὴ θάλασσα, τί πρέπει νὰ κάνωμε ;

Τοτός: Νὰ πάρουμε τὰ ροῦχα του, γιὰ νὰ μὴν τοῦ τὰ κλέψουν.

Ἀπορία

Στὸ μάθημα τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, ὁ διδάσκαλος: Νίκο, ἂν σοῦ ἔδινα μιὰ σοκολάτα τί θὰ ἔλεγες;

Νίκος: Ποῦ εἶναι ἡ σοκολάτα! Δὲν τὴν βλέπω.

Καρυάτις

Φρόντιζε τὸ Σπίτι σου

Μιὰ πλούσια νοικοκυρὰ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ σπίτι της στοὺς ὑπηρέτας καὶ τὶς ὑπηρέτριες, ἀλλὰ παρετήρησε ὅτι τὰ οἰκονομικά της δὲν ἐπήγαιναν διόλου καλὰ καὶ ἡ περιουσία της ἠλαττώνετο ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ πάη εἰς τὸν πνευματικὸν τῆς ἐνορίας της νὰ ζητήση τὴν συμβουλήντου.

Ὁ πνευματικός, γέρος πολὺ συνετός, ἀφοῦ ἄκουσε τὸν τρόπον τῆς διοικήσεως τοῦ σπιτιοῦ της ἐκατάλαβε τί εἶχε συμβεῖ.

Ἐμπῆκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο βρῆκε ἕνα κιβώτιο καὶ ἐγύρισε καὶ τὸ ἔδωσε στὴν νοικοκυρὰ λέγοντάς της: «Τὸ κιβώτιο αὐτό, κόρη μου, νὰ τὸ περιφέρης ἕνα χρόνο τακτικὰ κάθε μέρα τρεῖς φορὲς στὸ μαγειριό, στὴν ἀποθήκη, στοὺς σταύλους, καὶ εἰς ὅλο τὸ σπίτι, κι' ἔτσι θὰ διορθωθοῦν τὰ οἰκονομικά σου.

Ἡ ἀγαθὴ νοικοκυρὰ ἔκαμε ὅπως τῆς εἶπε ὁ πνευματικός.

Πρῶτα ἐπήγαινε στὴν ἀποθήκη κι' εὕρισκε τὸν ὑπηρέτη νὰ ἔχει κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὸ σακάκι του 1—2 μπουκάλια κρασί. Εἰς τὸ μαγειριὸ τὴν νύκτα εὕρισκε τὶς ὑπηρέτριες νὰ ἑτοιμάζουν γλυκὰ γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

Μετὰ ἕνα χρόνο παρέδωσε τὸ κιβώτιο στὸν πνευματικὸ κατευθυνσιασμένη.

Ὁ πνευματικὸς τότε ἄνοιξε τὸ κιβώτιο καὶ εἶπε: «τὸ περιεχόμενο τοῦ κιβωτίου κόρη μου, σοῦ τὸ χαρίζω».

Ὅταν τὸ ἄνοιξε ἔβγαλε καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα χαρτὶ ποὺ ἔγραφε: «Γιὰ νὰ βρίσκωνται σὲ καλὴ κατάστασι τὰ οἰκονομικά σου, πρέπει σὺ ἡ ἰδία νὰ τὰ ἐπιβλέπης καὶ νὰ μὴ ἀφήνης τοὺς ὑπηρέτας νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν.

Ἄλκιμος

Ὁ Βασιλικός μου

Φουντωτός, καταπράσινος καὶ περίφανος περνάει ὁ βασιλικός μου τὴν μικρὴ ζωούλα του στὴν γλάστρα ποὺ τὸν ἔχω φυτεύσει. Τὸ πρωῒ θὰ σηκωθῆ καὶ θὰ ρουφήξη ἀχόρταγα τὸν μυρωμένο ἀέρα. Ὕστερα θὰ δεχθῆ μὲ εὐχαρίστησι το δροσερὸ νεράκι ποὺ θὰ τοῦ προσφέρω καὶ θὰ πιάση τὴν κουβέντα μὲ τὰ ἄλλα λουλούδια :

—Καλημέρα, κυρὰ Λεμονιά.

—Καλημέρα, κὺρ Βασιλικέ, τὶ κάνετε ;

—Καλά, εὐχαριστῶ, δὲν νομίζετε μάλιστα πὼς αὐτὲς τὶς μέρες ἔχω πολὺ φουντώσει κι' εἶμαι μιὰ χαρά ;

—Δὲ λέω, ἀλλὰ κυττᾶξτε καὶ τὸ λεμόνι ποὺ κρέμεται στὸ κλαρί μου, δὲν εἶναι σὰν κεχριμπάρι ;

—Χμ ! ἕνα λεμόνι, λέει ὁ βασιλικὸς καὶ ἀρχίζει ὁ καυγάς, Παρ ὀλίγο νὰ πιασθοῦν καὶ στὰ χέρια μάλιστα, ἀλλὰ ἡ εὐγενικιὰ ὀρτένσια μπαίνει στὴ μέση καὶ τοὺς χωρίζει.

Μιὰ μέρα ποὺ πῆγα νὰ τὸν ποτίσω ὅμως βρίσκω τὸν βασιλικό μου σὲ κακὸ χάλι, μαραμένο, κι' ἐλεεινόν. Ἦταν βαρειὰ ἀρρωστος. Ἄρχισα ἀμέσως τὰ γιατροσόφια, τὸν ράντιζα πρωῒ καὶ βράδυ, καὶ σιγὰ σιγὰ τὸν ἔβλεπα νὰ ἀναστένεται πάλι.

Δὲν φαντάζεσθε τὴν χαρά μου ὅταν ἕνα πρωῒνὸ τ' Αὐγούστου τὸν εἶδα πάλι σὰν καὶ πρίν, φουντωτό, φουντωτό, ἐνῶ τὸ νεράκι ποὺ τοῦ ἔχινα γινότανε μύρια διαμαντάκια ἐπάνω στὰ φύλα του μὲ τὸ γλυκοφίλημα τοῦ ἥλιου.

Ἄγγελος Λέσσιος

Παιδικὸς Ὅμιλος «Τὰ Ἑλληνόπουλα»

Συνεχίζομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων ὅσων ἀναλαμβάνουν τὴν ἵδρυσιν τῶν Παιδικῶν Ὁμίλων εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον θὰ ἀνακοινώσουμεν τὸν σκοπὸν τοῦ Ὁμίλου.

Κωνσταντῖνος Μαλακούτης, ὁδὸς Δερβενίων 11 Ἀθῆναι.

Πότης Πολίτης, μαθητὴς Β'. Γυμνασίου, Σπάρτη.

Κωνσταντῖνος Ζαγγογιάνης καὶ ***Δημήτριος Παπακωστας***, Λαμία.

ΣΗΜ. Ὁ Ἄγγελος Λέσσιος στὴν Θεσσαλονίκη, δέχεται κάθε Τρίτη στὰς 6 μ. μ.

Η ΣΤΗΛΗ ΚΑΛΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίξτο στὸ γιαλό

Ἄχ!... Πεθαίνω!... ἀκούστηκε νὰ λέη μιὰ πνιγμένη φωνή.

Ὁ κὺρ Δημήτρης, ποὺ περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ δρόμο ἐκεῖνο, τινάχτηκε ἀπότομα.

Εἶχε γνωρίσει τὴ φωνὴ τοῦ πιὸ ἄσπονδου ἐχθροῦ του, ποὺ πέθαινε σιγὰ - σιγά, κάτω ἀπὸ τὸ κάρρο του τὸ γεμάτο ἄμμο, ἐνῶ ἕνα σωρὸ κόσμος ἦταν μαζεμένος τριγύρω.

—Ναί ! δὲν γελιέμαι ! Εἶναι αὐτός ! Ὁ κὺρ Κώστας ! ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρός μου ! Εἶπε μέσα του.

—Βοήθεια !... Βοήθεια ! Κὺρ Δημήτρη! σῶστε με!...

—Ἄκου μοῦ ζητᾶ καὶ βοήθεια! Ὁ ἐχθρός μου! Ἀλλὰ εἶναι χριστιανός! Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίξτο στὸ γιαλό, λέει ἡ παροιμία! Καὶ μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ ὥρμησε πρὸς τὸ κάρρο καὶ ἀφοῦ ἀπώθησε τοὺς ἄλλους:

—Ἔχει πολλὴ ὥρα κάτω ἀπὸ τὸ κάρρο; ρώτησε.

—Ὡς μισή, τοῦ ἀπήντησαν.

—Λοστό; δὲν ἔχει λοστό; ξαναρώτησε.

—Πῆγαν νὰ φέρουν.

—Θ' ἀργήσουν;

—Εἴκοσι λεπτὰ περίπου.

Εἴκοσι λεπτά! Εἶναι πολύ! Θὰ πεθάνη! Καὶ χωρὶς νὰ προλάβουν νὰ τὸν κραυγήσουν, μπῆκε κάτω ἀπὸ τὸ κάρρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ σηκώνη μὲ τὶς πλάτες του. Τὸ κάρρο ἄρχισε νὰ σηκώνεται. Σηκώθηκε ὁ κὺρ Κώστας. Βγῆκε ἀπὸ κάτω κατακίτρινος καὶ ξεσχισμένος καὶ ὁ κὺρ Δημήτρης.

—Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίξτο στὸ γιαλό! ἐψιθύρισε καὶ ἔφυγε τρέχοντας.

Βόλος 31-7-33

Α. Μακρυγιάννης

Λιλή. —Γιατὶ ὅταν εἶναι πολὺ ζέστη βρέχει;

Τοτός. —Γιατὶ ὁ οὐρανὸς ἱδρώνει κι' αὐτός.

Μίκυ Μάους

Ἀθῆναι— Σόλωνος 18α Ὧραι γραφείου 6-8 μ. μ. πλὴν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταξύ μας

Ἀγαπητά μου παιδιά

Μὲ τὶς πρῶτες φθινοπωριάτικες μέρες πυρετώδης κίνησις παρατηρεῖται ἀνάμεσα στὸ μικρόκοσμό σας.

Τὰ σχολεῖα ἀνοίγουν καὶ πάλι τὶς πύλες τους γιὰ νὰ σᾶς δεχθοῦν, φρεσκαρισμένους ἀπὸ τὴν καλοκαιριάτικη ζωὴ καὶ νὰ σᾶς προσφέρουν τὴν ἀοτείρευτη πηγὴ τῶν γνώσεων, ποὺ σιγὰ σιγὰ θὰ σᾶς μεταβάλη ἀπὸ παιδιὰ σὲ ὥρημους ἀνθρώπους.

Κάθε σχολικὴ χρονιὰ εἶναι γιὰ σᾶς ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἕνα βῆμα πρὸς τὴν ζωή, ποὺ ἀπὸ σᾶς τοὺς ἴδιους ἐξαρτᾶται, ἀπὸ τὴν φιλομάθεια σας, ἀπὸ τὴν ἐπιμονή σας, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία σας γιὰ τὴν πρόοδο, νὰ τὴν ἀντιμετωπίσετε μιὰ μέρα μὲ δυνάμεις ἱκανὲς ν' ἀνταπεξέλθουν κάθε δυσκολίας.

Μὴ λυπᾶσθε τοὺς κόπους ποὺ κάνετε σήμερα, κάθε ὥρα μελέτης πάρα πάνω θὰ εἶναι γιὰ σᾶς ἀργότερα μιὰ ὥρα ἱκανοποιήσεως περισσότερη.

Ὅπως στὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ σᾶς λέγαμε χαρεῖτε τὶς διακοπές σας, τῶρα σᾶς λέμε, δοθῆτε μ' ὅλη σας τὴν ψυχὴ στὰ γράμματα, γιατί ἂν ἴσως ὅλοι τώρα δὲν νοιώθετε τὴν ἀπόλαυσι τῆς μαθήσεως, ἀργότερα ὰν μεγαλώσετε ἡ θύμησι σας, γυρίζοντας στὰ περασμένα, θὰ βλέπη μὲ συγκίνησι μέσα στὸν θολωμένο καθρέφτη τοῦ παρελθόντος, ἕνα παιδάκι σκημμένο μ' ἀγάπη ἐπάνω στὸ βιβλίο του, καὶ τὸ παιδάκι αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι ἄλλο παρὰ ὁ ἑαυτός σας.

Ἡ φίλη σας

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου γιὰ ὅλον τὸν χρόνον δρχ. 10. Πλάϊ στὸ ψευδώνυμο γράφεται τὸ ψηφίον α ὅταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ κ ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσια.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα.

Προσωπιδόφορος (α)
Πρόσκοπος (α)
Καρυάτις (κ)

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Μαρίαν Σφηνιά : Τὴν συνδρομή σου ἐλάβαμε καὶ σὲ ἐνεγράψαμε εἰς «Τὰ Ἑλληνόπουλα». Ἐλπίζουμε νὰ γίνης καὶ σὺ ὅπως καὶ τἆλλα παιδιὰ μιὰ πραγματικὴ φίλη τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ γρήγορα νὰ συνεργασθῆς καὶ στὴν *Σελίδα Συνεργασίας Φίλων*. ἀφοῦ προτείνης κι' ἕνα ψευδώνυμο.

Γ. Δημητρακόπουλον: Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ καλό σου γράμμα καὶ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό σου. Προσπάθησε τώρα μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν σου νὰ διαδώσης «Τὰ Ἑλληνόπουλα.»

Μ. Γρηγοριάδην : Εἰς τὴν πρότασί σου ὅπως ἀναλάβης τὴν ἵδρυσι τοῦ Παιδικοῦ Ὁμίλου «Τὰ Ἑλληνόπουλα» εἰς τὴν Θεσσαλονίκη, σὲ πρόλαβε καθὼς θὰ ἴδες ὁ Ἄγγελος Λέσιος. Σπεύσε λοιπὸν νὰ τὸν συναντήσης γιὰ νὰ συνεργασθῆτε καὶ ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἀναλάβετε τὴν ἵδρυσι του. Θὰ τὸν εὕρης σπίτι του κάθε Τρίτη στὰς 6 μ. μ.

Ἐλ. Σπυροπούλου. Τὰ γράμματα σου μᾶς προξενοῦν πάντα μεγάλη χαρά, ὄχι μονάχα γιατὶ μᾶς ἐκφράζουν τὸν ἐνθουσιασμό σου γιὰ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ἀλλὰ γιατὶ μᾶς ἀφίνουν συγχρόνως νὰ καταλάβουμε πὼς εἶσαι ἕνα παιδὶ μὲ θετικὸ χαρακτῆρα, μὲ σύνεσι, κι' ἀγάπη γιὰ ὅτι εἶναι ἱκάνο νὰ μᾶς ὁδηγήση πιό ψυλά.

Τέτοια χαρίσματα εὐχόμεθα σ' ὅλες τὶς Ἑλληνοποῦλες μας, γιὰ νὰ διαμορφωθῆ μιὰ νέα γενεὰ ἄρτια καὶ ἀξιέπαινη.

Ν. Ὡρολογόπουλον : Τὴν τρίμηνον συνδρομή σου ἐλάβαμε καὶ σὲ ἐνεγράψαμε ἐκ νέου συνδρομητὴ ἀπὸ τὸ φύλλο 14 μέχρι τοῦ 19 συμπεριλαμβανομένου. Ἡ προηγούμενη συνδρομὴ σου περιελάμβανε τὰ φύλλα 8-13.

Σοφία Χανδράκι : Σοῦ εὐχόμεθα τὸ καλῶς ἦλθες μεταξὺ τῶν φίλων μας καὶ σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα τὰ καλά σου λόγια καὶ γιὰ τὴν συνεργασία ποὺ μᾶς στέλλης Δεχόμεθα καὶ μεταφράσεις γιὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας φίλων, φθάνει νὰ τὸ ἀναφέρης εἰς τὸ τέλος τοῦ διηγήματος, δηλαδῆ, «μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἢ Ἀγγλικοῦ κλπ » Θᾶπρεπε ὅμως νὰ ζητήσης καὶ τὴν ἔγκρισι ψευδωνύμου.

Νικόλαον Πανιπέρην. Καλῶς ὅρισες καὶ σὺ μικρέ μας φίλε. «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ὅλο κι' ἀνοίγουν τὴν ἀγκαλιά τους πιὸ μεγάλη γιὰ νὰ δεχθοῦν τοὺς φίλους ποὺ καθημερινῶς τοὺς ἔρχονται ἀπ' ὅλα τ ι σ η ε ῖα τῆς Ἑλλάδος. Ἂν σ' ἐνδιαφέρη νάχης καὶ τὰ πρῶτα μας φύλλα στεῖλε μας τὸ ἀντίτιμο τους σὲ γραμματόσημα καὶ θὰ τὰ λάβης ἀφοῦ μᾶ γνωρίσεις καὶ τὴν διεύθυνσι σου. Ἔτσι θὰ προσανατολισθῆς καλλίτερα στὸ πνεῦμα τοῦ περιοδικοῦ σας

Πότην Πολίτην. Καὶ βέβαια σὲ θυμοῦμεθα κι' ἀπορούσαμε μάλιστα ποὺ τόσον καιρὸ μας εἴχες ἀφίσει χωρὶς εἰδήσεις σου. Νὰ ὅμως ποὺ τὸ γραμμά σου μᾶς ἐξηγεῖ τὸν λόγο. Ἡ τρίμηνη συνδρομὴ εἶναι δραχμὲς εἴκοσι. Μπορεῖς νὰ μᾶς τὴν στείλης σὲ γραμματόσημα, λέγοντας μας συγχρόνως ἀπὸ ποιὸ φύλλο θέλεις ν' ἀρχίση ἡ συνδρομή σου.

Θεόφιλον Ἀριστόπουλον. Τὸ Διδασκαλικὸ πνεῦμα δὲν τὸ δημοσιεύσαμε γιατὶ δὲν εἶναι κατάλληλο, εἶναι ἀντιπαιδαγωγικό. Στεῖλε μας τίποια ἄλλο.

Α. Φλόκαν : Ἐκ παραδρομῆς τὰ περιοδικὰ εἶχαν ἐξακολουθήσει νὰ στέλωνται στὴν Θεσσολόνικη. Γράψε μας ἂν τὰ βρῆκες ἐκεῖ ἢ ἂν ὄχι ποιὰ φύλλα σοῦ λείπουν γιὰ νὰ σοῦ τὰ στείλωμε.

Ἐμμ. Καζαμπάκαν: Τὴν συνδρομή σου λάβαμε καὶ σὲ ἐνεγράψαμε συνδρομητή, σὲ παρακαλοῦμε ὅμως νὰ μᾶς γνωρίσης ἀπὸ πότε θέλης ν' ἀρχίση ἡ συνδρομή σου, γιατὶ παρέλειψες νὰ τὸ κάμης· Ὅσον ἀφορᾶ τον Ἰνδικό Γρῖφο, ποὺ μᾶς ἀρωτᾶς τὸν τρόπο τῆς λύσεως σοῦ τὸν ἐξηγοῦμε. Ὁ ἀριθμὸς ποὺ σημειώνεται κοντὰ στὰ κεφαλαῖα

γράμματα δηλώνει πόσα γράμματα πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν γιὰ νὰ σχηματισθῇ ὅ,τι γράφεται ἐντὸς τῆς παρενθέσεως, ἤτοι ρῆμα, οὐσιαστικὸ κλπ. Τὸ σύνολον θὰ ἀποτελῇ κάποια παροιμία, κάποιο ρητό, κάποια γνωστή, σημαίνουσα φράσι καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Καθῶς θὰ εἴδες στὸ 14° φύλλο μας σὲ πρόλαβε ἄλλος στὴν ἰδέα τῶν ἀνταποκρίσεων. Ἀφοῦ ὅμως τυχαίνει νὰ ναι καὶ δική σου σκέψις περιμένομε νὰ τὴν ἐφαρμόσῃς. Πρόσεξε ὅμως στὸν ὁρισμὸ τῆς ἀνταποκρίσεως ποὺ τὸν ἐξηγοῦμε καθ.ς θὰ ἰδῆς πάρα κάτω σ' ἕναν ἄλλο μας φίλο. Γιὰ τὸ βιβλίο ποὺ μᾶς γράφεις σὲ παρακαλοῦμε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς καθαρογραμμένο γιατὶ δὲν καταλαβαίνουμε τί ζητᾶς. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Παιδικὸ Ὅμιλο «Τὰ Ἑλληνόπουλα» παρακολούθει τὴν σχετικὴ στήλη ἀπὸ τῆ. ὁποίας ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ σᾶς δοθοῦν ὁδηγίες.

Ἄγγελον Λέσιον: Τὴν ἀνταπόκρισι σου ἐλάβαμε, ἀλλὰ θὰ τὴν φυλάξωμε γιὰ νὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά της ὡς συνεργασία στὴν σχετικὴ σελίδα, μὲ τὴν ἐπιγραφή: Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ σχολείου μου: Ἡ ἀνταπόκρισις πρέπει νὰ ἔχει ἄλλο χαρακτῆρα. Δηλαδὴ μέσα σὲ λίγα λόγια νὰ ἀναφέρῃς σημαίνοντα γεγονότα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἰδική σου ἀτομικότης νὰ μένῃ ξένη. Περιμένουμε λοιπὸν μιὰ πραγματικὴ ἀνταπόκρισι.

Μιλτιάδην Κύρου. Σὲ δεχόμεθα καὶ σένα, καλό μας παιδί, μ' ἐνθουσιασμό. στὸν φιλικό μας κύκλο, καὶ σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν συνεργασία σου. Χαιρόμεθα ποὺ θὰ συνεργασθῆς μὲ τὸν κοινό μας φίλο γιὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ Παιδικοῦ Ὁμίλου στὴν Βέροια. Στὸ ἄλλο μας φύλλο θὰ σᾶς δώσωμε περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὸν σκοπὸ τοῦ Ὁμίλου καὶ τὴν δράσι του.

Κωνσταντίνον Ζαγγογιάννην. Θὰ μᾶς ὑποχρεώσῃς ἂν ζητήσῃς ἀπὸ τὸν θεῖο σου νὰ στείλῃ νὰ περιαλάβῃ ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, τὸ βραβεῖο σου. Τὰ γραφεῖα εἶναι ἀνοικτὰ καθημερινῶς, πλὴν τῆς Πέμπτης, 6-8 μμ. Θὰ τὸ παραδώσουμε μόνον σὲ ὅποιον μᾶς φέρῃ ἕνα ἐπισκεπτήριο τοῦ θείου σου ὑπογεγραμμένο ἀπὸ τὸν ἴδιον. Εὐχόμεθα καλὴ πρόοδο στὴν ἵδρυσι τοῦ Παιδικοῦ Ὁμίλου ποὺ ἀναλαμβάνεις μαζὶ μὲ τὸν φίλο σου, στὴν πόλι τῆς Λαμίας.

Ν. Πολίτην. Ἀντὶ ἄλλης διευθύνσεως θὰ μποροῦσες νὰ μᾶς ὑποδείξῃς τὸ σχολεῖο ποὺ θὰ φοιτήσῃς κ.' ἔτσι ὅσοι θέλουν νὰ σὲ συναντήσουν θὰ μποροῦν νὰ σὲ ζητήσουν ἐκεῖ.

Α. Μακρυγιάννην. Δὲν πρέπει νὰ ἀνυπομονῇς γιὰ τὴν συνεργασία σου ποὺ δὲν δημοσιεύεται ἀμέσως. Ἡ ἐπιθυμία μας εἶναι νὰ ἱκανοποιοῦμε ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας, δημοσιεύοντας κάθε τι ποὺ κρίνεται κατάλληλο γιὰ δημοσίευσι, καὶ ἑπομένως εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διαλέγωμε πότε τοῦ ἑνὸς φίλου μας πότε τοῦ ἄλλου. Ὁ καινούριος διαγωνισμός μας λύσεων θὰ κρατήσῃ ἕνα ἑξάμηνο, κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ προσφέρουμε καλλίτερα δῶρα γιὰ βραβεῖα. Ἄρχισε ἀπὸ τὸ προηγούμενο φύλλο ὅπου ἐκ παραδρομῆς ἀντὶ νὰ σημειωθῇ «Διαγωνισμὸς Β' Ἐξαμήνου» ἐγράφη «Β' Τριμήνου» Περιμένουμε λοιπὸν νὰ λάβῃς καὶ σὺ μέρος.

Βλάσιον Μακρυκώσταν. Τὴν ἔναρξι τοῦ διαγωνισμοῦ σας ἐλάβαμε, πρὶν ὅμως τὸν καταχωρήσουμε θὰ σᾶς ζητήσουμε δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς μερικὲς ἐξηγήσεις.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Δεχόμεθα λύσεις ἕως τὰς 25 Νοεμβρίου.

92. Συλλαβόγριφος

Ἀριθμό, γράμμα, κτητικὸ
Ἂν τὰ ἑνώσῃς καὶ τὰ τρία
Βλέπεις ἔξαφνα Θεὸ
Ἀπὸ τὴν μυθολογία.

Διάνα

93. Γρίφος

εἶπα εἶπα εἶπα
πάντων

Ἄλκιμος

94. Αἴνιγμα

Μία νότα ἂν ἑνώσῃς
Μ' ἕνα ἀριθμητικό,
Μία πόλι τῆς Ἑλλάδος
Σχηματίζεις στὸ λεπτό.

Λαμιωτάκι

95. Ἰνδικὸς Γρίφος

Φ 4 (προστακτικὴ) Τ 1 (ἄρθρον.Γ 4 (οὐσιαστικον).

Μικρὸς Ρεπόρτερ

96. Μωσαϊκὸ

Πᾶν Ἑρμῆς,
Ἥφαιστος καὶ Δίας
Ἕνα γράμμα καθένας τους
Δανίζουν.
Κι' ἕναν ἄλλο θεὸν
Σχηματίζουν.

Ν. Ε. Π.

97 Μαγικὴ Εἰκὼν

ἄνευ εἰκόνος

—Μὴν πᾶς ἐκεῖ Μαρία καὶ θὰ σὲ βρέξῃ.
—Ποιὸ θὰ μὲ βρέξῃ ;
—Αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα.

Πονηρὴ Ἀλεπουδίτσα

98. Φωνηεντόλιπον

Τ—κλ—κπς—κτντ.

Ἀλήτης Βασιλῆας

99 Αἴνιγμα

Ὄργανο εἶμαι μουσικὸ
Μ' ἂν τὸ Π. τὸ κάνεις Μ
Μεσ' στὸ Στάδιο νῶν ἀρχαίων
Μὲ θαυμάζουν οἱ Παληοί.

Γίνος Βούγας

ΛΥΣΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ Α' ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Φύλλο 7ο

41. Μαίανδρος: *Ὁριζοντίως*: Ἴρις, Ἄρης, στοά, ἔνθα, σόδα, σῶς, ναῦς. *Καθέτως*: Ἄτλας, σέλας, Ἑστία, Ἄργος, Σόνια, Σίμων, τόνος.

42. Τρίγωνον: *Ὁριζοντίως*: Ἥλιος, λαός, ἴον, ος, Σ. *Καθέτως* τὰ αὐτά.

43. Φωνηεντόλιπον: Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος.

44. Αἴνιγμα: Τὸ θαυμαστικό.

45. Γωνία: Ἄτλας, Κριός, Ἕκτωρ, Κορέα, Κίμων, λίπος, Σᾶμος, *Καθέτως*: Ἄρτεμις.

46. Συλλαβόγριφος: Πιτακῶς=Πιττακός.

47. Δικτυωτόν: *Ὁριζοντίως*: Ἄρτεμις, Γανάγρα, Μέγαιρα, Σπατάλη. *Καθέτως* τὰ αὐτά.

48 Κρυπτογραφικόν: Ἀτλαντίς, Τιτάν, Ἀττίλας, Ἄλας, Ἄτλας.